ரு. ப. No. 31-4-1908.

[illegible]

023:417
N03
116254

உ

கணாதிபதயே நம:

திருச்சிற்றம்பலம்.

கட்டளைக்கொத்து.

இது

முன்னர் அச்சிட்ட பிரதிகளில் விடப்பட்டவைகளை
இப்போது சில ஏட்டுப்பிரதிகளைக் கொண்டு
தக்கவித்துவான்களால் ஆராய்ச்சிசெய்து
சேர்க்கவேண்டுவனவற்றைச் சேர்த்து
அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது.

18 OCT 190
MADRAS

PRINTED AT THE
MANONMANI VILASUM PRESS
MADRAS.

1903.

Registered Copyright.

இதன்விலை அணா—அ.

புத்தக விளம்பரம்.

[illegible] ஜீவாமிர்தம்	4	0	0
சிதம்பரம் இராமலிங்கசுவாமிகள் திருவருட்பா	2	8	0
சேதுபுராண வசனம் [illegible]	2	0	0
பொன்னம்பலஸ்வாமிகள் கைவல்லியநவநீதவுரை	2	0	0
திருவிளையாடற்புராணம் [illegible]	2	0	0
திருமூலர் திருமந்திரம் (கூ-க)	1	8	0
ஞானவாசிட்டவசனம்	1	8	0
வள்ளலார் (20) சாஸ்திரம்	1	8	0
பகவற்கீதைவசனம் (தஞ்சைப்பதிப்பு)	1	4	0
பஞ்சதசப்பிரகரணம்	1	0	0
அருணாசலபுராணம் உரை	0	12	0
தத்துவராயர்பாடுதுறை	0	12	0
சாணக்கநேசர்புராணம் உரை	0	12	0
கந்தபுராணச்சுருக்கம்	0	12	0
ஸ்ரீகுமாரதேவர் (16) சாஸ்திரம்	0	10	0
செய்யுளிலக்கணம்	0	8	0
வேதாந்தபோதினி	0	8	0
பிரபுலிங்கலீலை மூலம்	0	8	0
நந்தனார்சரித்திரகீர்த்தனை லெதக்கிராப் படத்துடன்	0	8	0
மணிமேகலை	0	8	0

இவைதவிரத் தங்களுக்குவேண்டும் பலவித புத்தகங்களும் வி. பி. போஸ்டில் அனுப்பப்படும். அரைரூபாய் தொகைக்குக் குறைந்த புத்தகங்கள் வி. பி. போஸ்டில் அனுப்பமுடியாது. அரை அணா ஸ்டாம்பு அனுப்புகிறவர்களுக்கு ஒருகேட்லாக்கு இனமாக அனுப்பப்படும். மற்றவிஷயங்கள் கேட்லாகில் கவனித்துப்பார்க்கும்படி கோருகிறேன்.

கோ - லோகநாத முதலியார்,
நெ - 29. வைத்தியநாதமுதலி வீதி, சென்னை.

1903 MADRAS

உ

கடவுள் துணை.

முகவுரை.

அநாதிமுத்தனாகிய முதல்வன் அநாதிபெத்தர்களாகிய ஆன்மாக்களின் ஈடேற்றத்திற்கேதுவாகப் பல சமயங்களை வேதத்தில் வகுத்துவைத்தனன். அவ்வேதங் காரணமாகவே அவ்வச் சமயத்தினர்கட்கு ஏற்பட்டுள்ள சாத்திரங்களும் பலவாயின. அவ்வச்சாத்திரங்களிற் பிரதிபாதிக்கப்படும் ஆன்ம இலக்கணங்களையும், அநான்ம இலக்கணங்களையும், பரமான்ம இலக்கணங்களையும் தெரிந்துகொள்ளற்குக் கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்கள் அவ்வச்சமயங்கட் கேற்றவாறு பரிபாஷைகளைப் பிறரால் சுலபத்திலறிதற் கேலாதபடி யிருக்கின்றமையினைக் கருதி அவ்வச்சமயங்களில் வல்லவர்களாகிய பெரியோர்கள் தங்கள் தங்களுக்குரிய சாத்திரங்களுக்குச் சோபானமாக எளியவசனநடையில் சிவப்பிரகாசக் கட்டளை, திருவாலவாய்க் கட்டளை, வேதாந்தத் தத்துவக் கட்டளை, ஆராதாரஜீவோற்பத்திசிந்தாமணி, தத்துவதீபிகை, ஞானக்கட்டளை, தத்துவாமிர்தக்கட்டளை, நாநாசிவவாதக் கட்டளை, உபதேச உண்மைக் கட்டளை,

வேதாந்த தசாவத்தைக் கட்டளை, வேதாந்த தசகாரியக் கட்டளை, உபதேச சித்தாந்தக் கட்டளை, சித்தாந்தக் கட்டளை, சித்தாந்த தத்துவலக்ஷணம் ஆகிய இவைகளைச் சிறுநூல்களாகவியற்றி உபகரித்திருக்கின்றனர். இந்நூல்கள் பெரும்பாலும் கட்டளைகள் என்றே பெயரிலேயே வழங்கிவருகின்றன. இவைகளுள் சில சுத்தாத்துவிதிகளுக்கும், சிலகேவலாத்துவிதிகளுக்கும் உரியனவாம். இக்கட்டளைகள் சித்தாந்தத்தில் ஒன்றற்கொன்று மாறுபட்டனவேயாயினும் தங்கள் தங்கள் சமயவுண்மையினை ஆராயப்புகுவோர் மற்றசமயத்தினர் கொள்கையினையும் அறிந்துகொள்ளவேண்டுவது மிக நலமாகலின் இருவகைப்பட்ட இப்பதினான்கு கட்டளைகளையும் ஒன்றுசேர்த்து அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. வேறு கட்டளைகள் யாரிடமேனுமிருந்து அனுப்புவார்களாயின் அவைகளையும் அச்சிட்டு மறுபதிப்பினுடன் மேலுமேலும் சேர்த்துப் பிரசுரிக்க உத்தேசமுண்டு.

கோ. லோகநாத முதலியார்.

நெ-29, வைத்தியநாத முதலி வீதி, சென்னை.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவப்பிரகாசக்கட்டளை.

முதலங்கம்-தத்துவநாமம்.

உண்ணிலைக்கருவிகள்.

பூதங்களாவன.

பிருதுவி
அப்பு
தேயு
வாயு
ஆகாசம் ஆ-௫.

ஞானேந்திரியங்களாவன.

சுரோத்திரம்
துவக்கு
சக்ஷு
சிங்ஙுவை
ஆக்கிராணம் ஆ-௫.

தன்மாத்திரைகளாவன.

சப்தம்
ஸ்பரிசம்
ரூபம்
ரசம்
கந்தம் ஆ-௫.

கருமேந்திரியங்களாவன.

வாக்கு
பாதம்
பாணி
பாயு
உபஸ்தம் ஆ-௫.

அந்தக்கரணங்களாவன.

மனம்
புத்தி
அகங்காரம்
சித்தம் ஆ-௪.

ஆ. ஆத்மதத்துவம்-௨௪.

இதற்கு ஆத்மதத்துவமென்றும், அசுத்ததத்துவமென்றும், போக்கியகாண்டமென்றும்பெயர்.

வித்தியாதத்துவங்களாவன.

காலம்
நியதி
கலை
வித்தை
இராகம்
புருடன்
மாயை ஆக-எ.

இதற்கு வித்தியாதத்துவமென்றும், சுத்தாசுத்த தத்துவமென்றும், போககாண்டமென்றும் பெயர்.

சிவதத்துவங்களாவன.

சுத்தவித்தை
ஈஸ்வரம்
சாதாக்கியம்
சத்தி
சிவம் ஆக-ரு.

இதற்குச் சிவதத்துவமென்றும், சுத்ததத்துவமென்றும், பிரேரககாண்டமென்றும் பெயர்.

இவை கூ-ம். உள்ளிலக் கருவிகள்.

புறநிலைக்கருவிகள்

பிருதுவியின் கூறு.

மயிர்
எலும்பு
தோல்
நரம்பு
தசை ஆக-ரு.

அப்புவின் கூறு.

நீர்
உதிரம்
சுக்கிலம்
மூளை
மச்சை ஆக-ரு.

தேயுவின் கூறு.

ஆகாரம்
நித்திரை
பயம்
மைதுனம்
சோம்பல் ஆக-ரு.

வாயுவின் கூறு.

ஓடல்
நடத்தல்
நிற்றல்
இருத்தல்
கிடத்தல் ஆக-ரு.

ஆகாயத்தின் கூறு.

காமம்
குரோதம்
உலோபம்
மோகம்
மதம் ஆக-ரு.

ஆக பூதகாரியம்-உரு.

தசவாயுக்களாவன.

பிராணன்
அபானன்
உதானன்
வியானன்
சமானன்
நாகன்
கூர்மன்
கிரிகரன்
தேவதத்தன்
தனஞ்சயன் ஆக-௰.

தசநாடிகளாவன.

இடை
பிங்கலை
சுழுமுனை
காந்தாரி
அத்தி
சிகுவை
அலம்புடை
புருடன்
குகு
சங்கினி ஆக-௰.

வசனாதிகளாவன.

வசனம்
கமனம்
தானம்
விசர்க்கம்
ஆனந்தம் ஆக-ரு.

வாக்குகளாவன.

சூக்குமை
பைசந்தி
மத்திமை
வைகரி ஆக-ச.

குணங்களாவன.

சத்துவம்
இராசதம்
தாமசம் ஆக-௩.

அகங்காரங்களாவன.

தைசதாகங்காரம்
வைகாரிகாகங்காரம்
பூதாதிகாகங்காரம் ஆக-௩.

ஆக தத்துவம் தொண்ணூற்றாறு.

இரண்டாமங்கம்.

தத்துவதோற்றமும்

ஒடுக்கமும் வருமாறு.

பரமசிவனுடைய பராசத்தியருளினாலே குடிலையிலே நாதந்தோன்றும்; நாதத்திலே விந்துதோன்றும்; விந்துவிலே சாதாக்கியந்தோன்றும்; சாதாக்கியத்திலே மகேசுவரந் தோன்றும்; மகேசுவரத்திலே சுத்தவித்தைதோன்றும். இவைவயைந்தினுள் முன்சொன்ன விந்துவிலே நாலுவாக்கும், ஐம்பத்தோரக்ஷரமும், எண்பத்தோருபதமும், இருநூற்றிருபத்துநான்கு புவனமும், சப்தகோடி மஹாமந்திரமும், சகலசாஸ்திரமும், விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலருக்குத் தனுகரண புவனபோகங்களும், சரியை கிரியை யோகங்களினின்றோர்க்குச் சாலோக சாமீப்ய சாருப்யமென்னும் பதமுத்திகளும், பஞ்சகலைகளும் தோன்றும். இவைகள் சுத்தமாயையின் தோற்றமென்றறிக.

இனி அனந்ததேவ நாயனாருளினாலே அசுத்தமாயையிலேநின்று காலமும், நியதியும், கலையும் தோன்றும். கலையிலே வித்தைதோன்றும்; வித்தையிலே இராகந்தோன்றும்.

இனி உருத்திரதேவநாயனா ரருளினாலே முன்சொன்ன கலையிலே மூலப்பிரகிருதி தோன்றும்; மூலப்பிரகிருதியிலே முக்குணங்களுந் தோன்றும்; முக்குணங்களுந் தோன்றுது நின்றவிடம் அவ்வியக்தம்; இந்தஅவ்வியக்தத்திலே சித்தமும், புத்தியும் தோன்றும். புத்தியிலே அகங்காரந் தோன்றும்.

அதுதான் யான் எனவென்று விகற்பித்துவரும். அதுதான் அகந்தைக்கு வித்தாகும். அதுதான் தைசசாகங்காரமென்றும், வைகாரிகாகங்காரமென்றும், பௌதாதிகாகங்காரமென்றும் மூன்றுவிதமாயிருக்கும். தைசசாகங்காரத்திலே சத்துவகுணத்தினையுடைய மனமும், புத்தியும், இந்திரியங்களென்று சொல்லப்பட்ட சுரோத்திராதிகளைந்துந் தோன்றும். வைகாரிகாகங்காரத்திலே ரஜோகுணத்தினையுடைய கருமேந்திரியங்களாகிய வாக்காதிகளைந்துந் தோன்றும். பௌதாதிகாகங்காரத்திலே தமோகுணத்தினையுடைய தன்மாத்திரைகளாகிய சப்தாதிகளைந்துந்தோன்றும். சப்தத்திலே ஆகாசந்தோன்றும். பரிசத்திலே வாயுதோன்றும். ரூபத்திலே தேயுதோன்றும். ரசத்திலே அப்புதோன்றும். கந்தத்திலே பிருதுவிதோன்றும். ஒடுங்குங்காலத்துத் தோன்றினவடைவே யொடுங்கும்.

மூன்றாமங்கம்.

தத்துவகுணங்கள்.

பிருதுவி உரத்துத்தரிக்கும், அப்பு குளிர்ந்துபதஞ்செய்யும், தேயு சுட்டொன்றுவிக்கும், வாயு சலித்தெவையுந் திரட்டும், ஆகாசம் நிரந்தரமாயிடங்கொடுக்கும். சுரோத்திரஞ் சப்தத்தையறியும், துவக்கு ஸ்பரிசத்தையறியும், சக்ஷு ரூபத்தையறியும், சிங்ஙுவை ரசத்தையறியும், ஆக்கிராணங் கந்தத்தையறியும், வாக்கு வசனிக்கும், பாதங் கமனம்பண்ணும், பாணி யிடுதலேற்றலுஞ்செய்யும், பாயு மலவிசர்க்கத்தைச்

செய்யும், உபஸ்தம் ஆனந்திக்கும், மனம் பற்றும், புத்தி நிச்சயிக்கும், அகங்கார மெழுந்திருக்கும், சித்தஞ் சிந்திக்கும். காலம் செல்காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலமென மூன்றும். நியதி கருமத்தை நிச்சயம்பண்ணும், கலை ஆணவத்தைச் சிறி துநீக்கும், வித்தை அறிவையெழுப்பும். இராகம் பெற்றதைச் சிறிதாக்கிப் பெருநதியிலே யிச்சையுண்டாக்கும், புருடன் விடையத்திலே அழுந்துவிக்கும், மாயை மயக்கும், சுத்தவித்தை ஞானமேறிக் கிரியைகுறைந்திருக்கும், ஈசுவரதத்துவம் ஞானங்குறைந்து கிரியையேறியிருக்கும், சாதாக்கியதத்துவம் ஞானமுங் கிரியையுமொத்திருக்கும், சத்திதத்துவங் கிரியையாயிருக்கும், சிவதத்துவம் ஞானமாயிருக்கும். சிவதத்துவம் சிவனுக்கிடம்; நாதமென்றுபெயர். சத்திதத்துவம் காருண்ணியத்துக்கிடம், விந்துவென்றுபெயர். சாதாக்கியதத்துவம் அனுக்கிரகத்துக்கிடம், சதாசிவமென்றுபெயர். ஈசுவரதத்துவம் திரோபவத்துக்கிடம், மகேசுவரமென்றுபெயர். சுத்தவித்தை சங்காரத்துக்கிடம்; உருத்திரமென்றுபெயர்.

நான்காமங்கம்.

அவஸ்தை தரிசனம்

கீழாலவஸ்தை.

இவற்றுடனே கூடிநின்ற ஆத்மாபுசிக்கும் அவஸ்தைத்தி றனைத்துமுன்னமை யெங்ஙனமெனின்?

கீழாலவஸ்தை-ரு, மேலாலவஸ்தை-ரு, சுத்தாவஸ்தை-ரு, இந்தக்கேவல சகலசுத்தமூன்றிற் காரியாவஸ்தை-௰ரு, காரணாவஸ்தை-௩, ஆக அவஸ்தை ௨௩. இந்தக் கீழாலவஸ்தைக்குத் தத்துவம்-௩௫, மேலாலவஸ்தைக்குத் தத்துவம்-௩௬, அவை யெப்படியெனின், கீழாலவஸ்தையாவன-சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் ஆகிய-ரு-க்கு அகக்கருவி முப்பத்தாறிற் பூதங்களைந்துங் கலாதிகளாறுஞ் சிவதத்துவம் ஐந்தும் ஆகிய பதினாறுங்கழித்து மற்றவையுடனே புறக்கருவியதுபதில் வாயுக்கள் பத்தும் வசனாதிகளைந்தும் ஆகிய-௰ரு-ம் கூட்டவேண்டும். இவற்றைக்கூட்டவேண்டுவானேன் அவற்றைக் கழிக்கவேண்டுவானேனெனின், அவ்வவத்தைக்குகிற்குங் கருவிகள் கூட்டப்பட்டு நில்லாக்கருவிகள் கழிக்கப்பட்டன.

ஆத்மா ஞானேந்திரியங்களைந்தும், கருமேந்திரியங்களைந்தும், தன்மாத்திரைகளைந்தும், அந்தக்கரணநான்கும், உள்ளமானாய வாயுக்கள்பத்தும், வசனாதிகளைந்தும் ஆகிய-௩௫ கருவிகளுடனே லலாடஸ்தானத்திலே நின்றவதரம் சாக்கிரம்.

ஞானேந்திரியங்கள்-ரு-ம், கருமேந்திரியங்கள்-ரு-ம், ஆகிய-௰-ம், லலாடஸ்தானத்திலேநிற்க, மற்ற உரு-கருவிகளுடனே கண்டஸ்தானத்திலேநின்ற அவதரம் சொப்பனம்.

தன்மாத்திரைகளைந்துஞ் சித்தநீங்கலாக அந்தக்கரணங்கள்-௩-ம், பிராணவாயுநீங்கலாக வாயுக்கள்-௯-ம், வசனாதிகள் ரு-ம், ஆகிய ௨௨-கருவிகளும் கண்டஸ்தானத்திலேநிற்கச் சித்

தமும் பிராணவாயுவு முள்ளமும் ஆகிய-ங-கருவிகளுடனே இருதயஸ்தானத்திலே நின்றவவத்தாஞ் சுழுத்தி.

சித்தமொன்றும் இருதயஸ்தானத்திலேநிற்கப் பிராணவாயுவும் உள்ளமும் ஆகிய இரண்டுகருவிகளுடனே நாபிஸ்தானத்திலேநின்ற அவத்தாந் துரியம்.

பிராணவாயுவொன்றும் நாபிஸ்தானத்திலேநிற்க உள்ளமொன்றுடனே மூலாதாரத்திலேயடங்கின வவத்தாந் துரியாதீதம். இப்படிக் கீழாலவஸ்தையைத் தரிசிக்க இங்கேயுள்ளமென்றது பிரகிருதியையெனக் கொள்க. இதற்குக்கேவலாவஸ்தை யென்றுபெயர்.

மேலாலவஸ்தை.

மேலாலவஸ்தையாவன-இப்படிக் கேவலாவஸ்தையைப் பொருந்தி அதீதப்பட்டுக்கிடக்கும் அவத்தாத்திலுணர்ந்து முறைமை யெங்ஙனமென்னில், விளங்காநின்ற விந்துசத்தி ஆத்மாவுக்குள்ள கருமத்துக்கீடாக வாக்குகளைத் தோற்றுவிக்கும் பொருட்டு ஒருநாதத்தை யுண்டாக்கும்.

சூக்குமையென்னும் வாக்கு அந்நாதமாகிய அறிவுதானே வடிவாகவரும்.—பைசந்தியென்னும் வாக்கு உந்திஸ்தானத்திலே பொருந்தி- வெவ்வேறாய்வரும் அக்ஷரங்களினுடைய சொருபங்கள்தோன்றும் முறைமைதெரியாதபடி மறைந்திருந்து மயில்முட்டைக்குள் சலமானது புறம்பே மயிலினிறமாய் நிரூபிக்கத் தக்கதாயிருந்தும், உள்ளே பஞ்சவர்ணங்களுங்கூடி உருத்தெரியாமற் சலமயமாய்த்தோன்றினாற்போல்

சித்தத்தினிடத்திலே நினைவுமாத்திரமாய்நிற்கும்.—மத்திமையென்னும் வாக்கு பிராணவாயுவோடுங்கூடி அக்ஷரங்களினுடைய சொருபங்களை ஒழுங்குபடநிறுத்திச் செவிக்குக்கேளாமல் உள்ளநினைவாய்த் தொனியுமுண்டாய்க் கண்டஸ்தானத்திலே முற்பட்டுநிற்கும்.—வைகரி என்னும்வாக்கு பிராணவாயுவோடுங் கூடிவந்து உதானவாயுவிலேயும் பற்றித்துச் செவிப்புலனிடத்துக் கேட்கத்தக்கதாக நினைவிலுண்டான வசனத்தைச் சொல்லும்.

இங்குச்சொல்லப்பட்ட வாக்குகளுக்குஸ்தானமும் வடிவுமாவன:—சூக்குமைக்கு ஸ்தானம் நாபியடியும், வடிவு நாதத்துவமுமாம். பைசந்திக்குஸ்தானம் உந்தியும், வடிவு பிராணவாயுவுமாம். மத்திமைக்குஸ்தானம் நெஞ்சுங்கண்டமும், வடிவு பிராணவாயுவுமாம். வைகரிக்குஸ்தானம்நாவினடியும் வடிவு பிராணவாயுவும் உதானவாயுவுமாம். இந்த நான்குவாக்குந் தோன்றுகைக்குக் காரணமாயிருக்கின்ற பஞ்சமையென்றொருவாக்குண்டு; அதற்குஸ்தானம் மூலாதாரம், அது பிராணவசொரூபமாயிருக்கும். வாக்குநான்குங்காரியப்படுமுறைமை அறிவித்தது. சிவதத்துவமுஞ் சத்திதத்துவமும் சூக்குமையைக் காரியப்படுத்தும். சாதாக்கியதத்துவம் பைசந்தியைக் காரியப்படுத்தும். ஈசுவரதத்துவம் மத்திமையைக் காரியப்படுத்தும். சுத்தவித்தை வைகரியைக் காரியப்படுத்தும்.

இப்படி வாக்குநான்கினுமுணர்த்தவுணர்ந்த ஆத்மா சகலாவஸ்தைப்பட்டு வருகிறதெப்படியென்னில்,—கிரியாசத்தி சத்திதத்துவத்தை யெழுப்பச், சத்திதத்துவங் காலத்தையும்,

நியதியையுங் கலையையுமெழுப்பக், கலைதூண்டுகோலடி நீக்கிறது போல ஆணவமலத்தைச் சிறிதேநீக்க, ஆத்மா கலையேவடிவாய்த் தூரியத்திலே பிராணவாயுவைக்கூடிச் எழுந்தருவன்.

இனி ஞானசத்தி சுத்தவித்தையையெழுப்ப, சுத்தவித்தை வித்தையையெழுப்ப, வித்தை ஆத்மாவுக் கறிவையெழுப்பும். இனியிச்சாசத்தி ஈசுவரதத்துவத்தையெழுப்ப, ஈசுவரதத்துவம் இராகதத்துவத்தையெழுப்ப, இராகதத்துவம் ஆத்மாவுக்கு இச்சையையெழுப்பும். இப்படி ஆத்மா இச்சாஞானக்கிரியாசொருபனிருக்கும். ஆத்மாவானது காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம் இவ்வைந்துந் தனக்கு உடம்பாகக் கொண்டு இந்திரியங்களுடனேகூடிச் சத்தாதிவிஷயங்களைப் புசிக்கவருகிற அவதரத்தைப் புருடதத்துவமென்று சொல்லுவர். ஆதலால் ஆத்மாவுக்குப் பஞ்சகஞ்சுகனென்றுபெயர்.

இப்படிப் புருடதத்துவமான அவதரத்திற் கிரியாசத்தி சாதாக்கியதத்துவத்தை யெழுப்ப, சாதாக்கியம் பிரகிருதியை யெழுப்ப, பிரகிருதி குணரூபமாய் ஆத்மாவைக்கட்ட, ஆத்மா குணமே வடிவாய்ப் போகத்துக்கேதுவான கருவிகளைக் கூடாநிற்கும். இப்படி ஆத்மா கருவிகளைக்கூடிச் சொப்பனஸ்தனுவன். சொப்பனஸ்தனை அவதரத்திலுணர்த்து முறைமை பதினைந்துபிரகாரமாயிருக்கும். அவை யெங்ஙனமெனில்—அகங்காரம், புத்தி, மனம், சித்தம், உள்ளம் என்னும் தத்துவங்களை அகார - உகார - மகார - விந்து - நாதம் என்னும் அக்ஷரங்களெழுப்ப அந்த அக்ஷரங்களைப் பிரமா - விஷ்ணு - உருத்திரன் - மகேசுவரன் - சதாசிவனென்னும் - அதிதேவ

தைகளெழுப்ப, ஆத்மா இவையேவடிவாய்ச் சூக்ஷுமதேகியாய்ச் சாக்கிரத்திற் புசிப்பதுபோலச் சொப்பனத்திலும் புசிக்கும்.

இனி இவற்றுடனே சாக்கிரஸ்தனுவன்; சாக்கிரஸ்தனை அவதரத்திலுணர்த்து முறைமை யெங்ஙனமெனில்—ஆகாசமிடமாக நின்று சுரோத்திரத்தைப் பொருந்திச் சப்தத்தை யறிந்தால் வாக்குவசனிக்கும். வாயுவினிடமாகநின்று துவக்கினைப்பொருந்தி ஸ்பரிசத்தையறிந்தால் பாதங்கமனிக்கும். அக்கினியினிடமாக நின்று சக்ஷுவைப்பொருந்தி ரூபத்தையறிந்தால் பாணியிதலு மேற்றலுஞ்செய்யும். அப்புவினிடமாக நின்று சிங்குவையைப்பொருந்தி ரசத்தையறிந்தால் பாயு மலசலத்தைவிடும். பிருதுவியினிடமாகநின்று கிராணத்தைப் பொருந்திக் கந்தத்தையறிந்தால் உபஸ்தமானந்திக்கும். இப்படிக் காரியப்படுகிற அவதரத்தில் ஞானசத்தி சிவதத்துவத்தையெழுப்பச், சிவதத்துவம் மாயையையெழுப்ப, மாயை குணரூபமாய்நின்று மும்மூன்றொன்பது குணங்களாலேயும் பேதிப்பித்துப் பொய்யைமெய்யென்று மயக்காநிற்கும். குணங்களொன்பதாவன—சத்துவத்திலே சத்துவம், சத்துவத்திலே ரஜஸு, சத்துவத்திலே தமஸு— ரஜஸிலே ரஜஸு, ரஜஸிலே தமஸு, ரஜஸிலே சத்துவம்— தமஸிலே தமஸு, தமஸிலே-சத்துவம், தமஸிலே-ரஜஸு என்பனவாம்; இதனாலே ஆத்மா ஜனனமரணப்பட்டுநிற்கும்; இதற்குச் சகலாவஸ்தையென்று பெயர். இப்படி மேலாவஸ்தையைத் தரிசிக்க.

சுத்தாவஸ்தை.

சுத்தாவஸ்தையாவன—கன்மவொப்பும் மலபரிபாகமு முண்டான அவசரத்திலே ஞானாசாரியராலே ஞானதீட்சையைப்பெற்றுச் சிவனையும், ஆத்மாவையும், பாசத்தையும், உணர்ந்து அருள்பெறும் அவதரம் எங்ஙனமெனிற் பூதங்களைத் தரிசிக்கவே ஸ்தூலதேகமில்லையாம்; இந்திரியங்களைத் தரிசிக்கவே பூதங்களில்லையாம்; அந்தக்கரணங்களைத் தரிசிக்கவே இந்திரியங்களில்லையாம்; கலாதிகளைத் தரிசிக்கவே அந்தக்கரணங்களில்லையாம்; சுத்ததத்துவங்களைத் தரிசிக்கவே கலாதிகளில்லையாம்; அருளைத் தரிசிக்கவே சுத்ததத்துவங்களில்லையாம்.

இது நின்மலசாக்கிரம் நின்மலசொப்பனம் நின்மலசுழுத்தி நின்மலதுரியம் நின்மலதுரியாதீதம் என ஐந்தாம். நின்மலசாக்கிரமாவது பிரபஞ்சம் அநித்தியமெனத் தோன்றி ஆசாரியனனுக்கிரகத்தினாலே பற்றறப்புகுந்து, பொறிபுலன்மேனிட்ட பசுகரணங்கள் சிவகரணங்களாயிருக்கை. நின்மலசொப்பனமாவது கண்டுகேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றுப் பொருந்துவன மனதிலே கோசரியாமலிருக்கை.—நின்மல சுழுத்தியாவது இந்தப்பேறு பெற்றோமென்னும் நினைவினாலே பரிணமத்தை யடைகை.—நின்மல துரியமாவது தனக்கோர்பரம் பிறந்த சம்பூரண நிலையையடைகை.—நின்மலதுரியாதீதமாவது முன்சொல்லப்பட்டபேறு நான்கு மொன்றுப்பேறாய் விடுகை, சம்பூரண நிலையிலே நீரிலேமுழுகினவனைப்போலவும் நிறையவுண்டவனைப் போலவும் தானென்றிச் சுட்டின்றிச் சொல்லப்படாது இருந்து நின்மலாவஸ்தையென்னும்பெயர் இப்படிச் சுத்தாவஸ்தையைத் தரிசிக்க.

காரணாவஸ்தை.

காரணாவஸ்தையாவன—காரணகேவலமும் காரணசகலமும், காரணசுத்தமுமெனக் கூறும். காரணகேவலமாவது சங்காரகாலத்து ஆத்மாக்கள் அசுத்தமாயா காரணத்திலே யொடுங்கிச் சிருட்டிகாலமளவும் ஆணவ * மலத்தாலே மறைப்புண்டு ஒன்றுமறியாமற் கிடக்குமவதரமெனவறிக.—காரண சகலமாவது சிருஷ்டி தொடங்கிச் சர்வசங்காரம் வருமளவும் ஆத்மாக்கள் எண்பத்துநான்கு நூறாயிரம்யோனிபேதத்திலும் பிறந்திறந்துதிரிகிற அவதரமெனவறிக.—காரணசுத்தமாவது இங்ஙனம் கேவலசகலப்பட்டுப் பிறந்திறந்து திரியுமவதரத்து ஆணவமலபாகம்வந்து ஆத்மாக்களுக்கு இருவினையொப்பும் சத்திநிபாதமு முண்டானவதரத்துச் சிவன் ஆசாரியமூர்த்தமாக வெழுந்தருளி இரட்சித்துத் தனது திருவருளாலே ஞானத்தையுங் கடாக்ஷித்துப் பிராரத்தந் தொலைந்தபின்பு தனது பூரணநிலையோடுங் கூட்டிக்கொண்ட அவதரமெனவறிக.

தசகாரியம்.

தசகாரியமாவன—தத்துவரூபம்-தத்துவதரிசனம்-தத்துவசுத்தி-ஆத்மரூபம்-ஆத்மதரிசனம்-ஆத்மசுத்தி-சிவரூபம்-சிவதரிசனம்-சிவயோகம்-சிவபோகம்-என்பனவாம்.

* மலபேதங்களைச் சித்தாந்தக்கட்டளையிற் காண்க.

0

தத்துவரூபமாவது-அவற்றின் குணங்களைக் காண்கை.

தத்துவதரிசனமாவது—அவை தன்னிடத்திலே நின்று நிலைத்தருணைதனையக்காண்கை.

தத்துவசுத்தியாவது-அவைதனக்கு வேறென்றறிந்து நீங்குகை.

ஆத்மரூபமாவது—ஆத்மஞானமென்னும் அறிவின் வடிவெனவறிகை.

ஆத்மதரிசனமாவது—தத்துவங்களையறிந்து நீங்கியவற்றினின்று நீங்கினவறிவுதானெனவறிகை.

ஆத்மசுத்தியாவது—பசுமுத்தி யிரண்டினுஞ் சிவனுடைய கிருபையென்று தன்னுடைய சுதந்தர ஆணவமையறிகை.

சிவரூபமாவது—தத்துவரூபத்தாலிருக்கும் அப்பாலாய் வாக்குமனாதிதகோசரமாய் ஞானமேவடிவாயிருப்பதெனவறிகை.

சிவதரிசனமாவது- தத்துவரூபத்தாறையுமழிவித்துத் தரிசிப்பித்து நீங்கி இவற்றினின்று நீங்கிநிற்கும் ஆத்மாவையுந் தரிசிப்பித்து நிற்கின்ற ஞானமெனவறிகை. சிவயோகமாவது இந்தஞானந் தன்னைவிட்டுநீங்காதென்றறிந்துதான் அதுவாய்நிற்கை.

சிவபோகமாவது—தான் அந்தபோகத்திலே நின்றழுந்திச் சிவத்தைத்தப்பெறுகை.

ஆத்மரூபமாவது—ஆத்மாவுக்கு ரூபஞ்சொல்லில் ஆத்மா இச்சாஞானக்கிரியா சொரூபமாயிருக்கும்.

ஆத்மாவுக்கு இச்சையாவது—விஷயங்களிலே சென்று பற்றுதல்.

0

ஆத்மாவுக்கு ஞானமாவது—இது விது வென்று பகுத்தறிதல்.

ஆத்மாவுக்குக் கிரியையாவது—சர்வத்தையும் தனாது விடயமென்று பற்றிநின்று செய்துகொள்ளுதல்.

ஆத்மதரிசனமாவது—ஆத்மாவினுடைய இச்சாஞானக்கிரியையைத் தரிசிக்குமாறு சொல்லில் ஆத்மாவினுடைய இச்சை சேவிக்குமிடத்து அந்தக்கரணங்களினிடமாக நின்று சேவிக்கும்.

ஆத்மாவினுடையஞானஞ் சேவிக்குமிடத்து ஞானேந்திரியங்களினிடமாகநின்று சேவிக்கும்.

ஆத்மாவினுடைய கிரியை சேவிக்குமிடத்துக் கருமேந்திரியங்களி னிடமாகநின்று சேவிக்கும்.

* இவைகள் அடுத்தவின் தன்மையாதலின் ஒன்றொழிந்த தத்துவங்களைத் தானன்றென்றறிந்து அருளை தனுவாகப் பொருந்தி தத்துவங்களையுந் தன்னையும் அந்த அருளையுந் தரிசிப்பது.

ஆத்மசுத்தியாவது—ஆத்மசுத்தியைச் சொல்லு மிடத்துச் சிவனேதான் சர்வத்தையுமறியு முறைமையுங்கண்டு சிவன் ஆத்மாவுக்கு அறியுமுறைமையுங் கொடாவிடினப்பசுக்களிடு சிவனுடைய ஞானசத்தியினாலே தன்னுடைய ஞானஞ் சேவிக்குமென்றறிந்து தான் மலமுமாகாமல் சிவமுமாகாமல் நிற்கிறவிடம்.

சிவரூபமாவது—சிவனுக்குரூபஞ்சொல்லில் சிவனுமிச்சாஞானக்கிரியா சொரூபனாயிருப்பன்.

சிவனுக்கிச்சையாவது—ஆத்மாக்களை முத்தியிலேயணைவிக்கவேண்டுமென்பதே.

சிவனுக்கு ஞானமாவது—ஆன்மாக்கள் செய்யப்பட்ட அநாதிகருமங்களைத் தெரியுந் திருவுளத்தடைத் திருத்தல்.

சிவனுக்குக்கிரியையாவது—ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மசாமியம்பிறக்கும்படி அநாதியாய்வைப்பட்ட கருமங்களைத் தீர்த்தும் பக்குவாபக்குவமறிந்து கூட்டிப்புசிப்பித்துத்தொலைப்பித்தருளுதல்.

சிவதரிசனமாவது—தான் கருமம் புசிக்குமிடத்துச் சிவன்றனக்கு மூன்றுவகையாகவின்று உபகரிப்பன். அதெப்படியென்னில் அவன்-அவள்-அது-மூன்னிலையாகநின்று உபகரிப்பன். இப்படியுபகரிக்குமிடத்துத்தோன்றுகின்ற மூன்றுவகையுமொழித்து அவைவிடமாகவின்று சேஷ்டிப்பித்துத் தான் அக்கருமத்தைப்புசிக்குமிடத்துத் தன்னிடத்து மறைந்து நின்று இந்திரியங்களையுந் தன்னையுஞ் சேஷ்டிப்பித்துத் தனக்கு அந்தக்கருமம் புசிக்கும்படிச்செய்து இடைவிடாமனுட்டிநிற தீவாத்தைப்பார்ப்பது.

சிவயோகமாவது—அகண்டபரிபூரணமாகிய சிவத்துடனேயழுந்தி உள்ளும்புறமு மொன்றுமற் சிவனே யுள்ளபடி கண்டு மகிழ்ந்திருப்பது.

சிவபோகமாவது—பராசத்தி வடிவமாகவின்று அதனுடைய வத்துடனேகலந்து சிவானுபவம்பிறக்கச் சிவனுடனே அக்கினிக்குவெம்மைபோலவும் நீருக்குத் தண்மைபோலவுஞ் சிவத்திலே இரண்டற வழுந்துவது.

சிவப்பிரகாசக்கட்டளை
முற்றுப்பெற்றது.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாலவாய்க்கட்டளை.

நூன்முகம்.

காப்பு.

நேரிசைவெண்பா.

கைக்குலவு ஞானக் கனிநேர் முகக் கடகத்து
மெய்க்குலவுஞ் சித்தி விநாயகா—பொய்க்குலவா
மட்டளிசே ரதசிவம் வாய்த்ததிரு வாலவாய்க்
கட்டளைக்குன் றாட்டுணையே காப்பு.

நூல்.

பதி, பசு, பாசம்—இம்மூன்றும் அநாதி நித்தியம்.

முதலாவது

பதி இலக்கணம்.

பதியாவது:—ஒன்றாய், பரிபூரணமாய், அறிவுக்கறிவாய், நின்மலமாய், உயிருக்குயிராய், குறியுங்குணமுமில்லாததாய், அருவும் உருவும் அருவுருவுமாய், இவை அல்லாததுமாய், அகண்டிதமாய், சாந்தமாய் விளங்குவது.

இங்ஙனம் விளங்குகிற பரமசிவமும், பராசத்தி ஆதிசத்தி இச்சாசத்தி ஞானசத்தி கிரியாசத்தி என்னும் பஞ்சசத்திகளாகிய அருளும், பின்னமின்றிச் சூரியனும் பிரகாசமும் போல ஒன்றாயிருக்கும்.

இவ்வாறிருக்கிற பரமசிவம் ஆன்மாக்களை இரட்சிக்கும் பொருட்டு, அருவமாகிய சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து நான்கும், அருவுருவமாகிய சதாசிவம் ஒன்றும், உருவமாகிய மகேச்சுரன் உருத்திரன் இருவரும், இவர்கள் அதிகாரத்தால் நடக்கும் பிரம விஷ்ணுக்கள் இருவரும் ஆக ஒன்பது மூர்த்திகளுமாய், * உபாதானத் திரயங்களைக்கொண்டு, சிருட்டித்தும் திதித்தும் சங்கரித்தும் திரோபவித்தும் அநுக்கிரகித்தும் இங்ஙனம் பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்யாநிற்கும். எங்ஙனஞ் செய்யுமெனின், தன்மை முன்னிலை படர்க்கையாகி நின்றியற்றும்.

இவற்றுள் தன்மையாவது,— பரிபூரணமாயிருக்கை. முன்னிலையாவது,- இச்சாஞானக்கிரியைகளாயிருக்கை. படர்க்கையாவது,— மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம், உள்ளம் ஆக-ரு. அகாரம், உகாரம், மகாரம், விந்து, நாதம் ஆக-ரு; பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேச்சுரன், சதாசிவன் ஆக-ரு. ஆகிய பதினைந்து பிரகாரமாயிருக்கை.

பிரபஞ்சம் இவ்விடங்களில் எவ்வாறு காரியப்படுமெனின், இவற்றுள் காரணங்களை அக்ஷரங்கள் செலுத்த, அக்

* உபாதானத்திரயமாவது, சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, சுத்தாசுத்தமாயை ஆகிய முதற்காரணங்கள் மூன்று.

ஷரங்களை மூர்த்திகள் செலுத்த, மூர்த்திகளை இச்சாஞானக்கிரியைகள் செலுத்த, இங்ஙனம் காரியப்படும். இவ்வாறு பிரபஞ்சத்தைக் காரியப் படுத்துகையிலேயும் அந்தச் சிவம் அதிற் றேசற்று நிற்கும்.

பதியிலக்கணம் - முற்றிற்று.

இரண்டாவது.

பசு இலக்கணம்.

ஆன்மாக்கள்,— விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் எனா மூவகைப்படும்.

விஞ்ஞானகலர்.

விஞ்ஞானகலர்,— அஷ்டவித்தியேசர், அனந்தாதியர், சத்தகோடி மகாமந்திரர். இவர்கள் ஆணவமலமொன்றே உடையவர்கள். இவர்களுக்குச் சுத்தமாயாதத்துவம் தநு கரண புவன போகமாயிருக்கும். இவர்களில் பக்குவர்க்குப் பரமசிவம் அநுக்கிரகிக்கு முறைமையாவது, அறிவினின்றும் இருளுநீப்பித்து ஆணவமலத்தைப்போக்கி இரட்சிப்பதாம்.

பிரளயாகலர்.

பிரளயாகலர்,— நூற்றுப் பதினெட்டு உருத்திரர்களும் புவன கர்த்தர்களுமாயிருப்பர். இவர்கள் ஆணவம் கன்மம் ஆகிய இரண்டு மலமுடையவர்கள். இவர்களுக்கு அசுத்தமாயாதத்துவம் தநு கரண புவனபோகமாயிருக்கும். இவர்களில் பக்குவர்க்கு அநுக்கிரகிக்கு முறைமையாவது,— அந்தப் பர

மசிவம் மான் மழு சதுர்ப்புயம் காளகண்டம் திரிநேத்திரங்களோடு திருமேனிகொண் டெழுந்தருளி இருமலத்தைப்போக்கி இரட்சிப்பதாம்.

சகலர்.

சகலர்,—பிர்மா விஷ்ணுமுதல் கிருமி யீறாக வுள்ளார். இவர்கள் ஆணவம் கன்மம் மாயை ஆகிய மூன்று மலமுடையவர்கள். இவர்களுக்குப் பிரகிருதி தத்துவம் தநு கரண புவன போகமாயிருக்கும்.

இவற்றுள் தநுவாவது,—சராயுசம், அண்டசம், ஸ்வேதசம், உற்பிசம் ஆகிய நால்வகை யோனிகளிலும் பிறப்பதாய், தேவர் பதினொரு நூறாயிரமும், மானிடர் ஒன்பது நூறாயிரமும், தாவரம் பத்தொன்பது நூறாயிரமும், மிருகம் பத்து நூறாயிரமும், பறவை பத்து நூறாயிரமும், நீர்வாழ்வன பத்து நூறாயிரமும், ஊர்வன பதினைந்து நூறாயிரமும் ஆகிய எழுவகைத்தோற்றத்திலும் எண்பத்துநான்கு லட்சயோனி பேதமாயிருக்கும். அத் தநு ஸ்தூலமாகவும், சூக்குமமாகவும், காரணமாகவும் இருக்கும். அவைகளுக்கு ஆயுசு க்ஷணமுதலாக அநேகமுள.

கரணமாவது,—அத் தநுவுக்கேற்ற கராதிகங்களாயிருக்கும்.

புவனமாவது,—இருநூற்றிருபத்து நான்கு புவனமுள்ள ஊரும், நாடும், தேயமுமாய்ப் புண்ணிய கன்ம முடையவர்களுக்குச் சுவர்க்காதி பதங்களுமாயிருக்கும்.

போகமாவது,—அவரவர் கன்மத்துக் கேதுவான உண்பன, தின்பன, குடிப்பன, நக்குவன, விழுங்குவன, உடுப்பன, முடிப்பன, பூண்பன, பூசுவன, கொடுப்பன, வாங்குவன, காண்பன, கேட்பன, நடப்பன, படிப்பன, பெண்டு, பிள்ளை, சுற்றம், பொன், மணி இவைமுதலிய பிரபஞ்சமாயிருக்கும்.

இனி இவர்கள் சூக்குமதேகத்தைப் பொருந்திக் கன்மத்துக்கீடாகிய ஸ்தூலதேகமெடுத்து, எடுத்ததேகமே தானாய்ப் புண்ணிய பாவங்களை ஆர்ச்சித்துச் சுவர்க்க நரகங்களிலே போக்குவரத்து உடைத்தாயிருப்பர்.

இவர்களில் பக்குவர்க்கு அநுக்கிரகிக்கு முறைமை எங்ஙனமெனின்? மலபரிபாகம் வந்தவிடத்து இருவினையொப்புப் பிறக்கும். அப்பொழுது முன்செய்த சிவபுண்ணியம் விஞ்சிய அப்பரமசிவம் மானைக்காட்டி மானைப் பிடிப்பதுபோல, ஆசாரியமூர்த்தமாய் மான், மழு, காளகண்டம், திரிநேத்திர மொழித்து மானிடச்சட்டை சாத்தி, இவனது ஊரும், பேரும், உருவும், ஒழிக்கவேண்டி, ஊரும், பேரும், உருவுங்கொண்டெழுந்தருளி, மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம், தீவிரதரம் எனு நான்கு சத்திநிபாதத்தன்மையுணர்ந்து, சமயதீக்ஷைபண்ணிச் சரியையநுட்டிப்பித்து, விசேஷ தீக்ஷைபண்ணிக் கிரியாயோகங்களை அநுட்டிப்பித்து நிருவாண தீக்ஷைபண்ணி ஞானமநுக்கிரகித்து, மல மாயாதி கன்மங்களை நீக்கி மோட்சத்தைக் கொடுக்கும்.

ஆன்மாக்களின் பரியாய நாமங்களாவன,—பசு, சீவன், புருடன், புமான், தேகி, இந்திரியன், க்ஷேத்திரஞன், பத்தன்

திரன், அகர்த்தா, அஜ்ஞ, அறியாதவன், ஜடன், சைதன்யன், பிரகிருதி, புத்தி, பிராணன், சதசத்து, புட்கலன் முதலியன.

மூவகை ஆன்மபேதமுஞ் சரீரத்தையடைந்து காரியப்படு முறைமையும் அநுக்கிரகம்பெறு முறைமையுங் கண்டுகொள்க.

பசுவிலக்கணம் - முற்றிற்று.

மூன்றாவது.

பாச இலக்கணம்.

பாசமாவது:— ஆன்மாக்களுக்கு அநாதியிலேயே பந்தமாயிருக்கிற ஆணவம், கன்மம், சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, திரோதாயி என ஐவகைப்படும்.

ஆணவம்.

இவற்றுள் ஆணவமாவது;—ஒன்றாய், பரிபாகத்திலே நீங்குஞ் சத்திகளையுடையதாய், மூலமலமாய், இருளு மொளி யென்னு * இரண்டதாய், வியாபகமாய், சிவத்தையும் ஆன்மாவையும் பாசத்தையும் தெரியவொட்டாமல், செம்பிற் களிம்புபோலவும் அரிசியிற் றவிடுபோலவும் தண்ணீரில் உப்புபோலவும் ஆன்மாவை இரண்டறக்கலந்து இச்சாஞானக் கிரியைகள் முழுவதையு மறைப்பதாயிருக்கும்.

---

* ஆன்மசிற்சத்தியை மறைத்தலால் இருளும் பிரகாசமென்று சொல்லும்படி மிகக் கறுத்துள்ளது ஆணவமலம் எனப்பொருள்.

கன்மம்.

கன்மமாவது,—வியாபகமாய், அவ்வவ் வணுக்கள் தோறும் வெவ்வேறாய், மனோவாக்குக் காயங்களி னறிந்தும் அறியாமலு மியற்றுவதனால் வந்தேறுகிற புண்ணியபாவங்களாய், சுகதுக்கங்களைப் பண்ணுவதாய், இதாகிதங்களினுளவதாய், அநுபவித்தாலன்றித் தீராததாய், ஒன்றாலொன் றழிக்கப்படாததாய், விதிப்படி பரிகாரஞ்செய்யின் நீங்குவதாய், நெல்லுக்குள் முளைபோல ஆன்மாவிற் பற்றியிருப்பதாய், சக்கிரம்போலத் தொடர்ச்சியாய், அழிந்தும் ஆகியும் வருவதாய், பிரவாகத்து அலைபோல்வதாய், சிருட்டி காலத்தே காரியப்படுவதா யிருக்கும்.

இந்தக்கன்மம்,—சஞ்சிதம், பிராரத்தம், ஆகாமியம் என மூவகையாம்.

சஞ்சிதம்.

இவற்றுள் சஞ்சிதமாவது,—அநாதிதொட்டுச் சனனங்கள்தோறும் ஆர்ச்சித்த வினை புசித்து விஞ்சியதாகிய * ஆறு அத்துவாக்களிலும் கட்டுப்பட்டிருக்கிற புண்ணியபாவங்களாயிருக்கும்.

பிராரத்தம்.

பிராரத்தமாவது,—இந்தச் சஞ்சிதத்திற் சிறிது புசிக்கப் பாகப்பட்ட வினை ஒருசரீரத்தை யெடுப்பித்துச் சாதியாயுள் போகங்களைக் கொடுக்கும்.

---

* அத்துவா ஆறவன,—மந்திராத்துவா, பதாத்துவா, வர்ணாத்துவா, புவனாத்துவா, தத்துவாத்துவா, கலாத்துவா என்பனவாம்.

ஆகாமியம்.

ஆகாமியமாவது,—பிராரத்தம் புசிக்கும்பொழுது வந்தேறுகிற புண்ணியபாவங்களா யிருக்கும்.

திரோதாயி.

இனித் திரோதாயியாவது,—நான்கு மலங்களின் காரியங்களையேவி ஆன்மாக்களுக்குப் பிரபஞ்சமாகிய பொய்யை மெய்யென்று குறிப்பித்து நிற்கும். அதனால் அதைப் பாசமென்றுஞ் சொல்லுவர்.

சுத்தமாயை.

சுத்தமாயையாவது,—வித்தியாகலருக்கும் பிரளயாகலருக்கும் தநு கரண புவன போகமாய் இருக்கும்.

அசுத்தமாயை.

அசுத்தமாயையாவது,—சகலருக்குத் தநு கரண புவன போகங்களா யிருக்கும்.

தத்துவங்கள் தோன்றுமுறைமை.

இவ்விருவகை மாயையினும் தத்துவங்கள் தோன்று முறைமையெங்ஙனமெனில்? பரமசிவனுடைய பராசத்தியருளினாலே *குடிலையிலே நாதமும், நாதத்திலே விந்துவும், விந்துவிலே சாதாக்கியமும், சாதாக்கியத்திலே ஈசுவரமும், ஈசுவரத்திலே சுத்தவித்தையுந் தோன்றும். இவை ஐந்தனுள் முன் சொன்ன விந்துவிலே நாலுவாக்கும், ஐம்பத்தோரக்கரமும், எண்பத்திரண்டு பதமும், பஞ்சகலைகளும், சத்தகோடி மகா மந்திரங்களுந் தோன்றும்.

* மகாமாயை.

அசுத்தமாயையிலே நின்று அநந்ததேவ நாயனார் அருளினாலே காலமும், நியதியும், கலையும் தோன்றும். கலையிலே வித்தை தோன்றும். வித்தையிலே அராகந்தோன்றும். ஆன்மா இவ்வைந்துடன்கூடிப் பஞ்சகஞ்சுகனா புருடனாம். முன் சொன்ன கலையிலே உருத்திரதேவநாயனார் அருளினாலே குண ரூபமான மூலப்பிரகிருதி தோன்றும். மூலப்பிரகிருதியில் முக்குணங்களுந் தோன்றும். முக்குணங்களுந் தோன்றுமிடம் அவ்வியக்தம். அந்த அவ்வியக்தத்தில் சித்தமும், சித்தத்திற் புத்தியுந் தோன்றும். புத்தியிலே அகங்காரந் தோன்றும், அவ்வகங்காரம் தைசதாகங்காரமென்றும், வைகாரிகாகங்காரமென்றும், பௌதாதிகாகங்காரமென்றும் மூவகைப்படும். இவற்றுள், தைசதாகங்காரத்திலே சாத்துவிக குணத்தைப் பொருந்திய மனமும் ஞானேந்திரிய மைந்துந் தோன்றும். வைகாரிகாகங்காரத்திலே இராசத குணத்தைப் பொருந்திய கன்மேந்திரிய மைந்துந் தோன்றும். பௌதாதிகாகங்காரத்திலே தாமதகுணத்தைப் பொருந்திய தன்மாத்திரைகளைந்துந் தோன்றும். சத்தத்திலே ஆகாசந்தோன்றும். பரிசத்திலே வாயுதோன்றும். ரூபத்திலே தேயுதோன்றும். ரசத்திலே அப்புதோன்றும். கந்தத்திலே பிருதிவிதோன்றும்.

இவைகள் தோன்றிய கருவி, அகக்கருவி, புறக்கருவி என இருவகைப்படும்.

அகக்கருவி—௨௪.

ஆன்மதத்துவம்.

அவற்றுள் அகக்கருவி,—பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் எனப்பூதம்—௫. சோத்திரம், துவக்கு, சட்சு, சிங்

ரசனை, ஆக்கிராணம் என ஞானேந்திரியம் - ரு. இதன்விடயமான சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் எனத் தன்மாத்திரை - ரு. வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபஸ்தம் எனக் கன்மேந்திரியம் - ரு. மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என அந்தக்கரணம்-௪. ஆக-உ௪.

வித்தியாதத்துவம்.

வித்தியாதத்துவம்,—காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை என-எ.

சிவதத்துவம்.

சிவதத்துவம்,—சுத்தவித்தை, ஈசுவரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம் என-ரு. ஆக அகக்கருவி-௩௬-ஆம்.

புறக்கருவி - ௬௰.

புறக்கருவி,—பிருதிவியின்கூறு-தோல், எலும்பு, நரம்பு, தசை, மயிர் என-ரு; அப்புவின்கூறு - நீர், உதிரம், மச்சை, மூளை, சுக்கிலம் என-ரு; தேயுவின்கூறு-ஆகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுனம், சோம்பல் என-ரு; வாயுவின்கூறு-ஓடல், நடத்தல், நிற்றல், இருத்தல், கிடத்தல் என-ரு; ஆகாசத்தின்கூறு - குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம் என-ரு. ஆக பூதகாரியம்-உரு. பிருதிவியின் வழித்தான இடை, பிங்கலை, சுழுமுனை, காந்தாரி, அத்தி, சிங்குவை, அலம்புடை, புருடன், குகு, சங்கினி என நாடிகள்-௰; வாயுவின்வழித்தான பிராணன், அபானன், உதானன், வியானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன் என வாயுக்கள்-௰; ஆகாசத்தின்வழித்தான அர்த்தவேடணை, புத்திர

வேடணை, உலகவேடணை என வேடணை-௩; வாக்காதியின் வழித்தான வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம் என ரு. பிரகிருதியின் வழித்தான சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதம் என குணம்-௩; விந்துவின் வழித்தான சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி என வாக்கு-௪. ஆகப்புறக்கருவி ௬௰-ஆம்.

ஆக அகக்கருவி புறக்கருவிகளாகிய தத்துவம் தொண்ணூற்றாறுந் தோன்றியமுறைமையிலே ஒடுக்குமுறைமையுங் கண்டுகொள்க.

ஆன்மதத்துவங்களின் தொழில்.

தத்துவங்களின்தொழிலாவன,—பிருதிவிக்குவடிவு-நாற்கோணம், நிறம்-பொன்மை, குணம்-கடினம், சுபாவம்-இடுத்தல், தொழில்-பொறுத்தல், குறி-வச்சிரம், தேவதை-பிரமன், அட்சரம்-லகாரம், சூக்குமபஞ்சாட்சரம் - நகாரம், கலை-நிவர்த்தி.

அப்புவுக்குவடிவு-இருகோணம், நிறம்-வெள்ளை, குணம்-நெகிழ்ச்சி, சுபாவம்-பார்த்தல், தொழில்-கட்டுண்டல், குறி-கோகனகம், தேவதை-விஷ்ணு, அட்சரம்-வகாரம், சூக்குமபஞ்சாட்சரம்-மகாரம், கலை-பிரதிஷ்டை.

தேயுக்குவடிவு-முக்கோணம், நிறம்-செம்மை, குணம்-சுட்டொன்றுவித்தல், சுபாவம்-அவ்வுதல், தொழில் - உலர்த்தல், குறி-சுவத்திகம், தேவதை - உருத்திரன், அட்சரம் - ரகாரம்; சூக்குமபஞ்சாட்சரம்-சிகாரம், கலை-வித்தை.

வாயுவுக்குவடிவு-அறுகோணம், நிறம்-கறுப்பு, குணம்-அசைத்துத்திரட்டல், சுபாவம்-நிறைத்தல், தொழில்-விம்முதல், குறி-அறுபுள்ளி, தேவதை-மகேஸ்வரன், அட்சரம்-யகாரம், சூக்குமபஞ்சாட்சரம்-விந்து, கலை-சாந்தி.

ஆகாசத்துக்கு வடிவு-வட்டம், நிறம்-புகை, குணம்-இடங்கொடுத்தல், சுபாவம்-நிற்றல், தொழில்-போக்குதல், குறி-அமுதவிந்து, தேவதை-சதாசிவம், அட்சரம்-அகாரம், சூக்கும பஞ்சாட்சரம்-நாதம், கலை-சாந்தியாதீதம்.

ஞானேந்திரியங்களின் தொழில்.

ஞானேந்திரியம் ஐந்தின் தொழிலாவன,—சோத்திரம் ஆகாசமிடமாக நின்று செவியைப் பொருந்திச் சத்தத்தை யறியும்; துவக்கு வாயுவினிடமாக நின்று சரீரத்தைப் பொருந்திப் பரிசத்தை யறியும்; சட்சு அக்கினியினிடமாக நின்று கண்ணைப்பொருந்தி உருவத்தை யறியும்; சிங்குவை அப்புவினிடமாக நின்று நாவைப்பொருந்தி இரசத்தை யறியும்; ஆக்கிராணம் பிருதிவியினிடமாகநின்று மூக்கைப் பொருந்திக் கந்தத்தை யறியும்.

கன்மேந்திரியங்களின் தொழில்.

கன்மேந்திரியம் ஐந்தின் தொழிலாவன,—வாக்கு ஆகாசமிடமாகநின்று வசனிக்கும்; பாதம் வாயுவினிடமாக நின்று கமனிக்கும்; பாணி அக்கினியி னிடமாக நின்று இடுதலும் ஏற்றலுஞ் செய்யும்; பாயு அப்புவினிடமாக நின்று மலவிசர்க்கனஞ்செய்யும்; உபஸ்தம் பிருதிவியினிடமாக நின்று சுக்கிலத்தைக் கழிக்கும்.

தன்மாத்திரைகளின் தொழில்.

தன்மாத்திரைகள் ஐந்தின் தொழிலாவன,—சுரோத்திராதிகளுக்கு விடயமா யிருக்கும்.

அந்தக்கரணங்களின் தொழில்.

அந்தக்கரணங்களின் தொழிலாவன:—மனம் பற்றும், புத்தி நிச்சயிக்கும், அகங்காரம் கொண்டெழும்பும், சித்தஞ் சிந்திக்கும்.

வித்தியாதத்துவங்களின் தொழில்.

வித்தியா தத்துவங்களின் தொழிலாவன,—காலம் சென்றகாலமான எல்லையும், நிகழ்காலமான பலனும், எதிர்காலமான புதுமையும் ஆக மூன்றுவிதமாயிருக்கும்.

நியதி அரசனைப்போலக் கன்மபலத்தை உண்ணவும் நிறுத்தும்.

கலை ஆணவத்தைச் சிறிது நீக்கி ஆன்மாவுக்குக் கிரியையை யெழுப்பும்.

வித்தை ஆன்மாவுக்கு ஞானத்தை எழுப்பும்.

அராகம் ஆன்மாவுக்கு இச்சையை யெழுப்பும்.

ஆகக்கலையாதி பஞ்சகஞ்சுகத்துடனே கூடிப் புலனுகருமிடமே புருடனாம்.

மாயை பிரகிருதி குணரூபமாய் நின்று பொருந்தி னதி லெழுந்தும்.

சிவதத்துவங்களின் தொழில்.

சிவதத்துவங்கள் ஐந்தின் தொழிலாவன,—சுத்தவித்தை ஞானமேலிட்டுக் கிரியை குறைந்திருக்கும்,

ஈசுர தத்துவம் கிரியையேறி ஞானங் குறைந்திருக்கும்.

சாதாக்கிய தத்துவம் ஞானமுங் கிரியையுஞ் சமமாயிருக்கும்.

சத்திதத்துவங் கிரியையா யிருக்கும்.

சிவதத்துவம் ஞானமா யிருக்கும்.

ஆக அகக்கருவி முப்பத்தாறின் தொழிலுங் கண்டு கொள்க.

பூதகாரியம்.

புறக்கருவியின் தொழிலாவன:—பூதம் ஐந்தில் பிருதிவியின் கூறாகிய மயிர் வளரும், எலும்பு உரக்கும், தோல் மூடிக் கொண்டிருக்கும், நரம்பு கதித்தோடும், தசை பூரிக்கும்.

அப்புவின் கூறாகிய நீர் விழும், உதிரம் பரக்கும், சுக்கிலம் வர்த்திக்கும், மூளை யெத்தெனிருக்கும், மச்சை நிறைக்கும்.

தேயுவின் கூறாகிய பசி தாபிக்கும், நித்திரை மயக்கும், பயம் அஞ்சுவிக்கும், மைதுனம் சங்கமஞ் செலுத்தும், சோம்பு முறிப்பிக்கும்.

வாயுவின் கூறாகிய ஓடல் விரைவிக்கும், இருத்தல் அழுத்துவிக்கும், கிடத்தல் போதிவிக்கும், நடத்தல் எழுப்புவிக்கும், நிற்றல் நிறுவிக்கும்.

ஆகாயத்தின் கூறாகிய காமம் மோகிப்பிக்கும், மதம் அகங்கரிப்பிக்கும், குரோதம் கோபிக்கும், லோபம் பிரிவிக்கும், மாச்சரியம் இகழ்விக்கும், ஆக பூதகாரியம்-உ௫.

பிருதிவியின் வழித்தான

நாடிகளின் தொழில்.

பிருதிவியின் வழித்தான நாடிகள் பத்தில் இடைகலை இடப்பக்கத்திலே நிற்கும்; பிங்கலை வலது பக்கத்திலே நிற்கும்; சுழுமுனை நேரே நிற்கும்; காந்தாரி கண்ணிலே நிற்கும்; அத்தி உடலெங்கும் நிற்கும்; சிங்குவை நாவிலே நிற்கும்; அலம்புடை செவியிலே நிற்கும்; புருடன் பாதத்திலே நிற்கும்; சங்கினி களத்திலே நிற்கும்; குகு மார்பிலே நிற்கும்.

வாயுவின் வழித்தான

நாடிகளின் தொழில்.

வாயுபத்தில் பிராணன் மூலாதாரத்திலே தோன்றி இடைகலை பிங்கலை வழியே சென்று, நாசியிலே பன்னிரண்டங்குலம் புறப்பட்டு, நாலங்குலம் வெளியே சென்று எட்டங்குலம் உள்ளே அடங்கும். இங்ஙனம் ஒருநாளைக்கு இருபத்தோராயிரத் தறுநூறு சுவாசம் நடக்கும். இதிலே ஆறாயிரத் திருநூறு வெளியே செல்லும். பதினையாயிரத்து நானூறு உள்ளே அடங்கும். அபானன் மலசலக்கம் பண்ணும். உதானன் விக்கல் இருமல் இவற்றைப் பண்ணும். வியானன் உண்ட அன்னபானத்தை எழுபத்தீராயிர நாடிகளிலுஞ் செலுத்தும். சமானன் அன்னபானத்தைச் சமானம் பண்ணும். நாகன் தும்மல் விக்கல் உண்டாக்கும். கூர்மன் கண்ணோறல் செய்யும். கிருகரன் கொட்டாவியை உண்டாக்கும். தேவதத்தன் இமைத்தல் முதலியவைகளைச் செய்யும்.

திருவாலவாய்க்கட்டளை.

தனஞ்சயன் உடம்பை வீங்கவும் வீரியமுஞ் செய்து, உயிர் நீங்கிய காலத்தில் கபாலத்தைப் பிளந்து செல்லும்.

வசனாதிகளின் காரியம்.

வசனம் கமனம் தானம் விசர்க்கம் ஆநந்தம் ஐந்தும் வாக்காதியைந்துக்கு விடயமா யிருக்கும்.

குணங்களின் தொழில்.

குணம் மூன்றில் சாத்துவிகமாவது: அருள், நிறைபொறை, அடக்கம், ஞானம், தவம், பொறை, மேன்மை, மோனம், வாய்மை ஆகிய எண் குணமுடையது. இராசதமாவது ஊக்கம், ஞானம், வீரம், தருமம், தவம், தானம், கல்வி, கேள்வி ஆகிய எண் குணமுடையது. தாமதமாவது ஒழுக்கமின்மை, காமம், கோபம், கொலை, சோம்பு, தீநெறி, வெகுளி, பேருண்டி, பொய், மறதி, வஞ்சகம் முதலிய நீச்குணமுடையது.

ஏடணைகளின் தொழில்.

ஏடணை மூன்றில் அர்த்த ஏடணை திரவிய முதலியவற்றால் வரும் பிணக்கு; புத்திர ஏடணை புத்திரர் முதலாகிய சுற்றத்தாரால் வரும் பிணக்கு; உலக ஏடணை உலக முதலாகிய சம்பந்தத்தால் வரும் பிணக்கு.

வாக்குகளின் தொழில்.

வாக்கு நான்கில் சூக்குமையாவது சோதியாய் நிர்மலமாய் நின்று சொல்லுக்கு இடத்தில் அரியத்தில் நாதமாய்த் தோன்றுவது; பைசந்தியாவது சூக்குமத்தைப் பொருந்திய சூக்குமையின் தோற்றமாகும், உதான வாயுவினாலே இதப்பட்டு மயில் முட்டையில் பஞ்சவர்ணமு மடங்கி

யிருப்பதுபோல, இனிச் சொல்லும் வசனத்துக்கு அக்கர சொரூபம் பிறக்கக் கருக்கொண்டிருப்பது; மத்திமையாவது அங்கிச்சிதறப்பட்ட வாயுவானது, சொப்பனத் தானத்திலே பிராணவாயு வுடனே சேர்ந்து அக்கரத்தினது சொரூபங்களைப் புத்தியிலே ஒழுங்குபட நிறுத்திச் செவியிற் கேளாமல், உள்ளே கேட்கத்தக்க ஒலியாய்க் கண்டத்திலே முழங்கா நிற்பது; வைகரியாவது நாக்கு, அண்ணம், உதடு, பல், மூக்கு என்னும் ஐந்திடத்திலேயும் புறப்பட்டுச் செவிக்குக் கேட்க உச்சரிக்கப் படுவது. இந்நான்கு நான்கும் பஞ்சகலைகளாற் காரியப்படும்.

இங்ஙனம் புறக்கருவிகள் ௬0 - ன்தொழிலையும் பஞ்ச பாசங்களையும் அவற்றினுண்டாகிய தோற்ற வொடுக்க முதலியவற்றையுங் கண்டுகொள்க.

அவஸ்தைகள்.

அவஸ்தைகளாவன,—கேவலம், சகலம், சுத்தம், என மூன்று வகைப்படும்.

இவற்றுள் கேவலமாவது,—ஆன்மா தத்துவங்களொன்றையுங் கூடாதிருப்பது; சகலமாவது,—தத்துவங்களுடனே கூடிக் காரியப்படுவது; சுத்தமாவது,—கேவல சகல மிரண்டுந் தாக்காமல் பரமசுகமாகிய ஆநந்தத்தைப் பெற்றிருப்பது. ஆகக் காரணாவஸ்தை மூன்றில் கேவலாவஸ்தையின் காரியம் - ௫; சகலாவஸ்தையின் காரியம் - ௫, சுத்தாவஸ்தையின் காரியம் - ௫, ஆக காரியாவஸ்தை - க௫.

கீழாலவஸ்தை.

கேவலத்தின் காரியமாகிய கீழாலவஸ்தை, சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் ஆக-ரு.

சாக்கிரம்.

இவற்றுள் சாக்கிரமாவது,—தத்துவ ரூபத்துள்ளில தத்துவம் ௰-ம், புருடன் இலலாட ஸ்தானத்தில் அ-ம், பூதம் ரு-ம், ஆக முப்பத்தைந்து கருவியும் நிற்கின்ற கருவிகள் இருபதும், புறக்கருவி பதினைந்தில் வாயுக்கள் பத்தும், வசனாதி கன்மேந்திரியம், ஆகிய ரூபத்தைத் தருகின்ற லலாட ஸ்தானத்தில் நின்று கண்டு கேட்டு உண்டு பரிசித்து முகந்து பயக்கத்தைப் பொருந்தி அறிகருவிகளையும் செய்கருவிகளையும் கைவிட்டு நிற்கின்ற அவதரம்.

சொப்பனம்.

சொப்பனமாவது,—ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும், கன்மேந்திரியங்களைந்தும் ஆகிய பத்தும் லலாட ஸ்தானத்திலே நிற்க, மற்ற இருபத்தைந்து கருவிகளுடனே கண்ட ஸ்தானத்திலே நின்று ஐந்துமேகத்தால் பயன்கொண்டு அநிலையாக நின்ற அவதரம்.

சுழுத்தி.

சுழுத்தியாவது,—பிராண வாயு சிந்தையாக வாயுக்கள் ஒன்பதும், சித்தம் சிந்தையாக அந்தக்கரணம் மூன்றும், சத்தாதி ஐந்தும், வசனாதி ஐந்தும், ஆக இருபத்திரண்டும் கண்ட ஸ்தானத்திலே நிற்க, சித்தமும் பிராணவாயுவும் புருடனும் ஆகிய க-

ஆக்குணையில் தொனிருபமாயு [illegible]
பட்டு மயில் முட்டையில் மஞ்சள்கரு மடக்கி

கருவிகளுடனே ஒன்றுந் தெரியாது இருதயத்தில் நின்ற அவதரம்.

துரியம்.

துரியமாவது,—சித்தமொன்றும் இருதயத்தில் நிற்கப் பிராணவாயுவும் புருடனும் நாபித்தானத்திலே ஒன்று மற நின்ற அவதரம்.

துரியாதீதம்.

துரியாதீதமாவது,—பிராணவாயு ஒன்றும் நாபியில் நிற்கப் புருடனொன்றும் மூலாதாரத்திலே அதீதமாய்க் கருவிகளொன்றுமின்றித் தேவலித்திருப்பது. ஆகக் கீழாலவஸ்தை ரு.

மத்தியாலவஸ்தை.

சகலாவஸ்தையின் காரியமாகிய மத்தியாலவஸ்தையாவது,—சாக்கிரத்திற் சாக்கிரம், சாக்கிரத்திற் சொப்பனம், சாக்கிரத்திற் சுழுத்தி, சாக்கிரத்திற் துரியம், சாக்கிரத்திற் துரியாதீதம் ஆக-ரு. இவற்றுள் சாக்கிரத்தில் அதீதமாவது, ஒருவன் ஒருபதார்த்தத்தைக் குறிப்பிட்டுணைத்து அறியாமல் நினைத்து நின்ற அவதரம்; பின்பு பிராணவாயு இயங்கியது சாக்கிரத்திற் துரியம்; அந்தப்பதார்த்தம் எங்கே வைத்தோமென்று விசாரிக்க வந்ததிடம் சாக்கிரத்திற் சுழுத்தி; அந்தபதார்த்தம் வைத்தவிடம் நினைவுக்குத் தோன்றுவது சாக்கிரத்திற் சொப்பனம்; அந்தப் பதார்த்தம் புலப்பட அறிவதும் சாக்கிரத்திற் சாக்கிரம்; ஆக மத்தியாலவஸ்தை-ரு.

நிமலாவஸ்தை.

சுத்தாவஸ்தையின் காரியமாகிய நிர்மலாவஸ்தையாவது,—அமல சாக்கிரம், அமல சொப்பனம், அமல சுழுத்தி, அமல துரியம், அமல துரியாதீதம், ஆகிய இவைகள்; அமல சாக்கிரமாவது-ஆசாரியராலே ஞானதீட்சை பெற்றுத் திரிபதார்த்த வுண்மையை விசாரித் தறிந்து கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து பொருளுடனே நிட்டைகூடியிருக்குங் கருவிகளின்றுநீங்கி விசாரித்து நிற்பது; அமலசொப்பனமாவது-கருவிகளினின்று நீங்கியும் நீங்காதும் நிற்பாது நீங்கிவை சுற்றப் பனைப்பண்டாய் நிற்பது; அமல சுழுத்தியாவது - தத்துவங்களினின்றுநீங்கி மேலான கேவலப்பதுவாய் நிற்பது; அமல துரியமாவது-கேவலம் நீங்கி அருளிலே தன்னையும் அருளையுங் கண்டு தன்வசந் தழிந்து அருள்வழித்தாய் நிற்பது; அமலதுரியாதீதமாவது-பணியற நின்று சிவத்தைத் தரிசித்து ஆனந்தத்திலழுந்தி நிற்பது. ஆகக் காரியாவஸ்தை-௧௫, காரணாவஸ்தை ௩-க்கு அவஸ்தை-௩௭-ல், பேதத்துக்கு ௪௨-ம், சத்திநிபாத முத்தர்க்கு ௧-ம், எனக்கொள்க.

இனி புணர்ந்த முறைமை ஆன்ம தரிசனம், ஆன்ம சுத்தி, ஆன்மலாபம் என மூன்று விதமாயிருக்கும்.

ஆன்மதரிசனம்.

இவற்றுள் ஆன்மதரிசனமாவது,—ஆன்மா படிகம்போல்வதென்றும், நானு மிருப்பனென்றும், எப்பொழுதும் வியாபி யென்றும், இதனறிவு சிலகாலத்திலே மங்குதலின் அகன்

ணும் ஆதித்தனும் போலக் காணுமென்றும், ஒரு பதார்த்தத்தை அறியவொட்டாது பொதியு மென்றும் புத்தி வொன்றை அறிந்தக்கால் காணும் கலாதியின் மூழும் சிவதத்துவம் முக்கும் ஆக, சுத்தியின் ௩௬-ம்: கூடாமல் அறியமாட்டா தென்றும், வித்தியாதத்துவங்களில் காலமாயையை விதத்துடை செலுத்தத் தீமை காலம் நியதியைச் சந்திரத்துக்குச் செலுத்த ஆராகுத்துவத்தை ஈசுர தத்துவஞ் செலுத்தப் புருடனைச் சாதாக்கிய தத்துவஞ் செலுத்த வித்தைதனைச் சுத்தவித்தை செலுத்த ஈசுர தத்துவத்தை இச்சாசத்தி செலுத்தச் சாதாக்கிய தத்துவத்தையுஞ் சத்தித்தத்துவத்தையும் கிரியாசத்தி செலுத்தச் சத்திதத்தையுஞ் சிவதத்துவத்தையும் ஞானசத்தி செலுத்த இப்படி காரியப்படுவதன்றித் தத்துவங்கள் தாமே செலுத்த ஆன்மாவைப் பொருந்தமாட்டா வென்றும், அவ்வான்மா தானே தத்துவங்களைப் பொருந்தமாட்டா தென்றும், திருவருள் கூட்டமுடிக்கக் காரியப்படுமென்றும், பெத்தத்திலும் முத்தியிலும் ஒருகாலும் விட்டு நீங்காமல் நிற்கும் அருளன்றே சுதந்தரமன்றித் தனக்கொரு சுதந்தரமு மில்லையென்றும் அறிந்து நிற்பதாம்.

ஆன்மசுத்தி.

ஆன்மசுத்தியாவது,—தனக் கோரியே தானேயாய் இறைவனையுந் தோன்றாதிருந்து இப்பொழுது ஆன்மாவையுந் தன்னையுங் காட்டிநின்ற திருவருளே காரணமாகத் தனக்குப் பந்தமாயிருந்து மலம் இருவழியின் நீங்கத் தன்னுடைய சுதந்

தாகாரியை அறிவதிறனும், கன்மசஞ்சிதம் நீங்குதிறனு ம், பிராரத்தம் சரீராந்தமளவும், ஆகாமியம் சுட்டற நிற்குதிற னும், மாயை யிரண்டும் தத்துவங்களெல்லாம் நீங்கி நிற்பதி றனும், வினைபெறும விருப்பதிறனும், நிராதாரி பிரபஞ் சத்தை குறிப்பிய விருத்திறனும், பஞ்சாக்ஷரம் நீக்கக்கண்டு பணியற்றுத் திருவருள் வசத்தாய் நிற்பதாம்.

ஆன்மலாபம்.

ஆன்மலாபமாவது:—அந்தனம் இடைவிடாம லிருப்பத ற்கு பரமாநந்தத்தை யுண்டாக, அனுப்பெற்று ஆநந்தமேலிட் டிலழுந்தி நிற்பதாகிய சேயத்தழுந்தலாம். அந்நிட்டை கூடு தற்கரிதாயின் அவ்வருளிலேயழுந்தியிருக்க, அஃதுங் கூடுதற்கரி தாயின், பூதமுதல் நாதமளவாகப் பொய்யென்று கண்டு நீங் கித் தன்னைக்கண்டு, அரனும் அருளும் இறைமுறைமையு முணர்ந்து, அருளே ஆவாக முத்தி பஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபியா மற் செபிக்க, அஃதுங் கூடுதற்கரிதாயின் ஞானநூலோதியும் சிந்தித்தும் அங்கீகாரம்பண்ணுக. இவ்வாறு செய்யவே உடன் வைவந்து கைகூடும். இங்ஙனம் சேயத்தழுந்தல் முதலாகிய வைந்நிலையில் நிற்றலும் ஆசாரியனையும் திருக்கோயிலையும் திரு வேடத்தையும் சிவமெனக்கண்டு வழிபடுக.

திருவாலவாய்க்கட்டளை
முற்றிற்று.

மெய்கண்டதேசிகன் திருவடி வாழ்க.

உ

சிவமயம்.

சிவபெருமான்சந்நிதானத்தில்
திருநந்திதேவர்
விண்ணப்பஞ்செய்தருளிய

ப தி னா று பே று.

கலித்துறை.

மறைநெறி கனிந்தநின் சைவநெறித் தனிப்பொரு ளுணர்வும்
குறுக வைம்புலன் களுக்கேவல் செய்யுறாச் சதுரும்
பிறவி நீத்திடப் பேதையர் தம்மொடு பிணக்கும்
உறுதி நல்லறஞ் செய்பவர் தங்களோ டுறவும்.

யாது நல்லன்பர் கேட்கினு முதவுறு மியல்பும்
மாதவத்தினோ டொறுப்பினும் வணங்கிடு பணிவும்
ஓதுநல்லுப தேசமெய் யுறுதியுமன்பர்
தீது செய்யினுஞ் சிவச்செயலெனக்கொளுந் தெளிவும்.

மனமும் வாக்குநின் னன்பர்பா லொருப்படு செயலும்
கனவி லும்முனை யன்றிக் கடவுளாக் கருத்தும்
நினைவில் வேறொரு கடவுளை யுறிப்பா கிலையும்
புனித நின்புகழ் நாடொறு முரைத்திடும் பொலிவும்.

நிமையாம்புறச் சமயங்களொழித்திடுந் திறனும்
வாய்மையாகவே நிறைபொருள் விளைவுறு வளனும்

ஏழு நம்ப தாரச் சிடாதன் றெள்புந்
ஐம்மை ரெந்திரியா னென்றெதுந் செருக்குருத் தாருய்ம்

கலிவிருத்தம்.

இறக்கமீ துறையினு காயிற் றோயினும்
இறக்கினும் பிறக்கினு மின்பத் துய்க்கினும்
மிறைக்கொழுந் தனிசடைப் பெருஞ் சிவ்வாம்
மறந்திடா தெனக்குநீ வழங்கல் வேண்டுமால்.

வேறு.

கலித்துறை.

அறிவானி விரம்விசயம் சந்தானம் தன்னிடுதனம்
மதிதீனியம் சவுபாக்கியம் போகம் ஆயிவுறந்
புதிதாம் பெருமை யறங்குல சோபகல் பூண்வயது
பதினறு பேறுந் தருவாய் மதுரைப் பராபரனே.

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்கண்டதேசிகன் திருவடி வாழ்க.

சிவமயம்.

வேதாந்தத் தத்துவக்கட்டளை.

காப்பு.

தந்துதா யானைமுகு சாற்றரிதின் காலனு
மந்தமிலா வின்பமக் காவாது—மெந்தமுயிர்
தாருகு வாறுஞ் சாருகு வாறுமீருட்
கோருகு வாறுங் குரு.

தத்துவங்கள்—௯௬.

இவை முதற்றத்துவம் - ௩௰, இரண்டாந்தத்துவம் - ௩௰, மூன்றாந்தத்துவம் - ௩௬, எனப் பிரிக்கப்பட்டு வழங்கும்.

முதற்றத்துவம்—௩௰.

பூதம் - ௫, பொறி - ௫, புலன் - ௫, கன்மேந்திரியம் - ௫, கன்மவிஷயம் - ௫, கரணம் - ௪, அறிவு - ௧, ஆக ௩௰.

இரண்டாந்தத்துவம்—௩௰.

நாடி - ௰, வாயு - ௰, ஆசயம் - ௫, கோசம் - ௫, ஆக ௩௰.

முன்றத்தத்துவம்—௩௬.

ஆதாரம் - ௬, மண்டலம் - ௩, மலம் - ௩, தோஷம் - ௩, ஏடணை* - ௩, குணம் - ௩, இராகம் - ௮, வினை - ௨, அவஸ்தை - ௫. ஆக ௩௬.

முதற்றத்துவம் ௩௦-ன் விவரம்.

பூதம்—௫.

பிருதிவி—மண், அப்பு—நீர், தேயு—அக்கினி, வாயு—காற்று, ஆகாயம்—வெளி.

பொறி—௫.

சோத்திரம்—செவி, தொக்கு—உடம்பு, சட்சு—கண், சிங்குவை—நாக்கு, ஆக்கிராணம்—மூக்கு.

புலன்—௫.

சத்தம்—கேட்கப்பட்டது (செவிக்குரியது.)
பரிசம்—சீதோஷ்ணத்தையறிவு (உடம்புக்குரியது.)
ரூபம்—காணப்பட்டது (கண்ணுக்குரியது.)
இரசம்—அறுசுவையறிவு (நாவுக்குரியது.)
கந்தம்—நற்கந்த துர்க்கந்தவறிவு (நாசிக்குரியது.)

கன்மேந்திரியம்—௫.

வாக்கு—வாய், பாதம்—கால், பாணி—கை, பாயுரு—அபானம், உபத்தம்—குறி.

---

* ஈஷணா என்னும் இச்சைப்பொருட்டான வடமொழியானது விகாரப்பட்டு ஏடணா என நின்று மருஉ வழக்கால் ஏடணை என வழங்குகின்றது.

கன்மவிஷயம்—௫.

வசனம்—வார்த்தை (வாய்க்குரியது.)
கமனம்—நடை (காலுக்குரியது.)
தானம்—கொடுத்தல் வாங்கல் (கைக்குரியது.)
விசர்க்கம்—விடுதல் (அபானத்துக்குரியது.)
ஆனந்தம்—மகிழ்தல் (குறிக்குரியது.)

கரணம்—௪.

மனம்—ஒன்றை நினைப்பது, புத்தி—அதனை விசாரிப்பது, அகங்காரம்—அதனைக்கொண்டு மேன்மேலு மெழும்புவது, சித்தம்—அதனைச் செய்து முடிப்பது.

அறிவு—௧.

அறிவு—தன்னைக்கண்டு மகிழ்ந்திருத்தல்.

ஆக முதற்றத்துவம் - ௩௦.

இரண்டாந்தத்துவம் ௩௦-ன் விவரம்.

நாடி—௧௦.

இடை—வலதுகால் பெருவிரலினின்று கத்தரிக்கோல் போல மாறாக இடது நாசியைப்பற்றி நிற்பது.

பிங்கலை—இடதுகால் பெருவிரலினின்று கத்தரிக்கோல் போல மாறாக வலது நாசியைப்பற்றி நிற்பது.

சுழுமுனை*—மூலாதாரத்தைத் தொடர்ந்து எல்லா நாடிக்கும் ஆதாரமாய் நடுநாடியாய்ச் சிரசளவு முட்டி நிற்பது.

---

* சுஷும்நா என்னும் வடமொழி சுழுமுனை எனற்பாலது விகாரப்பட்டு மருஉ வழக்காய்ச் சுழுமுனை என்றும், மருஉ வழக்காய்ச் சுழிமுனை என்றும் வழங்கும்.

இந்துவை—உண்ணாக்கிலே நின்று சோறு தண்ணீர் இவைகளை விழுங்கப்பண்ணுவது.

புருடன்—வலது கண்ணனவாய் நிற்பது.
காந்தாரி—இடது கண்ணனவாய் நிற்பது.
அத்தி—வலது காதனவாய் நிற்பது.
அலம்புடை—இடது காதனவாய் நிற்பது.
சங்கினி—குறியினனவாய் நிற்பது.
குகு—அபானத்தனவாய் நிற்பது.

வாயு—௰.

பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன்; நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன்; தனஞ்சயன்.

இவற்றுள்:—

௧-வது. பிராணன்—லலாடமத்தியில் தோன்றிச் சித்திர நாடியில் விழுந்து, ஓவ் என்று மூலாதாரத்திற் குதித்து, அவ் என்று நாபித்தானத்தில் முட்டி, சவ் என்று இடையின் கலைகளி லோடி, கபாலத்தைச்சுற்றி, நாசியிற் பன்னிரண்டங்குலம் புறப்பட்டு, நாலங்குலங்குறைந்து எட்டங்குலம் மீண்டு, தானின்ற விடத்தில் தாக்குறுவது. இப்படி நாழிகை ஒன்றுக்கு ௩௬0 - சுவாசம்; இரவு பகல் ௬0 - நாழிகைக்கும் ௨௧௬00 - சுவாசம்.

இந்தச் சுவாசம் ௨௧௬00-க்கும் விவரம்.

மூலாதாரத்தில்	சுவாசம் ௬00
சுவாதிஷ்டானத்தில்	சுவாசம் ௬000

மணிபூரகத்தில்	சுவாசம் ௬000
அநாகதத்தில்	சுவாசம் ௬000
விசுத்தியில்	சுவாசம் ௧000
ஆக்கினையில்	சுவாசம் ௧000
நாதாந்தத்தில்	சுவாசம் ௧000

ஆக ௨௧௬00-சுவாசமிருக்கு, இதில் ௭௨00 - சுவாசம் பாழாகப்போய்த்து ௧௪௪00 - சுவாசம் உள்ளே புகும் என்று அறிக.

௨-வது. அபானன்—குதத்தையும் குய்யத்தையும் பற்றி நின்று மலசலங்களைக் கழிப்பிப்பது.

௩-வது. வியானன்—தோலிலே நின்று பரிசங்களை அறிவிப்பது.

௪-வது. உதானன்—உதராக்கினியை எழுப்பி உண்ட அன்னசாரத்தை ௭௨000 - நாடி நரம்புகளிலே கலப்பித்துச் சரீரத்தை வளர்ப்பிப்பது.

௫-வது. சமானன்—எல்லா வாயுவையும் ஏறுதல் குறைதல் செய்யவொட்டாமற் சமமாய்ச் சேர்க்கொண்டியங்குவது.

௬-வது. நாகன்—விக்கலும் கக்கலும் உண்டாக்குவது.

௭-வது. கூர்மன்—கண்ணிலே நின்று இமைப்பிப்பது.

௮-வது. கிரிகரன்—புருவமத்தியத்தைப் பற்றி நின்று தும்முவித்தலும் அழுவித்தலுஞ் செய்வது.

௯-வது. தேவதத்தன்—விழித்திருக்கும்போது ஓடுவித்தலும், உலாவுவித்தலும், கடுர்தல் பதறுவித்தலுஞ் செய்வது.

௰-வது. தனஞ்சயன்—பிராணன் உடம்பைவிட்டுப் போனாலும் தான் பிரியாமல் நின்று உடம்பை வீங்குவித்தலும், விரிவித்தலும், புளிப்பித்தலுஞ் செய்து சூடுகாட்டில் கபாலத்தைப் பிளந்தோடிப் போவது.

சயம்—௫.

அமர்வாசயம், பக்குவாசயம், சலவாசயம், மலவாசயம், சுக்கிலவாசயம்.

௧-வது. அமர்வாசயம்—உண்ட அன்னாதாரம் அமருமிடம்.

௨-வது. பக்குவாசயம்—அன்னம் பசிருமிடம்.

௩-வது. சலவாசயம்—சலக்குழி இறங்குமிடம்.

௪-வது. மலவாசயம்—மலக்குழி இறங்குமிடம்.

௫-வது. சுக்கிலவாசயம்—சுக்கிலம் இருக்குமிடம்.

கோசம்—௫.

அன்னமயகோசம், பிராணமயகோசம், மனோமயகோசம், விஞ்ஞானமயகோசம், ஆனந்தமயகோசம்.

௧-வது. அன்னமயகோசம்—சப்த விகாரமாகத் தோற்றப்பட்ட தூலதேகம்.

௨-வது. பிராணமயகோசம்—பிராணனுங் கன்மேந்திரியமுங் கூடியிருப்பது.

௩-வது. மனோமயகோசம்—மனதும் ஞானேந்திரியமுங் கூடியிருப்பது.

௪-வது. விஞ்ஞானமயகோசம்—புத்தியும் ஞானேந்திரியமுங் கூடியிருப்பது.

௫-வது. ஆனந்தமயகோசம்—பிராணவாயுவுஞ் சுழுத்தியுங் கூடியிருப்பது.

ஆக இரண்டாந்தத்துவம்-௬௰.

மூன்றாந்தத்துவம் ௩௬-ன் விவரம்.

ஆதாரம்—௬.

மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அனாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை.

௧-வது. மூலாதாரம்—நாற்சதுரத்துக் குள்ளே முக்கோணமாயிருப்பது; இதனிலே நிற்கும் எழுத்து ஓங்காரம்; இதில்நிற்குந் தேவதை விநாயகன்.

௨-வது. சுவாதிஷ்டானம்—நாற்கோணமானது; இதனிலே நிற்கும் எழுத்து நகாரம்; அதிதேவதை பிரமா.

௩-வது. மணிபூரகம்—பிறைக்கோணமானது; இதனிலே நிற்கும் எழுத்து மகாரம்; அதிதேவதை விஷ்ணு.

௪-வது. அனாகதம்—முக்கோணமானது; இதனிலே நிற்கும் எழுத்துச் சிகாரம்; அதிதேவதை உருத்திரன்.

௫-வது. விசுத்தி—அறுகோணமானது; இதில்நிற்கும் எழுத்து வகாரம்; அதிதேவதை மகேசுவரன்.

௬-வது. ஆஞ்ஞை—வட்டமாயிருப்பது; இதனிலே நிற்கும் எழுத்து யகாரம்; அதிதேவதை சதாசிவன்.

இப்படி ஆதாரம் ஆறிலேயும், ஐம்பதெழுத்தும், ஆறுதெய்வமும், ஆறு வீடும், அதில் ஐம்பத்தோரக்ஷரமுங் கண்டு கொள்க.

மண்டலம்—௩.

அக்கினிமண்டலம், ஆதித்தமண்டலம், சந்திரமண்டலம்.

௧-வது. அக்கினிமண்டலம்—சாற்சதுரமாய் நடுவே மூன்றுகோணமாய்ப் பிருதிவியும் அப்புவுங் கூடிவலயிடத்தே சாலித்துழனிய புஷ்பமாயிருப்பது.

௨-வது. ஆதித்தமண்டலம்—இருதயமலர் அறுகோணமெட்டிதழுடைய புஷ்பமாய் வாழைப் பூப்போன்று கீழ் நோக்கி யிருப்பது.

௩-வது. சந்திரமண்டலம்—கோடி சந்திராதித்த ருதயம்ஆறுற்போலச் சிரசநடுவே ஒவ் என்ற அக்ஷரத்தை முன்னிட்டுப் பேதித்து நிற்கும். இதனிற்தகில அக்கினிமண்டலத்தை மேனோக்கிச் சோதியா யிருக்கும். இதன்நடுவே பராசத்தி சுந்தராந்தவாலையாக எழுந்தருளி யிருப்பள்.

மலம்—௩.

ஆணவம், காமியம், மாயை.

௧-வது. ஆணவம்—உடம்பை நானென்றிருக்கை.

௨-வது. காமியம்—கண்டவற்றிற்செல்லா மாசைப்படுகை.

௩-வது. மாயை—தனக்கு வருவதை யறியாமற் கோபங்கொண்டிருக்கை.

தோஷம்—௩.

வாதம், பித்தம், சிலேத்துமம்.

வாதம்—வாயுவின்கோபம். பித்தம்—அக்கினியின்கோபம். சிலேத்துமம்—அப்புவின் கோபம்.

இந்த மூன்றுகோபத்தாற் சகலவியாதியுமுண்டாகும்.

வேடணை—௩.

அர்த்தவேடணை, புத்திரவேடணை, உலகவேடணை.

அர்த்தவேடணை—திரவியத்தைத்தேடி ஆசைப்படுதல். புத்திரவேடணை—புத்திரனைத்தேடி ஆசைப்படுதல். உலகவேடணை—உலகவிஷயங்களைத்தேடி ஆசைப்படுதல்.

குணம்—௩.

இராசதம், தாமதம், சாத்விகம்.

இராசதம்—அகங்காரமாய் வெட்டவுங் குத்தவும் சடுக்கவுமாயிருப்பது. தாமதம்—மத்தமாய் உன்மத்தமாய் மந்தமாயிருப்பது. சாத்விகம்—அடக்கம், அன்பு, விவேகம், ஐம்பொறியடக்கல், அருள், ஞானம், தவம், பொறை, மேன்மை, வாய்மை முதலியவற்றை யுடையதாய் நட்டங்கொண்டிருப்பது.

இராகம்—௮.

காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம், இடும்பை, அகங்காரம்.

காமம்—ஆசை. குரோதம்—பிணக்கு. உலோபம்—பிடிபாடு. மோகம்—பிரியம். மதம்—வீரியம். மாற்சரியம்—உறவாயும் உதட்டில் நகைப்புமாயிருந்து உட்பகை விளைவித்தல். இடும்பை—உதாசீனம். அகங்காரம்—கோபித்தல்.

வினை—௨.

நல்வினை, தீவினை.

நல்வினை—புண்ணியஞ்செய்தல். தீவினை—பாவஞ்செய்தல்.

அவஸ்தை—௫.

சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம்.

சாக்கிரம்—லலாடத்தானம். சொப்பனம்—கண்டத்தானம். சுழுத்தி—இருதயகமலம். துரியம்—நாபிக்கமலம். துரியாதீதம்—குறிவிடம்.

முன்சொல்லிய சாக்கிரமென்கிற லலாடத்தானத்தில் சத்தம், பரிசம், உருவம், இரசம், கந்தம், வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம், மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் இப்பதினாலு கருவிகளுடன் தன்னுடைய அத்திவித்தெவிக்கத்தக்கதைப் பாராதிருந்தால் இராசனும் மண்டபம் போல இருக்கும்.

இதற்குச் சாட்சி

திருமந்திரம்.

கண்டவனைத்துங் கலந்துவிளைந்தது
முண்டமான்று மோதியுணர்ந்ததின்

பண்டையுற்றுப் பார்த்திவிச்சக்கிர
மண்டபத்தை வகுத்திருந்தானே.

இப்பால் முன்சொன்ன பதினாலு கருவிகளில் பத்து மொழிந்து நின்ற நான்கு காரணமுஞ் சொப்பனமாகிய கண்டத்தானத்தில் விழுகும்போது கனவுகண்டு மறந்துவிட்டேனென்றறியவும்.

இதற்குச் சாட்சி

திருமந்திரம்.

பத்தொழிந்த பதினாலுக்குள்ளிலே
கண்டமதனிற் காரணங்கலந்ததால்
மண்டிவந்த மனவாழ்க்கைதன்னிலே
கண்டுவிழித்துக் கனவதானமே.

சுழுத்தியாவது முன்சொன்ன காரணம் நாலில் இரண்டு ஒழிந்து இரண்டுபேர் இருதயகமலத்திலே நின்றதென்றறியவும்.

இதற்குச் சாட்சி

திருமந்திரம்.

ஆணவமுமருளின் நடுத்தியு
அணைவிருந்ததின் அவ்வொடுயிர்ப்பெய்தி
தானிருந்தது தம்மியவாகும்பால்
தானமிருந்தது சுழுத்தியதாமே.

துரியமாவது இரண்டிலொன்று ஒழிந்து ஒன்றுபோய் நாபிகமலத்தில் நிற்குமென்றறியவும்.

இதற்குச் சாட்சி

திருமந்திரம்.

வானத்தெழுந்த திரிபுவனத்தாள்
வானத்தெழுந்துபோய் வையம்பிரகாசித்தே

ஞானத்தெழுந்த கருத்தின்றன்னிலே
யூனைத்தவிர்த்துமக் கோவிலின்றனே.

துரியமிதன் பெட்டகத்தில் ஆன்மா மூலாதாரத்திற் கேற் றிறங்குமென் றறியவும். இது முன்சொன்ன பதினொரு கருவியு மிறந்தவிடம்.

இதற்குச் சாட்சி
திருமந்திரம்.

துரியமிருப்பது சாக்கிரத்துள்ளே
நரிகள்பதினொன்று நஞ்சுண்டு செத்தன
பரியபுரவியும் பாரிற்பிறந்திடத்
துரியமிருப்பிடஞ் சொல்லவொண்ணாதே.

மூன்றாந் தந்திரம் - ௯

இதற்குச் சாட்சி
திருமந்திரம்.

முப்பதுமுப்பது முப்பத்தறுவருஞ்
செப்பமதிற்குடைக் கோயிலுள்வாழ்பவர்
செப்பமதிலுடைக் கோயில்சிதைந்தபின்
ஒப்பிலாவொரு போட்டெடுத்தாரே.

வேதாந்தத்தத்துவக்கட்டளை
முற்றிற்று.

உ
சிவமயம்.
ஆருதார

ஜீவோற்பத்தி சிந்தாமணி.

காப்பு.

ஆனைமுகன் ஆறுமுகன் அம்பிகை பொன்னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியையுமென் நாவே.

நூற்பெருமை.

நமசிவாய வென்றுரைத்த மந்திரம்
கல்வொளி மன்னும்போர் மாய்கை வலிதுகாய்
யவ்வான ஜீவன் வவ்வுறச் சேர்ந்திடல்
சிவமிசி வொன்றாய சிவமென லாமே.

இதன்பொருள்.

நகாரம்-திரோதாசத்தி, ஆத்மாக்களைப் பிரபஞ்சத்திலே இச்சையை வருவிக்கும்.

மகாரம்-கிரியாசத்தி, ஆத்மாக்களைப் பிரபஞ்சத்தில் மெய்யென்றழுத்தும் சிவத்திலே ஆசையைவருவித்துச் சிகாரத்தோடு கூடுகிறது;

சகாரம்-சின்ற சிவத்திலே ஆசையை வருவித்து மகாரத் தோடு கூடுகிறது.

நின்றவெழுத்து மூன்றும் சேர்ந்தவிடத்து ஒன்றாகும்.

நமசிவயவென் றோதப்பட்ட வைந்தெழுத்துக்குள்ளே மூன்றெழுத்துண்டு, இந்த மூன்றெழுத்தினையும் மூல அட்சரமாகிய அகாரம்-உகாரம்-மகாரம்-விந்து-நாதம்-என்கிற அட்சரங்களைச் சேர்ப்பதெப்படியெனில், சிகாரத்தில்-அகாரமும், வகாரத்தில்-உகாரமும், யகாரத்தில்-மகாரமும், விந்து - நகாரத்திலும், நாதம்-மகாரத்திலுமாம். இந்தப்படி சேர்ந்த மூன்றெழுத்தும் ஒன்றாவித மெப்படியெனில்;

நகாரமானது விந்து—திரோதாசத்தி பிரபஞ்சத்திலே இச்சையை வருவிக்காமல் சிவத்திலே யிச்சையை வருவித்து சிகாரத்திலே ஐக்கியமானது.

மகாரமானது நாதம் - கிரியாசத்தி பிரபஞ்சத்தை மெய்யென்றழுத்தாமல் சிவத்திலே ஆசையை மெய்யென்றழுத்தி வகாரத்தில் ஐக்கியமானது நின்ற எழுத்தை யுத முன்சொன்ன மூன்றெழுத்தும் ஒன்றாயின.

அதெப்படியெனில், பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன் ஆதிகாலத்திலே ஆத்மாக்களை ரட்சிக்கத் திருவுளம் பற்றினமையால் பராபரையான சத்தியின் அடையில் தட்டுடைய பெருவிரல் அங்குஷ்டங்கொண்டு கீறுகையிலே பராசத்தி பொறுக்கமாட்டாமல் ஓவென்றனள். அப்போது பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன் ஆவென்றமைத்தார். அந்தவெழுத்து அகாரமானது. அப்போது பராசத்தி அடக்கமாய் உமவென்றனள். அந்த வெழுத்து உகாரமானது. இந்த இரண்டெழுத்துக்களும்

சத்தியும் சிவமுமானது. இவ்விரண்டெழுத்தும் ஓரட்சரமானது எப்படியெனில்,

அகாரம் இலக்கத்தில்-அ, பின்சொன்ன உகாரம் இலக்கத்தில்-உ, இவ்விரண்டுமாய் தொகைக்கு-ஒன்றாயின.

யவ்வானது - ஜீவன். அந்தச்சிவனைச் சத்தியுஞ் சிவமுமாகக்கூடி ஆத்மாக்களை ஜெனகத்தை வருவித்தது. நவ்வானது திரோதயசத்தி, இச்ஜெனகத்தை மெய்யென்றழுத்தி பிறவும் இருதலையுண்டாக்கினது. மகாரமானது கிரியாசத்தி; இவை யிரண்டினும் பற்றுதல் நிற்கின்றது. யவ்வானது ஜீவன், இவை யிரண்டும் விந்து நாதமானது இந்த உருக்கத்தைச் சத்தி பொருளென்றறியாமல் நின்றது. கேவலமான இருள் எப்போது பெருவேசமென்ற விகாரம் சகலமான பகல் இவை யிரண்டுக்கும் இரவு பகலென்று பேர். இவை யன்றி ஞானமுறைமைக்குச் சகலாவஸ்தையென்றும் கேவலாவஸ்தையென்றும் பெயர்.

தெய்வத்திலே இனைகமாயிருக்கையிலே பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன் மானைப்பிடிக்க மான்வேடங் கொண்டதுபோல் இராப்பகலே குருவென்று வடிவெடுத்துக்கொண்டு ஆதி கயிலாய முனிவர் திருவள்ளுவ நாயனார்வடிவமாய்த் திருக்குருத் தீசுவராகிய திருவள்ளுவதேவருக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய உபதேச வைப்பாகும்.

சிவமயம்.

தோற்றமும் ஒடுக்கமும் அறியும்படி.

பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன்

தத்துவப்படைக்கத் தாவிலேத்தருளி.

பராபரத்தில் - பரந்தோன்றி, பரத்தில் - சிவந்தோன்றி, சிவத்தில் - சத்திதோன்றி, சத்தியில் - நாதந்தோன்றி, நாதத்தில் - விந்துதோன்றி, விந்துவில் - சதாசிவந்தோன்றி, சதாசிவத்தில் - மகேசுரந்தோன்றி, மகேசுரத்தில் - ருத்திரன்தோன்றி, ருத்திரனில் - விஷ்ணுதோன்றி, விஷ்ணுவில் - பிரமாதோன்றி, பிரமாவில் - ஆகாயந்தோன்றி, ஆகாயத்தில் - வாயுதோன்றி, வாயுவில் - அக்கினிதோன்றி, அக்கினியில் - அப்புதோன்றி, அப்புவில் - பிருதிவிதோன்றி, பிருதிவியில் - அன்னந்தோன்றி, அன்னத்தினின்றே - நர மிருக பட்சி தாவர சங்கமாதிகள் தோன்றின.

இவ்விதமாய்த் தோன்றிய அண்டமே நர மிருக பட்சி தாவர சங்கமாதிகள் அன்னத்திலொடுங்கி, அன்னம் - பிருதிவியிலொடுங்கி, பிருதிவி - அப்புவிலொடுங்கி, அப்பு - தேயுவிலொடுங்கி, தேயு - வாயுவிலொடுங்கி, வாயு - ஆகாசத்திலொடுங்கி, ஆகாசம் - பிரமாவிலொடுங்கி, பிரமா - விஷ்ணுவிலொடுங்கி, விஷ்ணு - ருத்திரனிலொடுங்கி, ருத்திரன் - மகேசுரத்திலொடுங்கி, மகேசுரம் - சதாசிவத்திலொடுங்கி, சதாசிவம் - விந்துவிலொடுங்கி, விந்து - நாதத்திலொடுங்கி, நாதம் - சத்தியிலொடுங்கி, சத்தி - சிவத்திலொடுங்கி, சிவம் - பரத்திலொடுங்கி, பரம் - பராபரமாகிய பரமேஸ்வரனிடத்தில் ஒடுங்குமெனக் காண்க.

அந்நுவாதத்துவம்.

அன்னத்தில் - ரசந்தோன்றி, ரசத்தில் - உதிரந்தோன்றி, உதிரத்தில் - மாம்சந்தோன்றி, மாம்சத்தில் - மேதைதோன்றி, மேதையில் - அஸ்திதோன்றி, அஸ்தியில் - மச்சைதோன்றி, மச்சையில் - சுக்கிலந்தோன்றி, சுக்கிலத்தில் - சுரோணிதந்தோன்றியது.

இப்படித்தோன்றிய சுக்கில சுரோணிதங்கள் அணுப்பிரமாணமுள்ள ஒருருவுபோலப் பாய்ந்து குதித்துக்கண்டிப்பும் பேரிகையும் போலே கண்டித்து நடுவெளியில் ஒருகுமிழியுண்டாய் அக்குமிழியினடுவே ஒரு அவாரமுண்டாய் அவ்வாரத்தினடுவே இரண்டெழுத்துகளாலே அபிமந்திரித்துப் பிண்டமாகி வெளுமளவில்,

சுக்கிலம் பெருகில் - ஆணும். சுரோணிதம் பெருகில் - பெண்ணும். இந்தச் சுக்கிலச்சுரோணிதம் சமித்துப் பெருகில் - இரட்டைப்பிண்டமாம். அப்பிண்டமானது நீர்வழியே பெருகில் - ஊமையாம். மலக்கிடையேயானால் பித்தனும்.

இப்படிக்குக் கெற்பவுற்பத்தி கொள்ளுங்காலத்தில் இரத்தகலையென்றும் இரசக்கலையென்றும் இரண்டுகலைகளுண்டு.

அவற்றுள் சரிகலையிலே பிராணன்றிரியம்பாயின் இடப்பாகங்கொண்டு இருபியென்னும் புருஷசென்று விழுங்காமல் கன்றேறு தாய்ச்சென்று தொடர்ந்துபோலே பிராணவாய்வை ஆத்துமா முனனிட்டுக்கொண்டு செல்லுமளவில் இத மதியென்னும் இரண்டக்ஷரமும் பின்றொடர்ந்து சென்று

அச்சக்குள் அச்சாக அவ்வென்று மூலாட்சரத்தில் அமைத்துப் புகவிட்டுச் சுழிமுனை வாசல்போலே மூடி அக்கினியிலே ன்று மந்திரக்கயிற்றாலே சுருக்கிக்கட்டி, சிவக்குச் சக்கரத்தி னடுவிலே முத்திரைவிட்டு தான் ஒருத்தியாய் நின்று இந்தக் கருவை வளர்க்கும்படியாய் கெர்ப்ப உற்பனத்தை உதானவாயுவான மூலவாயு வளர்க்கும்.

அது எப்படியெனில், கெர்ப்பாகுதியென்னும் பலகட்டில் எண்ணெயாய் வளர்க்கும்.

அது எப்படியெனில், எண்ணெயுந் தண்ணீரும்போல நிற்கிற அக்கினி சுரோணிதத்தைப் பாலும் நெய்யும்போலே பாய்ந்தவுடனே சுற்றிக்குங் கற்பச் சுக்கிலம்போல வாசல் மடைத்துக் கருவை வெளியாக்கி, முன்றாநாள்களில் உதிரத் திரளும், இரண்டாந்திங்களில் கொழுந்துவிட்டு அச்சு அண்டும், மூன்றாந்திங்கள் மயிர்ச்சித்திரம் கூட்டுவாகும், நான்காவதிலே தண்டமாய் காம்போடுகளையும், ஐந்தாவதில் பஞ்சசவர்ணமாய் இந்திரியத்தால் அழிவிலும் அழியும் செறிக்கினுங் செழிக்கும், ஆறாமாதத்தில் அறிபுகுந்து ஆமையின் வடிவாய்ற்று கால் கைகள் வகுக்கப்பட்டு லவந்தவாகக்கருமூண்டாகும், ஏழாமாதத்தில் கற்பத்திலிருந்து எழுந்து முழுக் கழுத்து கெற்பத்தைச் சூழ்ந்து புரளும் எங்ஙனில் (௭௨௲) நாடிநரம்புகளும், முந்நூறும் ஐந்தெழுத்தும் ஐம்பத்தோரட்சரமும் பஞ்சபூத தேவதைகளும் நல் குக்குமத்துடனே கொழுந்துவிடப் பேதமாம், எட்டாமாதத்தில் கேட்டு மூடக்கி தாயுண்ட அன்னசாரத்தைத் தொப்புளின் வழியாக

வுண்டு வெள்ளிதுடன் வளர்ந்து தயவுடன்தோன்றி உயிருடன் ஆடும்; ஒன்பதாமாதத்தில் தலை எலும்புஞ் சேமத்துவா மூண்டாம்; போயக்குறுத்து அந்தப்படியே உட்கொள்ளுகையில் விசனஞ் கொளுக்கமாட்டாமல் சாலபோக்கித் தவஞ் செய்து தொழுதவுடனேயிவிது ஜனனத்தை யொழித்தருள வேண்டுமென்று வணங்கியிருக்கும். பத்தாவது மாதத்தில் சிறைக்க விண்டமாய் மனமேவின்று தலைகீழாய் விழுந்தவர்களைப் போலே அபானவாயுவின் பலத்தினாலே பூமியில் விழுந்தும் முன்னுள்ள நினைவுகளை மறவாதிருக்கும்.

இப்படி பரப்பிரம்ம சிருஷ்டிப்பினாலே கர்ப்பந்தரித்து வாழுவெயரவம்.

அப்போர்ப்பட்ட பிராணவாயு வலப்புறமோடினால் ஆண்பிள்ளையாம், இடப்புறமோடின் பெண்பிள்ளையாம், வாயு சிரண்டும் வகையிற்றோடில் அலியாம் அதாவது பேடி அல்லது குதியுற்றது.

அந்த வேளையில் கட்டுவாயு பெறியாமல் சுக்கிலாதி களையுண்டாகிற போதினில் அந்தப் பிள்ளைக்கு வயதுடை. அந்த அளவு குறையுமாகில் பிள்ளைக்கு வயதுக்குறையும், வாத பித்தியோடு அவயவங்கள் உண்டாகும் அவ்வாயு சிறிதேயோடில் அவயவங்கள் குறையும். முதன்மையில் கெர்ப்ப சுக்கிலத்தில் போகிக்கும்போது மூன்று குணத்திலே ஒன்று வரும் யாதா பித்தங்களுக்கு உண்டாகும் மக்களுக்கும் உண்டாகும்.

அந்த வேளையில் வாயு நின்றியங்குமாகில் நிலத்திலே நேமே பிள்ளைகளுக்கு நிமமாகும். மாதா பிதாக்களிருவருடைய மனமும் குணமும் வாயுமொன்றாகுமாகில் அந்தப்பிள்ளைக்கு மிகவும் அறிவுண்டாகும்.

மாதா பிதாக்களுக்கு அந்த மூன்றுவிதமுஞ் சிதறில் பிள்ளை மரித்துப்போம், கர்ப்பாசனத்தைவிட்டு வெறுபக்கச வழியிலும் போக்கிலும் அக்கினி மிகுக்கிலும் வாயு கலங்கிலும் மலமாய். ஸ்திரீ புருஷர்களிருவருக்கும் மூலாக்கினி அதிகரித்தால் அந்த கர்ப்பம் கலைந்துபோம்.

இப்படி கன்மானுபவத்திற் கேடாக எடுக்கப்பட்ட சரீரத்தில் முன் சொன்னவழியே அருந்தின அன்னகாரமானது முப்பது நாழிகையில் எக்குற்றமெனில்,

மல ஜல ரத்தமாகிய மூன்றுகூறாகும். இதில் இராப்பகல் அறுபது நாழிகையில் மலஜலமென்ற இரண்டுகூறு கழிந்து போம், மற்ற ஒருகூறாகிய இரத்தமானது சரீரத்தில் தங்கும் அந்த இரத்தமானது எழுவொருபங்கு இந்திரியமாம். மற்ற பங்குகளேதெனில், தோல்-உரோமம்-சதை-நரம்பு-மேதை-அஸ்தி-குமிழ்-மூளை-சுக்கிலம்-இயம்பு-குடல்-நரம்புமுதலிய விடங்களுக்கு முறையே எழு-நாழிகையில் தம் பரவிநிற்கும்.

இனி இந்தச் சரீரத்தில் இருவினைக்கதவுங்கூட்டி மூலத் தண்டாகிய வெலிக்கழிந்தை முகட்டுவளையாகச்சேர்த்து பழு வெலும்பாகிய வரிசைவிட்டு நரம்பாகிய யாக்கையாலே கட்டி உதிரமாகிய ஜலத்தினாலே மண்கூட்டிச் சுவரேற்றி ரோமமாகிய கத்தையாலே மேய்ந்து எடுக்கப்பட்ட வீட்டுக்கு நவத்து

வாரமென்னும் வாசலிட்டு, அச்சமாகிய கதவுகளிட்டு பல்லாகிய தாள்பூட்டு நாவாகிய ஓங்காரம்பாய்ச்சிப் பண்டமாகிய பஞ்சேந்திரியங்களை முடைத்தாய் நிற்கும்.

இந்தச் சரீரத்தில் பதினாறு கதவுபூட்டிய வீடுந்தனிலும் மொழியென்னு முச்சாணெலும்பும், முச்சாணகலமும், அஞ்சுருவும், ஆறுதெருவும், ஏழுகடலும், எட்டுதூணும், நாலுசாண் பருமனும், எட்டுச்சாண் நீளமும், முப்பத்திரண்டு முழக்குடலும் இருக்கும்.

இது மூலாதாரத்தைத் தொட்டு ஆக்கினையளவும் பெரு நரம்புகள் (கசஅ) சிறுநரம்பு (கஅக) கையிலும் காலிலும் பெருநரம்பு (எக) சிறுநரம்பு (கஉக) நாபிதானத்தில் பெரு நரம்பு (ச) சிறுநரம்பு (உக) நவத்துவாரத்துக்கும் வாசல் கூக்கு பெருநரம்பு (கூ௱) சிறுநரம்பு (கூகூ௱) முடியில் பெருநரம்பு (ஙக) சிறுநரம்பு (அக) எலும்பிலுங் குடலிலும் சிறுநரம்பு (எக) ஆக நரம்பு நாடி (எ௰உக)

இனி கால்களிலும் கைகளிலும் சந்துப்பொருத்து-கக கழுத்துக்குக் கீழ்ச்சந்து (அஎ) கழுத்துக்குமேற்சந்து (அக) ஆக சந்து பொருத்தல் (கூஉஎ)

இனி காலில் ஜலம் பலம்-சக. எலும்பில் ஜலம் பலம்-எ. மாம்சத்தில் ஜலம் பலம்-உக ஆக ஜலம் பலம் கூக.

காலிலும் கையிலும் எலும்புகள் (எ௰) மூலாதாரத்தைத்தொட்டு ஆக்கினையளவும் முதுகெலும்பு (கூ௰) கழுத்துக்குமேல் பொடியெலும்பு (கூஎ) இருபக்கத்திலும் எலும்பு (உ௰) ஆக எலும்பு (௩௱௰)

இனி சரீரத்தில் (௩௨-கோடி) ரோமத்துவாரங்களும், அஹோராத்திரிக்கு (௨௧௲௬௱) சுவாசமும் (௯௦) நாடிகளும், (௩.௫௰) பலம் மாம்சமும் உழக்கு உதிரமும், அழுக்குச் சேத்துமமும் கூடி சரீரத்திலே நாளொன்றுக்கு நடக்கும் பிராண வாயு (௧௨) விரல் பிரமாணம் புறப்பட்டு நாலுவிரல் பிரமாணஞ் சுழிந்துபோய் (௮) அங்குலம் உடம்பூடுருவி சப்த தாதுக்களை வளர்க்கும்.

இனி ஜீவராசிகளின் வயதுகளின் விவரமெப்படியெனில்

வயதுவரைக்கு ௰-வயதுவரையும் இளமையும், ௨௰-வயதிலே ஆண்மையும் கலவியும், ௩௰-௪௰-௫௰-இவைகளில் பெலமெனவும், ௬௰-௭௰-இவைகளில் மெளனமாயிளைத்து நரை மூப்புகள் உற்று பிருதிவி-அப்புவை பெருக்கும். எண்பதில் அப்பு தேயுவை பெருக்கும், ௯௰-தேயு-வாயுவை பெருக்குதலினால் தாது மாயா வுணர்வு பண்டுபோலே செலுத்தும், ௱-வயதில் வாயு ஆகாசத்தை பெருக்கும், ௱௰-வயதில் ஆகாசம் ஆத்துமாவை பெருக்கும், அதனால் கன்னலம் இடைவிடாமல் நித்தமிருக்கும் ௱-வயதில் ஆத்துமா வர்த்தமுநிலையை நோக்கும்.

இப்படிப்பட்ட சரீரமானது முன்சொன்ன அறுதிகளில் முடிக்காமல் சற்குருவின்தாளே சரணமென்று இருக்கும் சீகர் ஆதிநிருபன் தேவருக்கு திருவுளம்பற்றியருளிய முறைமை கூறினோம்.

தோற்றவோடுக்கம் முற்றிற்று.

அத்துவாதத்துவ கலைக்ஞானம்.

அட்சரம்-ஆகாரம்-காரணம் - அவஸ்தை-பொறி-புலன்-இளமை-வறுமை-வேதம்-புராணம்-சரிகை-கிரியை-யோகம்-மெய்ஞ்ஞானம் - இவ்விதமென்று குருவருள்செய்யச் சீடன் கேட்டுத் தெளிந்து அருட்பிரகாசத்திலே சர்வ அஞ்ஞானங் களையும் ஞானக்கினியிலே சுட்டுப்போட்டு களிப்புற்று சிவத்துடனே நின்று தெளிவுறவே யெப்போதும் சிவஞானி யென்று ஓட்டியாணம் பூட்டி ஆனந்தமென்னும் ஞானமிர் தத்தையருந்தி ஓம் நமா வென்னும் ஞானமுத்திரையிட்டு அ நிபாப்பதவியாக மோட்ச சாம்பிராச்சியத்தை யடைபவருக் கே ஜீவன் முத்தரென்று பேராம்.

இப்படிப்பட்ட பெருமையையடையுமவர்களுக்குச் ஸ்ரீபரா சுதி கிடைக்காததற்குக் காரணமேதோ வெனில்;

பாகநிக்கு விலகல்.

காயாபுரியென்னும் பட்டணமும், அந்திர ரூட்டுடைமென் னும் உட்கோட்டையும், நவத்துவாரமாகிய வாசல்களும், இரணமென்னும் அகப்பும், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை என்னும் அரண்களும், அக் கினிமண்டலம், ஆதித்தமண்டலம், சந்திரமண்டலம் ஆகிய சொர்க்கமத்திய பாதாளமாகிய லோகங்களும், அகங்காரசன் மமா க்காரசன் என்னும் இராஜர்களும், மூலப்பிரகிருதி யென் னுந் தன்மந்திரியும், பஞ்சபூதங்களென்னும் பிரதானிகளு ம், ஆசையென்னும் வீதிகளும், இச்சாசக்தி கிரியாசக்தி யோ கசக்தி ஞானசக்தி பராசக்தி யென்னும் வாழியக்காரிகளும்,

அசனைவயென்னும் அடைப்பக்காரனும், கொர்விதனென்னும் களாஞ்சிக்காரனும், காலகர்மனென்னும் தலையாரியும், மனம்-புத்தி-சித்தம்-அகங்காரமென்னும் காணிக்காரரும், மாயாப்பிரபஞ்சமென்னும் வன்னியராயப்பாடிகரும், சத்த-பரிச-ரூப-ரச-கந்தமென்னும் கொல்லாயக்காரரும், காம-குரோத-லோப-மோக-மத-மாற்சரிய-இடும்பை-அகங்காரமென்னும் கள்ளரும், இதமகிதமென்னு மல்லர்களும், ஆணவம்-மாய்கை-காமியம்-என்னும் கோட்டைக்காரரும், வாக்கு-பாதம்-பாணி-பாயுரு-உபஸ்தம் என்னும் கன்னக்காரரும், சாக்கிர-சொப்பன-சுழுத்தி-துரியம்-துரியாதீதமென்னும் துவாரிகளும், அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயமென்னும் நாலாட்களும், வாயு, தேயுவென்னும் புரவிகளும், மனோபுத்தியென்னும் கருவிகளும், சலகோடியென்னும் ராவுத்தனும், இருதயபாதிரெண்டிர தாளுபதிகளும், சதகோடி மகாமந்திரமென்னும் உபதளமும், வாத பித்த சேத்துமமென்னும் பரிவாரமும், அஷ்டமதமென்னும் யானைகளும், காலுவேதமென்னும் இரதங்களும், அகந்தம் சுத்தமென்னும் தேவியரும், இருவினையென்னும் தோழிகளும், இவர்கள் யாவரும் கூட்டமாகக் கூடிக்கொண்டு தங்களில் தாங்களே ஒருவருக்கொருவர் ஒப்புரவற்றவர்களாய் மூன்றுவைத்த காயாபுரிக்கோட்டையை வளைத்துக்கொண்டு ஒன்பதுவாசலுக்கும் அஷ்டமதமென்னும் யானைகளைவிடுத்து யுத்தஞ்செய்கையில் ஒருவருக்கொருவர் தங்களால் இந்தக் கோட்டையை ஆளுகிறதற்கு சாத்தியப்படாமல் காரிய உபாதியாலும் காரண உபாதியாலும் ஸ்தூல சூக்குமாதி தேகத்திறைவும் சதுர்வி

தோபாயத்திறனும் ஆராய்ந்து இந்தக் கோட்டையைக் கைக்கொள்ளும்படி பராபரமாயிருக்கின்ற சற்குருநாதன் மானிப்பிடிக்க மான்சட்டையுடுத்ததுபோல திருநந்திதேவரான சற்குருநாதர் ஆதிகயிலாய திருவன்றுமாய் திருமூலதேவருக்குத் திருவாய்மலர்ந் தருளியவாறு இதயமென்னும் வில்லுக்குப் புரியென்னும் நாணியைப்பூட்டி அறிவென்னும் அம்பைப்பொருத்தி குருவென்னும் இலக்குநோக்கி மூலாதாரத்தின் இரண்டு நாகுரெட்டெழுத்தின் வில்லித்தெழுத்திலே விருந்து வக்கென்று வளைத்து சவ்வென்று சன்னிதமாய் அங்கிதனையென் றியக்குவித்து சவ்வென்று ஆக்கினையாம சக்கரத்தி லேபுகுந்து அக்கினிமண்டலத்தில் அனைவரையுங் காண்பித்துக்கொண்டு ஆபாவாவென்னும் இடைபிங்கலை யிருவிக்கும் படிக்குவிட்டு ஆதிமூலமென்னும் யானையின்மேற் கொண்டு தன் கெருக் தனவுக்கும் மிக்குத்தென்னும் குரக்கமித்தக்குனாக அன்னதானத்தி லுற்றவனையில் அங்கென்று மேனேக்கி ஆதிகாலமும் அவ்வையும் பதியும்கொண்டு நவினையென்னும் ருத்திராக்கினியான பன்னிரு சழுத்திரத்திலே ஆனையை கீராட்டுவித்து தூணபாமென்னும் காவணமிட்டு அங்கென்று பேனேக்கி யுற்றனவில் சித்திராடி வழிவேசென்று சந்திராபுரியென்னும் மண்டலமுங்கொண்டு அக்கினி மண்டலத்தில் அஞ்செழுத்திலேயும் ஆதித்த மண்டலத்தில் மூன்றெழுத்திலேயும் சந்திரமண்டலத்தில் ஒரெழுத்திலேயும் ஆசனமாயிருந்து பிறகு திரிமண்டலாதிபன் பின்னிட்டு மந்திரியுபதேசப்படி வைத்துக் காயாபுரியென்னும் பட்டணத்தைக் கொள்ளாமற்கொண்டு அதிகாரமென்னும் பிரபஞ்சம்

கனையெல்லாம் கருவோட்டறுத்து பின்பு சத்தியஞானப் பிரகாசமான மண்டிருத்தேகிமேல் பெழுந்தருளியபின்பு அதிலிருந்து சுரலோகம் கொண்டருளியபின்பு காயாபுரியைநோக்கி திருச்சிதேவர் ஆதிகபிலமஹாரிஷி திருவன்றவர் சாஸ்திரகத் திருமூலதேவருக்குத் திருவுளம்பற்றியருளிய முறைமையில் திருமூலதேவர் சின்று நகைசெய்தனவில் காயாபுரி பட்டணத்தில் யோகநிஷ்டைகெட்டு இருசெங்குருவை பதாதிசேவ புகட்டு ஆயாகிணிமேவிதனும் சிறப்புண்டுபோய காயாபுரியென்னும் பட்டணத்தில் சொர்க்க மத்திய பாதாளலோகமாவாக திருவடிவைத்துக்கொண்டு சாக்ஷியர்ந்த செய்தபடிக்கு திருநந்திதேவர் ஆதிகபிலமகாரிஷி திருவன்றவர் சாஸ்திரமாக திருமூலதேவருக்கு அபயாஸ்தமுங் கொடுத்தருளி அதிலே முன்கூட்டி சித்தாந்தமும் வேதாந்தமுங்கடந்த நாதாந்தமுடவான அமிர்தபஞ்சாட்சர தருவசிலையில் ஆக்கம்பாட்டி இப்படி புணர்த்தியருளிய முறைமையை உட்பட்டுத் தேடாதவர் செகுசாரியம்ஸ்வென்று இந்தமுறையை உட்பட்டுத்தேடின பெரியோர்களுக்கும் பாரமார்த்தில் உத்தாரங்களும் வெளியாயிருக்கும்.

பிண்டத்திற் கண்டபொருள் அண்டத்திற் காணலாம்
அண்டத்திற்றுள்ளது பிண்டத்து முண்டெனக்கொள்க.

ஆரூடா
ஜ்யோற்பத்தி சிந்தாமணி
முற்றிற்று.

சிவமயம்.

தத்துவ தீபிகை.

சரீரத்தினளவு பிரமாணாதிகளின் விவரம்.

இந்தச் சரீரமானது அவரவர்கள் கையினால் ௮-சாண் ளையும், ௪-சாண் பருமனும்; அல்லது ௯௬ விரற்கடை பிரமாணமுமுள்ளது.

இதற்குள் ௮௬ - தத்துவங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன.

அவையாவன தெரிவில்.

வாசல்கள்-௯. பொறி-௫. புலன்-௫. ஆதாரம்-௬. மண்டலம்-௩. நாடி-௰. வாயு-௰. தாது-௭. இராகம்-௮. கோசம்-௫. காரணம்-௪. அவஸ்தை-௫. குணம்-௩. மலம்-௩. வியாதி-௩. ஆக-௮௬.

இவைகளுக்கு விவரம்.

செவிகள்-௨. கண்கள்-௨. நாசிகள்-௨. வாய்-௧. குய்யம் பெண்குறி அல்லது ஆண்குறி-௧. குதம் அல்லது அபான வாயு-௧. ஆக வாசல்கள்-௯.

சுரோத்திரம்-௧. தொக்கு-௧. சட்சு-௧. சிங்குவை-௧. ஆக்கிராணம்-௧. ஆக பொறிகள்-௫.

இவைகளின் இயற்கையாவன.

சுரோத்திர மென்பது-செவி, இது ஆகாசத்தினிடமாய் நின்று சத்தத்தை யறியும்.

தொக்கு என்பது-உடம்பு; இது வாயுவினிடமாய்நின்று பரிசத்தை யறியும்.

சட்சுவென்பது-கண், இது தேயுவினிடமாய் நின்று ரூபத்தையறியும்.

சிங்குவை யென்பது-நாக்கு; இது அப்புவினிடமாக நின்று ரசத்தை யறியும்.

ஆக்கிராண மென்பது-மூக்கு; இது பிருதிவியினிடமாக நின்று கந்தத்தை யறியும்.

இவைகளே ஞானேந்திரிய மென்னப்படும்.

கன்மேந்திரியமாவன.

வாக்கு-பாதம்-பாணி-பாயுரு-உபஸ்தம் ஆக-ரு.

இவைகள் முறையே வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம் இவைகளாம்.

ஆகாசத்தினிடமாக நின்று வசனிப்பது வாக்கு.
வாயுவினிடமாக நின்று கமிப்பது பாதம்.
தேயுவினிடமாக நின்று இடல் ஏற்றலானது பாணி.
அப்புவினிடமாக நின்று மலஜலங்களைக் கழித்தல் பாயுரு.
பிருதிவியினிடமாக நின்று ஆனந்திப்பது உபஸ்தம்.

இவைகள் கன்மேந்திரியங்களாம்.

தன்மாத்திரைகளாவன.

சத்தம்-பரிசம்-ரூபம்-ரஸம்-கந்தம்-ஆக-ரு.

சத்தமானது-ஆகாசத்திலும், செவியிலு மொலிக்கும்.
பரிசம்-வாயுவிலும், உடம்பிலு-மொலிக்கும்.
ரூபம்-தேயுவிலும், கண்ணிலு மொலிக்கும்.
ரஸம்-நீரிலும், நாவிலும் ஒலிக்கும்.
கெந்தம்-பிருதிவியிலும், மூக்கிலும் ஒலிக்கும்.
வசனம்-வாக்கிலும், ஆகாசத்திலும் ஒலிக்கும்.
கமனம்-வாயுவிலும், காலிலும் ஒலிக்கும்.
தானம்-தேயுவிலும், கையிலும் ஒலிக்கும்.
விசர்க்கம்-அப்புவிலும், முகத்திலும் ஒலிக்கும்.
ஆனந்தம்-பிருதிவியிலும்; குய்யத்திலும் ஒலிக்கும்.

ஆக பொறி ரு-க்கும் புலன்கள் ரு-க்கும் விவரித்தவாம்.

ஆதாரமாவன.

மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை இவைகளாம்.

இவைகளின் விவரம்.

மூலாதாரமாவது—காலெலும்பு ௨-ம் கதிரெலும்புங் கூடிய இடம் குய்யம், குய்யத்துக்கும் குதத்துக்கும் நடுவே குண்டலி வட்டமாய் அந்த வட்டத்துக்கு நடுவே திரிகோணமாய் அந்த திரிகோணத்துக்கு நடுவே நாலிதழுடைய ஒரு

புட்ப வட்டமாய் டைப்பம் பூப்போன்றிருக்கும், அந்தப் புட்பத்துக்கு நடுவில் ஓங்காரவெழுத்தாகிற்கும் அந்த ஓங்காரத்திற்கு நடுவில் விக்கினேஸ்வரனும், வல்லபை சத்தியும் எழுந்தருளியிருப்பார்கள். பச்சை நிறமுள்ளது, அந்த நாலிதழிலும் நிற்கும் அட்சரங்களை இதற்கடியில்வரும் மூலாதார சக்கரத்திற் காண்க.

இதற்குப்பிரமாணம் திருமந்திரம்.

மாமலர் நாலிலும் வட்டத்தின் மேலிதழ்
மாமலர் நாலிலும் வல்லார்த்தி வல்லிதழ்
மாமலர் நாலிலே வட்டத்தி னுள்ளே
ஓமென விநாயகன் உலாவி நின்றானே.

ஒருவிடு வாசற் இருவிடு மேலே
கருவிடு வாசற் றிருவிரல் கீழே
உருவிடு சோதியு மங்கே யுதித்தனை
இருவுடை யாரிது தேர்ந்தறி வாரே.

இட்டா னறிந்திலன் ஏந்திழை கண்டிலள்
தட்டா னறிந்தான் ஒருவர்க் குரைத்திலன்
பெட்டாய் வளர்த்த அதின்மேல் விநாயகன்
அட்டாங்க யோகத் தமர்ந்திருந் தானே.

ஓங்கார மென்னும் அவளோடு பெண்ணொடும்
ரீங்காரப் பச்சை நிறமு டைக்கண்ணவள்
ஆங்கார முடன் இவளைப் பெற்றவன்
ஸ்ரீங்கார சக்தி விளங்கிருந் தானே.

இது மூலாதாரம்.

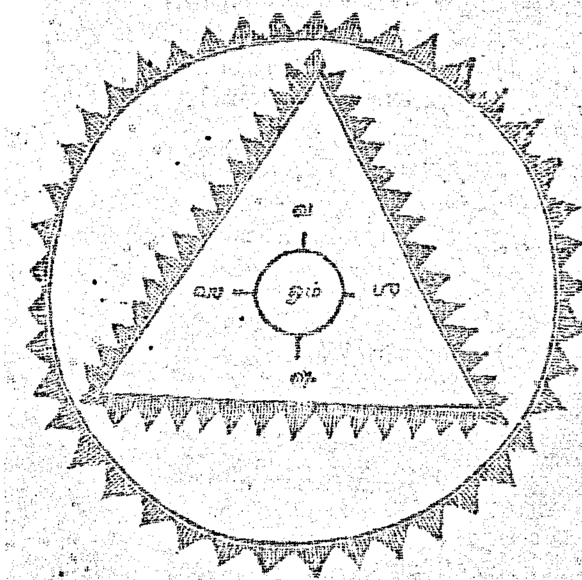

மூக்கோணம்
நாலிதழ்க்கமலம்
மாணிக்கநிறம்
கணபதி
குண்டலிசத்தி
ஓங்காரம்
இவை யெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோலிருக்கும்.

இதற்கு இரண்டு விரற்கடைக்குமேலிருப்பது
சுவாதிஷ்டானமாம்.

அது நாற்சதுரமும், அச்சதுரத்தினிடையே ஆறிதழ்களையுடைய ஒருபுட்ப வட்டமும், அதன் மத்தியிலே லிங்கபீடமும் பிறைத்திண்டி வடிவுமா விளங்கி அதினிடைமத்தியிலே நகார எழுத்து நிற்கும்.

அந்த நகாரத்தினிடையில் பிரம்மாவுஞ் சரஸ்வதியும் வீற்றிருப்பார்கள்.

இது பிருதிவியின் கூறுகும்-பொன்னிறமாம் அந்தப் புட்பத்தின் ஆறிதழிலுமுள்ள அட்சரங்களை இதற்கடியில் வரும் சுவாதிஷ்டான சக்கரத்திற் காண்க.

இது சுவாதிஷ்டானம்.

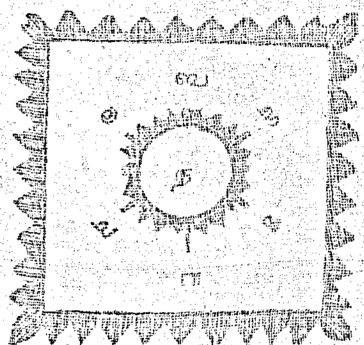

நாற்சதுரம்
ஆறிதழ்கமலம்
செம்பொன்னிறம்

பிரம்மா
சரஸ்வதி
நகாரம்
இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோலிருக்கும்.

இதற்கு ௮-விரல் பிரமாணத்துக்குமேல் இருப்பது மணிபூரகமாம்; இது கோழி முட்டைபோல ௭௨-௲ நாடிகளுக்கும் [illegible] நாடிக்கெல்லாம் வேருள்ளது, இதை உள்ளறிவுள்ளோர் உந்திக்கமலமென்று சொல்லுவார்கள், இதுதொப்புளுக்கு நேரில் அப்புஸ்தானத்தில் மூலாக்கினிக் கோளமிருக்குமாம். இதினிடையே பத்து இதழுடைய ஒருபுஷ்பம் வட்டமாயிருக்கும், அந்த புஷ்பத்தினிடையில் மகாரவெழுத்து நிற்கும், அந்த மகாரத்திற்கு நடுவில் மகாவிஷ்ணுவும், மகாலட்சுமியும் எழுந்தருளியிருப்பார்கள். பளிக்கு நிறமுள்ளது, அந்தப் பத்திதழிலும் நிற்கின்ற அட்சரங்களை இதற்கடியில் வரும் மணிபூரகச் சக்கரத்திற் காண்க.

இது மணிபூரகம்.

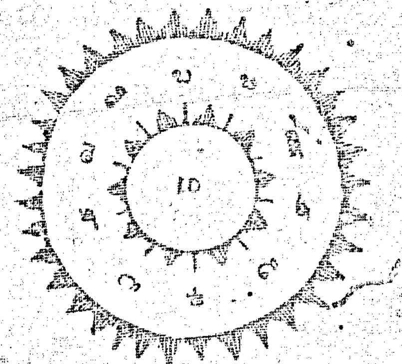

மூன்றாம்பிறை
பத்திதழ்கமலம்
மரகதநிறம்
விஷ்ணு
லட்சுமி
மகாரம்
இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோலிருக்கும்.

இதற்குமேற் பத்து விரற்கடை பிரமாணமுள்ள இடத்துக்குமேல் உள்ளது அநாகதமாகும். இது இருதயகமலமாம்.

...திஷ்டானத்தில் முக்கோணமாயிருக்கும்; அந்த முக்கோணத்தின் மேல் பன்னிரண்டிதழையுடைய ஒரு புட்பவட்டமிருக்கும். அந்தப் புட்பத்தினடுவில் சிகாரவெழுத்தா யிருக்கும். அந்த சிகாரத்தினடுவில் ருத்திரனும் பார்வதியும் அமர்ந்திருப்பார்கள். அக்கினி நிறத்தையுடையது அந்தப் பன்னிரண்டிதழிலுமுள்ள அட்சரங்களை இதற்கடியில் வரும் அநாகத சக்கரத்திற் காண்க.

இது அநாகதம்.

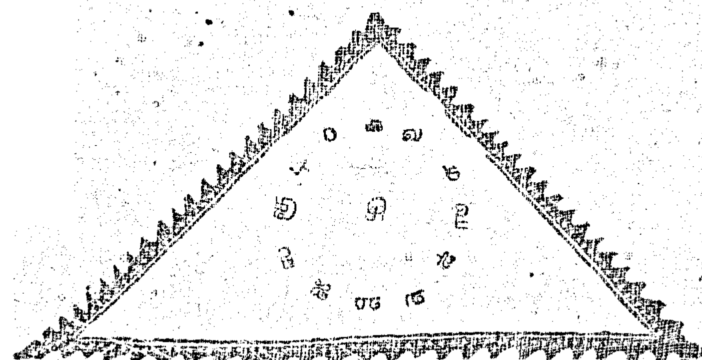

பன்னிரண்டிதழ்கமலம்
முக்கோணம்
ஸ்படிகநிறம்

உருத்திரன்

பார்வதி

சிகரம்

இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்

தோன்றுவதுபோலிருக்கும்.

இதற்குப் பத்தானிரத்தை பிரமாணமுள்ள நீட்டித்துக் குமெதுள்ளது விசுத்தியாம். இது கண்டஸ்தானத்திலே வாயுஸ்தானத்திலுள்ளது. அறுகோணமாயிருக்கும். அந்த அறுகோணத்தினடுவில் பதினாறிதழையுடைய ஒரு புட்ப வட்டமாயிருக்கும், அந்த புட்பத்தினடுவே வகாரமெழுத்தா யிருக்கும், அந்த வகாரத்தினடுவில் மகேஸ்வரனும் மகேஸ்வரியும் எழுந்தருளியிருப்பார்கள். சுழிநாடியுடையது, அந்தப் பதினாறிதழிலுமுள்ள அட்சரங்களை இத்தலைப்பிலிருக்கும் விசுத்தி சக்கரத்திற் காண்க.

இது விசுத்தி.

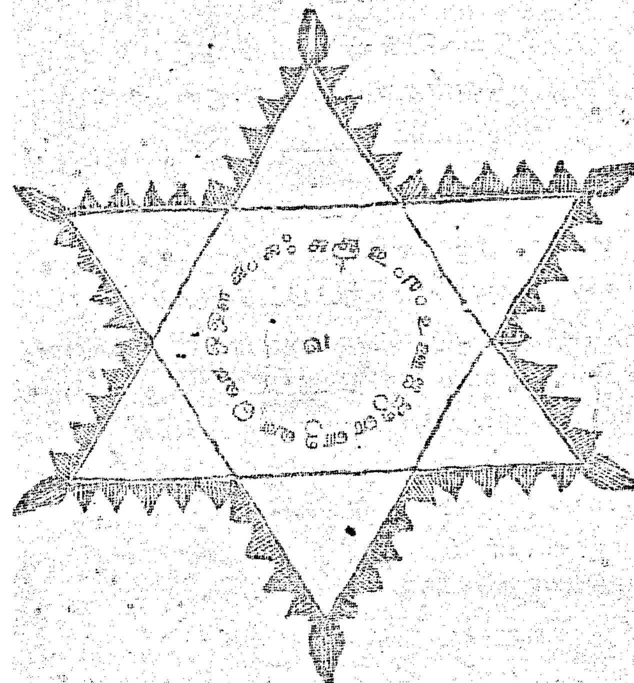

பதினாறிதழ்கமலம்

அறுகோணம்

மேகநிறம்

மகேஸ்வரன்

மகேஸ்வரி

வகாரம்

இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோலிருக்கும்.

இதற்கு (௧௨) விரற்கடை பிரமாணமுள்ள ஸ்தானத்துக்குமேல் ஆக்ஞை லலாட பீடத்திலிருக்கின்றது, விளக்குத் தண்டின் முடியுமாய் ஊசிகுனி பொன்போன்ற வடிவமுற்றிருக்கும், நெற்றிப் புருவத்தின் வெளியாய் ஆகாசஸ்தானத்தில் மூன்றிதழையுடைய ஒரு புட்பத்தினிலே யகாரவெழுத்தோடிணைந்திருக்கும். அந்த யகாரத்துக்கு நடுவில் சதாசிவரும் மனோன்மணியும் எழுந்தருளியிருப்பார்கள். மேகநிறத்தையுடையது. இதிலுள்ள அட்சரங்களை இதற்கடியில் வரும் ஆக்ஞை சக்கரத்திற் காண்க.

இதற்குத் திருமந்திரம்.

ஐம்பதெழுத்தே அனைத்து வேதங்கள்
ஐம்பதெழுத்தே ஆகமாதிகள்
ஐம்பதெழுத்தின் அதிசயமறிந்தபின்
ஐம்பதெழுத்தே அஞ்செழுத்தாமே.

இரு ஆக்ஞை.

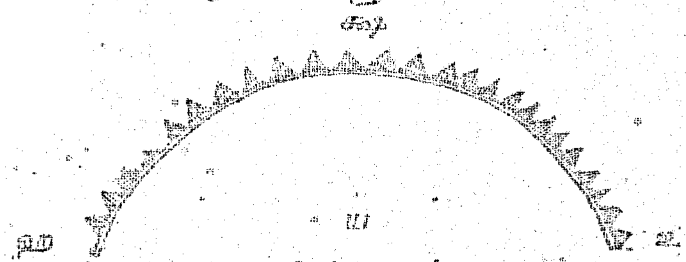

மூன்றிதழ்க்கமலம்.
வட்டம்.
படிகநிறம்.
சதாசிவம்.
மனோன்மணி.
யகாரம்.
இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோலிருக்கும்.

ஆராதார விசாரம்.

மூலகாரணமாயிருக்கும் இந்தப்பட்டத்தில் சங்கை தேறி மேலானுல் அகமும் புறமும் ஆராய்ந்துபார்த்தால் தெரியவரலாம்.

திருமூலர் திருமந்திரம்.

ஒருவிளக்காகும் இருவிளக்கேனே
கருவிளக்காகும் இருவிளக்கேறி
உருவிடச்சோதியும் உணர்வதுமாக்கே
திருவுடையானிது சேர்த்திருவானே.

மூலாதாரம்.

௧. குதத்திற்கும் லிங்கத்திற்கும் நடு.

சுவாதிஷ்டானம்.

௨. லிங்கத்திற்கும் நாபிக்கும் நடு.

மணிபூரகம்.

௩. நாபிக்கமலம்.

அநாகதம்.

௪. இருதயகமலம்.

விசுத்தி.

௫. கண்டத்தானம்.

ஆக்ஞை.

௬. லலாடத்தானம்.

சந்திரமண்டலம்.

௭. மூலாதாரந் தொடங்கி ஒவ்வோ ரெழுத்தைத் முன்னிட்டுக்கொண்டு சிரசுநடுவிலே கோடி சூரியர் உதயமானாற் போலப் பிரகாசிக்கும், இந்த அமிர்தகலை அக்கினிமண்டலத்தை நோக்கி ஜோதியாய் நிற்கும்.

ஆதித்தமண்டலம்.

௮. இருதயகமலத்தில் அறுகோணமாய் எட்டிதழுடைய ஒரு புஷ்பமாயிருக்கும். இதில் வாழைப்பூப்போல் கீழ் நோக்கி யிருக்கும்.

அக்கினிமண்டலம்.

௯. பிருதிவியும் அப்பும் கூடின விடத்தில் நாற்சதுரமாய் நடுவிலே முக்கோணமாய் நாலிதழுடைய ஒரு புஷ்பமா யிருக்கும்.

இதுவே ஆறாதார விவரமாம்.

இனி மண்டலங்களாவன.

அக்கினிமண்டலம், ஆதித்தமண்டலம், சந்திரமண்டலம், ஆக ௩.

இதில் அக்கினிமண்டலமானது மூலாதாரத்திற்கு இருவிரற்கடைக்குமே லிருக்கின்றது.

ஆதித்தமண்டலம் உந்திக்கு நாலுவிரற்கடைக்குமே லிருக்கின்றது.

சந்திரமண்டலம் கோடி சந்திரசூரியர்கள் உதயமானது போல சிரத்தினடுவில் நிலையாய் நிற்கும். இதை அமிர்தகலையென்று சொல்லுவதுமுண்டு. அமிர்தம் மேல்நோக்கி அக்கினி கீழ்நோக்கி சரியாய் நிற்கும், இதற்கு நடுவில் பராசக்தி எழுந்தருளியிருப்பாள். இதற்குப் பிரமாணம்.

திருமந்திரம்.

மேலைநிலத்தில் மேதகுபெண்ணை
மூலநிலத்தில் முளைத்தெழுஞ்சோதியை
ஏலவெழுப்பி யிவளைச்சந்திக்க
பாலருமாவார் பிர்நந்தியாணையே.

இனி நாடி ௰-க்கும் விவரம்.

இடைகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை, சிகுவை, புருடன், காந்தாரி, அத்தி, அலம்புடை, சங்கினி, குகு, ஆக நாடி-௰.

இவைகளில் இடைகலை-பிங்கலை-சுழுமுனை இம்மூன்றும் மூலாதாரத்தைத்தொட்டு ஆறுதாரம் அறிவும், மண்டலம் மூன்றிலும் ஊடுருவி முட்டி நின்று இடைகலை பிங்கலை இரண்டும் சுழுமுனையிலே இணைந்து கத்தரிக்கோல் பாகமாய் வீணாத்தண்டுக்கு வில்லு நாணிட்டாற்போல கபாலத்தை முட்டி குதிரை முகமுற்று நாசியளவும் பற்றி நிற்கும்.

சிகுவை யென்னும் நாடியானது மூலாதாரத்தைத் தொடங்கி உண்ணாக்கிலேநின்று சோறும் தண்ணீரும் இவைகளை விழுங்கச்செய்யும்.

புருடன் என்னும் நாடியானது மூலாதாரந் தொடங்கி வலது கண்ணளவாய் வந்து நிற்கும்.

காந்தாரி யென்னும் நாடியானது மூலாதாரந் தொடங்கி இடது கண்ணளவாய் வந்துநிற்கும்.

அத்தி யென்னும் நாடியானது மூலாதாரந் தொடங்கி வலது காதளவாய் வந்து நிற்கும்.

அலம்புடை யென்னும் நாடியானது மூலாதாரந் தொடங்கி இடது காதளவாய் வந்து நிற்கும்.

சங்கினி யென்னும் நாடியானது மூலாதாரந் தொடங்கி குறியின் அளவாய் வந்து நிற்கும்.

குகு வென்னும் நாடியானது மூலாதாரந் தொடங்கி அபானத்தின் அளவாய் வந்து நிற்கும்.

இந்த நாடிகளானது தேகத்தைப்போஷிக்குமாறு அன்னபானாதிகள் செல்லும் மார்க்கமாகவும், இரத்தம் நீர் இவைபோட்டங்களுக்குத் தாரையாகவும், தேகத்தை வளைக்கவும், நிமிர்க்கவும், குறுகவும், பெருகவும், கத்திரிக்கோல் போல ஒன்றுக்கொன்று மாறலாகவும் கப்பிக்கயற்றைப்போல இழுத்துப் பிடித்திருக்கின்றது.

இனி வாயுக்களாவன.

பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன் ஆக-வாயு-௰.

இதனுடன் வயிரவன், முக்கியன், அந்தரியாமி, பிரபஞ்சனன் ஆகிய நான்கும் சேர வாயுக்கள்-௰௪.

பிராண வாயுக்களாவன.

பிராணவாயுவானது லலாடமத்தியிலேதோன்றி சந்திர நாடியிலே விழுந்து மூலாதாரத்திலே ஓம் என்று உதித்து நாபி சக்கரத்திலே றீம்-என்று முட்டி இடைகலை பிங்கலைகளிலே ஓடி கபாலத்தைச் சுற்றி நாசியின் வழியாய்ப் புறப்பட்டு நான்கு விரற்கடை பிரமாணங் கழிந்துபோய் எட்டு விரற்கடை பிரமாணமீர்த்து தானின்ற ஸ்தானத்திலேயே தாக்குகின்றது.

இப்படித் தாக்குவது உத்தமதேசிக்கு நாழிகை ஒன்றுக்கு முந்நூற்றறுபது சுவாசமாகக் கொல்லன் துருத்திக்குட் காற்றேறுவதுபோல் ஏறும்.

இப்படி ஏறுகின்ற சுவாசமானது இராப்பகலாகிய அறுபது நாழிகையுள்ள நாள் ஒன்றுக்கு (உகதசா) சுவாசமாகும். இவ்விதமாயிணங்கி அவற்றுள் (எதசா) சுவாசம் வெளிப்படும். மற்றவை உள்ளடங்குமென்றறிக.

அபானவாயுவானது-குதத்தையும் குய்யத்தையும் பற்றி மலமூத்திராதிகளைக் கழித்துவிடும்.

வியானன்-தோலிலே நின்று பரிசங்களை யறிவித்துக் கலைகளை நிறைவிக்கும்.

உதானன்-உதராக்கினியை யெழுப்பி உண்ட அன்னசாரத்தை நாடிகளிற் செலுத்திச் சரீரத்தை வளர்க்கும்.

சமானன்-இவை யாவையும் சமப்படுத்தி பேதமில்லாமல் நிரவலாகி வைக்கும்.

கூர்மன்-நகைப்பும், முகலட்சணமும், கண்களிப்பும், புளகமும், மயிர்க்கூச்சலும், கொட்டாவியு முண்டாக்கும்.

நாகன்-முக்கலும், சோம்பலும், திமிரலும், விக்கலும், வீங்கலு முண்டாக்கும்.

கிரிகரன்-புருவமெற்றுவித்தும், தும்முவித்தும், அழுவித்தும் திரியும்.

தேவதத்தன்-விழிக்கும்பொழுது வஞ்சித்து ஓட உலாவ யுத்தஞ்செய்யத் தலைப்படும்.

தனஞ்சயன்-பிராணன் சரீரத்தைவிட்டு வெளிப்பட்ட போதிலும் தான் பிரியாது நின்று உடம்பை வீங்குவித்தும் விரிவித்தும் புழுவித்தும் கொய்தும் கபாலத்தைப் பிளந்தும் போம்.

வயிரவன்-காலெலும்புங் கதிரெலும்புங் கூடிய விடத்தில் நின்று உடம்பில் அவஸ்தையுண்டாக்கி ஈளை இருமல் முதலான நோய்களை யுண்டாக்கும்.

முக்கியன்-கையெலும்பு உடம்பு கதிரெலும்புங் கூடிய விடத்திலேநின்று சரீரத்தின் மக்கைகளைச் சிறக்கவிருத்தும்.

அந்தரியாமி-புருஷனுக்கு வாகனமாய் நின்று பிராண வாயுவைத் தோற்றுவிக்கும்.

பிரவஞ்சனே வெளியில் - பிராணவத்தைக் கெடுப்பிடமாயிருந்து பிரவஞ்சனும் அந்தரியாமியும் சரீரத்திற்கு அடையாணியாகவும் அச்சாணியாகவும் இருப்பார்கள்.

தாதுக்களாவன.

ரசம், உதிரம், மாம்சம், மேதை, அஸ்தி, மச்சை, சுக்கிலம் ஆ-எ.

இராகங்களாவன.

காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம், இடும்பை, அகங்காரம் ஆ-அ.

இவைகளில் காமமாவது-ஆசை. குரோதமாவது-கோபம். லோபமாவது - உள்ளதையொளித்தல், பொச்சரிப்புக்கொள்கை. மோகமாவது - தானல்லாததன் மரித்தால் தான் மரித்தாற்போலிருக்கை. மதமாவது-கர்வமுற்றுத் தானதர்ம பரோபகாராதிகளை விலக்குதல். மாச்சரியமாவது-ஒன்றைக் கண்டுமகிழ்தல், இடும்பையாவது-தானே சர்வாதிகாரியென்று நினைத்து யாவரையும் இகழ்தல். அகங்காரமாவது-தன்குற்றங்களை யறியாது பிறர்சொல்லைக் கேட்டுக் கோபித்தல்.

கோசமாவன.

அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் ஆக-௫.

இவைகளில் தாதுக்களாலெடுத்தது அன்னமயகோசம்.

அன்னசாரத்தினாலே பிராணனும் பலமும் அடங்கியது பிராணமயகோசம்.

பலத்தினாலேவந்து தோற்றப்பட்டது மனோமயகோசம்.

அம்மனத்தின்கண்ணே தோற்றப்பட்டது விஞ்ஞானமாதலால் அது விஞ்ஞானமயகோசம்.

ஆனந்தமயமாவது - வித்தையால் அல்லது கல்வியால் ஞானம் வந்து தோற்றும் அது ஆனந்தமயகோசம்.

இதற்குப்பிரமாணம்.

சித்தியார்.

விருத்தம்.

தூலமாமன்னகோசம் தலத்திற்பிராணனற்றுன்
வாலியபிராணகோசம் மன்னுமிம்மனோமயத்தால்
சாலவேபுத்தியுற்றல் தருமம்விஞ்ஞானகோசம்
ஏலவேவிடயமுன்போ லியன்றதுகோசமாமே.

அந்தக்கரணங்களாவன.

மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் ஆக-௪.

இவைகளில் மனம் - நினைக்கும், புத்தி - நிச்சயிக்கும், அகங்காரங்கொண்டெழுப்பும், சித்தம்-மூன்றுக்கும் காரணமாயிருக்கும்.

இதற்குப்பிரமாணம்.

சித்தியார்.

விருத்தம்.

மனதுக்குவிவரம்.

ஐயமுஞ்சலனமு நிறைச்செய்தலும்
வெய்யவென்கொடுமையும் விரும்பலுமிம்
பொய்யதுவுணர்த்தலும் பொருந்தநோக்கலும்
மையல்கொண்டதுமறிவுமாண்மையும்.

புத்திக்கு.

அருளுறவிருத்தலும் அபயக்காத்தலும்
மருளறுபுண்ணிய பாவமாட்சியும்
தெருளுறுவிகாரமுந் திடப்படுத்தலும்
பொருடருளுமவைகள் புத்தியாகுமே.

அகங்காரத்துக்கு.

பாகவூர்க்கமும் பண்பிலாண்மையும்
போகமுஞ்செயலென் முடிவிலாமையும்
சோகமுங்கிழ்மையும் துரோகசொப்பனம்
மாய்கையுஞ்செய்யுமாங் காரமாதலால்.

சித்தத்துக்கு.

அருத்தவறுமத்திய மடிகள்பேணலும்
விருத்திதந்திதொன்மையும் மென்மையாழ்
வருத்தினர்யாவரு மேத்தவாழ்தலும்
திருத்தியவிச்செயல் சித்தமாகுமே.

அவஸ்தைகளாவன.

சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் ஆக-௫.

இவைகளில் சாக்கிரமானது புருவமத்தியில் நின்று ராஜ ஒலக்கம்போல் சதுரங்க பலத்துடனே யிருந்து சத்த, பரிச, ரூப, ரச, கந்தம் இவ்வைந்துடனும், வசன, கமன, தான, விசர்க்க, ஆனந்தமென்னும் அவ்வைந்துடனும், மனம், புத்தி,

சித்தம், அகங்காரம் இந்த நாலும் சேர்ந்து கருவிகளுடன் சந்நிதியில் சேவிக்கத் தான் ராசத்தியருளாலே விஷயத்தும் சுகதுக்கங்களை அறிந்து நின்றபோது சாக்கிரமாமென.

இதற்குப்பிரமாணம்.

திருமந்திரம்.

கண்டனவைந்துங் கலந்தவோரைந்தும்
உண்டனநான்கும் ஒக்கவுணர்ந்தபின்
பண்டையிறைபார்த்தசாக்கிரம்
அண்டமுந்தானுடனார்ந்ததுகாணே.

சொப்பனமாவது கருவி காரணம் ௨௫-ல் கருவி பத்தும் கண்டத்தில் நிற்கும்.

மற்றக் காரணம் ௫-ம் சுழுத்தியோடு சிவாத்துமாவைக் கூடி ஹிருதயத்திலே நின்றபோது கண்டவை கேட்டவை ஒன்றும் பிறர்க்குச் சொல்லப் புலப்படாதபோது சுழுத்தியாம்.

இதற்குப்பிரமாணம்.

திருமந்திரம்.

ஆணவமாமும் அறிவின்றியுத்தியும்
வாடுமையிழந்தின் றன்னோடுயிர்ப்பெய்தி
தாணவிழந்து தியக்கியவாறுபோல்
வாடுவிழந்த சுழுத்தியதாமே.

துரியமானது சுழுத்தியை விட்டுக் காரணமொன்றுடனே சிவத்துடனா நாபிஸ்தானத்தில் நின்றபோது உச்சுவாசம் நிசுவாசம் பிறக்கும். ஆகையால் இதற்குத் துரியமென்றுபெயர்.

இதற்குப்பிரமாணம்.

திருமந்திரம்.

தானத்தெழுந்து நிரியுந்துரியதானம்
வானத்தெழுந்துபோய் வையம்பிறக்கிட்டு
கானத்தெழுந்து சுருத்தின்தலையிலே
ஊனைத்தவிர்த்து ஒளித்திருந்தானே.

துரியாதீதமாவது

கருவிகரணாதி பதினாறும் பற்றற்று சீவாத்துமா தானே மூலாதாரத்திற் சென்றொடுங்கி மனம், மதம், மாய்கை, பரிசங்களை யறியாமல் நின்றபோது துரியாதீதமென்று பேராம்.

திருமந்திரம்.

துரியமிருப்பது சாக்கிரத்துள்ளே
நரியன்பதினொன்றும் நந்துண்டற்றது
பரியபுரவியும் பாரிப்பாரற்றிடம்
துரியமிருந்திடஞ் சொல்லவொண்ணாதே.

கேவலாவஸ்தையாவன.

அதீதத்தை முதலாகக்கொண்டு ஒருவனை முன்னொரு காலத்தில் நாமறிந்திருக்க அவன் சிறிது நாளைக்குப்பிறகு நமது முன் வந்து என்னை யறிவீராவென்ன, காணாதேனென்று

நிடம் அதீதம். அதைக்குறித்து நிதானித் துணருமிடம் துரியம். ஆமோ அல்லவோவென்று சந்தேகிக்குமிடம் சுழுத்தி. மனத்தோற்ற முற்றது சொப்பனம். நீ இன்னானென்று நிச்சயித்துரைப்பது சாக்கிரமாம்.

இதற்குப்பிரமாணம்.

அறிவானந்தசித்தியார்.

முன்னேயறிந்ததும் அறியாதிருந்ததுமுதல் தீதம்
பின்னோநினைவின்றி மூச்சிட்டதிந்தநிறைதுரியம்
மன்னேமயக்கி யையுற்றசுழுத்திபன்னிநினைவால்
தன்னேர்கனவுந் தானறிந்தொத்ததுசாக்கிரமே.

மத்தியாவஸ்தை.

சாக்கிரத்திற் சாக்கிரம், சாக்கிரத்திற் சொப்பனம், சாக்கிரத்திற் சுழுத்தி, சாக்கிரத்திற் துரியம், சாக்கிரத்திற் துரியாதீதம்.

இவற்றுள் சாக்கிரத்துள் சாக்கிரமானது, கருவிகரணங்கள் பிரியாமல் ஒத்து நிற்பதாம்.

சாக்கிரத்திற் சொப்பனமானது, தான் நிச்சயம்போல் கண்டது கேட்டது சொல்லறியாததுவாம்.

சாக்கிரத்திற் சுழுத்தியானது, நினைவு மாத்திரம் பொய்யாய் மறுக்குச் சொல்லவொண்ணாதிருக்கை, இது உச்சுவாச நிசுவாசமாக இருத்தலாம்.

சாக்கிரத்தில் துரியமானது, சகல கருவி காரணங் கும் அடங்கி பருயிருக்கையும் நித்திரை வருகையும், மாய்விழுகையும் புருவமத்தியிலே நடுச்சக்கரத்திலேயுள்ளது.

மேலாலவஸ்தையாவன.

புருவமத்தியில் நடுச்சக்கரத்தில் இரண்டங்குலப் பிரமாணத்திலே யுள்ளது சொப்பனம்.

இதற்குமேல் இரண்டங்குல பிரமாணத்தி லுள்ளது சுழுத்தி.

இதற்குமேல் இரண்டங்குல பிரமாணத்தி லுள்ளது துரியம்.

இதற்குமேல் இரண்டங்குல பிரமாணத்தி லுள்ளது துரியாதீதமாம்.

இதற்குப் பிரமாணம்

திருமந்திரம்.

காலங்கிநீரிற் கலந்துடனாகாசம்
மாலங்கியீசன் பரமசதாசிவன்
மேலஞ்சுசென்று விரவவல்லார்க்குக்
காலனூரிலை கனவிலுமில்லையே.

அவஸ்தைகளாவன.

சகலாவஸ்தை, கேவலாவஸ்தை, சுத்தாவஸ்தை ஆ-௩.

சகலாவஸ்தையானது, சாக்கிரத்தில் கருவிகாரணங்களு டன்கூடி அந்தக்கரணங்களுக்கு நினைவாயிருக்கும்.

கேவலாவஸ்தையோவெனில், மூலாதாரத்தைப் பற்றி ணவம் மேலிட்டு ஒன்றுந் தெரியாமல் கிடக்கை.

சுத்தாவஸ்தையோ, சகலாவஸ்தையில் கருவிகாரணங்க டன் கூடி நின்று அலைச்சல் பிறவாமை கேவலாவஸ்தை ல் ஆணவக்கிடையில் அறியாமை பிறவாமலும் ஆசாரியா க்கிரகத்திலேலே இவையிரண்டிலும் பற்றாமல் சுற்றத் ாடே கூடி நிற்கை.

குணங்களாவன.

ராஜஸம், தாமஸம், ஸாத்வீகம் ஆ-௩.

ராஜஸமானது-அத்தி, களிப்புற்றிருத்தல், அகங்காரம், ாகம், அத்தசேதம், இடும்பை, கீர்த்தி, கொடை தருத ம்.

தாமஸமானது-நித்திரை, களவு, கள்ளுண்ணல், சோம்பு ட்டி, சிரிப்பு இவைகளாம்.

ஸாத்வீகமோவெனில் - சொல்லாமை, பொய்யாமை, தவருக்கை, பொறையுடைமை, விரதமுடைமை, அடக்க டைமை, யாவரையும் இசமாதொழித்தலாம்.

இவைகளில்

ஒவ்வொன்றுக்கு மும்மூன்றுகுணங்கள் காண்க.

தாமஸராஜஸம், தாமஸதாமஸம், தாமஸஸாத்வீகம். ஸகுணவிரிவே, ஸாத்வீகதாமஸம், ஸாத்வீகராஜஸம்,

ஸாத்விகஸாத்விகமாம். ஸாத்விககுணவிரிவே, ராஜஸதாமஸம், ராஜஸஸாத்விகம், ராஜஸராஜஸம். ராஜஸகுணவிரிவே.

மலங்களாவன.

ஆணவம், மாயை, காமியம் ஆ-ங. இவைகளில்

ஆணவமானது, ஆத்துமாவின் அறிவைமறைத்து, யானெனதென்னும், அறியாமையையும் பிறப்பித்து, தன்னுடைமையும் புத்திர மித்திர களத்திராதிகளும், பிரியமாய் இதில் நாம் மயங்குகிறோமென்று இவனுக்குத் தெரியாமல் நிறைப்பித்து ஆசையுண்டாக்கிக்கொண்டு தன்னதென் றிருக்கை.

மாயையானது-வேறொருவருடைய சொத்தைத் தன்னதென்று இடையூறு விளைவிப்பதும், உபத்திரவிக்க யத்தனிப்பதுமாம்.

காமியமானது-முந்திய இரண்டு விதத்திற்கு ஒத்திருப்பதும், இதாகிதத்தினால் புண்ணிய பாவங்களை யுண்டாக்குவதுமாம்.

இதன்றி மகாமாயையென்றும் திரோதானமென்றும் இரண்டுவித மலமுண்டாம்.

மகாமாயையானது-தநு கரண புவன போகங்களைக் கொடுத்து ஒன்றோடு ஒவ்வாமல் புசிப்புகளும் வெவ்வேறாய் அறுதியாய் ஆத்துமாவுக்கு எண்போகந் தவிர்ந்தாலும் இந்தத்தன்மை இரண்டு காலத்திலும் ஒக்கும்.

ஆத்துமாவைத் தன்னிடத்திலும் இளைப்பாற்றிக் கிடத்த இடங்கொடுத்து பின்பு ஜனங்களுக்கும் பந்தியாயிருக்கும்.

திரோதானமானது சிவசக்தியினது பதவியைத் திரோபாதவித்து நின்று, ஆத்மாக்களுக்குப் புண்ணியபாவங்களையூட்டிப் புசிப்பித்து சிவசக்தியுடனே கூட்டும்.

ஈஷணை மூன்றாவன.

அர்த்தஈஷணை, புத்திரேஷணை, லோகேஷணை ஆ-ங.

இவை தன்னை யடைந்தானென்பதாம்.

வியாதியாவன.

வாதம், பித்தம், சிலேத்துமம் ஆ-ங.

இவைகளில்-வாதமானது, வாயுவினுற்பத்தியாகிப் பிராணவாயு பிரசண்டமாய் அக்கினியும், அப்புங் கலங்கில் வாதமாம்.

அக்கினிதிசையில் - வாயுகளுட், ஆகாசத்தைப் பற்றி மிகவும் அசுரித்து இதயகமலத்தை யூன்றில் பித்தமாம்.

அப்பு, வாயு, தேயு இம்மூன்றும் உடலில் கலவாமல் கலங்கில் சிலேத்துமமாம்.

சரீரங்களாவன.

ஸ்தூலம், சூக்குமம், காரணம் ஆ-ங.

இவைகளில் - ஸ்தூலதேகமானது, ஆதி பிருதிவியினால் சமைந்த உடல். சூக்குமதேகமானது ஞானேந்திரியம்-ரு, கன்மேந்திரியம்-ரு, அந்தக்கரணம்-ச, பிராணவாயு-க ஆக கரு-ம் கூடியது.

இவ்விரண்டு தேகமும் பற்றற்று நிற்பது காரணதேகமாம். ஆ தத்துவம்-௯௬-ம் சரி.

ஆத்மாவுக்கு ஆதாரம்.

இந்தச் சரீரத்தில் ஆத்மாவுக்கு ஆதாரமான கருவிகள் எவையெனில்; வலதுசரம், இடதுசரம், நாபி, கண், மூக்கு, செவி, உச்சி இந்த விடங்களிலும் ஆத்மாவானது ஒன்றைவிட்டு ஒன்றில் மாறிமாறி வியாபித்திருப்பதற்குத் தூலமாகிய உடம்பையே மார்க்கமாகக்கொண்டு உலாவிவருகின்றது.

தேவதைகள்.

வலது சரத்திற்கு தேவதை	சூரியன்
இடது சரத்திற்கு தேவதை	சந்திரன்
உடம்பிற்கு தேவதை	மகேசுரன்
நாபிக்கு தேவதை	விஷ்ணு
கண்களுக்கு தேவதை	ருத்திரன்
மூக்கிற்கு தேவதை	பிரமன்
காதுகளுக்கு தேவதை	சதாசிவன்
உச்சிக்கு தேவதை	பரமசிவன்

இதற்குப் பிரமாணம்.

திருமந்திரம்.

முப்பதுமுப்பது முப்பத்தறுவருஞ்
செப்புமதனிடை கோயிலில்வாழ்பவர்
செப்பிமதனிடை கோயில்சிதைந்தபின்
ஒக்கவனைவரும் ஓடெடுத்தாரே.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச்செய்த தேவாரம் திருக்கண்டீச்சரம்.

நானெழுமைக்கிசைந்தா சுழக்குவைப்பதிக்குநாதன்
வானவர்தொழுந்தொன்று வகுமிகமையக்கஞ்செய்ய
பெண்ணியடிக்குணின்று பிரியும்போதறியமாட்டேன்
சேனையர்மாட்டோக்கும் திருக்கண்டீச்சரத்துளானே.

அவையடக்கம்.

தத்துவத்தொண்ணூற்றாறும் தாழ்விலாவாயுபத்தும்
மெத்தெனநாடிபத்தும் மெய்யுள்ளேஆறதாரந்
சுத்தமாங்கர்மகாண்டத் தோற்றமண்டலங்கள்மூன்றும்
இத்தனையுமியல்லா நிறையவராகுந்தானே.

திருநந்திதேவர்
ஆதிதிருவள்ளுவநாயனாராகிய திருமூலதேவருக்கு
உபதேசித்தருளிய
சித்தாந்தமும் வேதாந்தமுங்கடந்த
நாதாந்தமுடிவான
அமிர்தபஞ்சாட்சர குருவிலேயென்னும்
ஜீவோற்பத்திசிந்தாமணியும்
தத்துவதீபிகையும்
முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

ஞானக்கட்டளை.

இகபரங்களிலே யாவரொருவர்க்கு முன்செய்த தவத்தினால் ஞானத்தில் விருப்புற்றுச், சற்குருநாதன்சேவை கிடைத்து, மோட்சம்பெறப் பரிபக்குவம் வந்துவிட்டதோ வேதாந்த தெரிசனவிளக்கமே சூரியப்பிரகாச விளக்கமாயிருக்கும். மற்ற நூற்களியாவும் மின்மினி விளக்கமாயிருக்கும். ஆகையால் வேதாந்ததெரிசனமே யுண்மையெனவறிக.

இனி வேதாந்ததெரிசனஞ் செய்வதெப்படியென்றால்? நான்குவேதமே முப்பத்திரண்டு உபநிடதமாயும், நான்கு வாக்கியமாயும், ஆறு சாஸ்திரமாயும், இன்னும் அநேக சாகோபசாகைகளாய் விரிந்திருந்தாலும் இவை யிரண்டுவகையாயிருக்கும்.

அவையாதெனில்? அற்பசுருதி வாக்கியமென்றும், பிரபலசுருதி வாக்கியமென்றுமாம்.

இவற்றுள் அற்பசுருதிவாக்கியம் கன்மகாண்டத்தைச் சொல்லும். பிரபலசுருதிவாக்கியம் ஞானகாண்டத்தைச் சொல்லும். இந்த ஞானகாண்டத்தைச் சொல்லாநின்ற பிரபலசுருதிவாக்கியத்தை மகாவாக்கியமென்று சொல்லப்படும்.

அவ்வாக்கியவிபரம் யாதெனில்,— நான்கு வர்ணமும், மூன்று பதமும், மூன்று பதார்த்தமும், மூன்றிலக்கணையுமாய் விளங்கும்.

வர்ணம் நான்காவன - சத்தியம்; ஞானம், அநந்தம்; ஆனந்தம்.

பதம் மூன்றாவன - தற்பதம், தொம்பதம், அசிபதம்.

பதார்த்தம் மூன்றாவன - அது, நீ, ஆனாய் என்பனவாம்.

இதில் அது என்றது பரம். நீ என்றது சீவன். ஆனாய் என்றது (ஐக்கியப்பொருளாகிய) சிவம்.

இலக்கணைவாக்கியம் மூன்றாவன - விட்டலக்கணை சம்சர்க்கவாக்கியம். விடாதலக்கணை - விசிட்டவாக்கியம். விட்டுவிடாதலக்கணை - அகண்டவாக்கியம்.

இப்படி விளங்கிய வேதாந்தக் குருத் தத்துவம் [illegible] இந்த இருபத்தெட்டே அபரோட்சமாகிய காரிய [illegible] பரோட்சமாகிய காரண உபாதி - ௭. அவத்தை - ௬. அபிமானி - ௬. முக்கியம், லட்சியம் - ௨. சுத்தம் அசுத்தம் - ௨.

இவைகள் விளங்கவேண்டுமானால்? சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனத்தினால் விளங்கவேண்டும்.

சிரவணமாவது - முன்சொன்ன வேதாந்தப் பொருளைக் குருநாதன் பக்குவனுக்குச் சொல்லக்கேட்பது.

மனனமாவது - அதைச் சீடன் சதா சிந்திப்பது.

நிதித்தியாசனமாவது-சிந்தித்தபடியே அறிவது. இவைகளே தத்துவதெரிசனமாம்.

இனி முன்சொன்னவேதாந்தத்துவம் இருபத்தெட்டாவன.

சகளவடிவமான அசித்துருவதத்துவம் - உச. நிட்களவடிவமான சித்துருவதத்துவம்-ச. இதில் சோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்குவை, ஆக்கிராணம் ஆகிய ஞானேந்திரியம்-ரு. வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தம் ஆகிய கன்மேந்திரியம்-ரு. ஆக பொறி -௰. இவைகளின் விஷயங்களாகிய சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம் ஆகிய ௰. மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் ஆகிய அந்தக்கரணம்-ச. ஆக அசித்துருதத்துவம் உச. புருடன், காலபரம், வியோமம், பரம் ஆகிய சித்துருவ தத்துவம்-ச. ஆக தத்துவம் இருபத்தெட்டு.

இந்த இருபத்தெட்டுத் தத்துவமே சகம், சிவம், பரம் என மூன்று பொருளாய்விளங்கும். அதெப்படியெனில், உச தத்துவமும் சகமாகவிளங்கும். புருடன், காலபரம், வியோமம் மூன்றும் சிவமாகவிளங்கும். பரம் ஒன்றுமே சிவமாய் விளங்கும். இதே இன்னம் சத்தியம், பரம், ஞானம், சிவம், அநந்தம், சராசரம், ஆனந்தம், சகலபுவனமாகவும் விளங்கும். இதுவே தத்துவதெரிசனமாம்.

---

௩. இனிதொம்பதசிரவணம்.

முன் தத்பதத்தைச் சொல்லாமல் தொம்பதத்தை முன் சொன்ன தெதுவெனில்:— நீயென்ற பதார்த்தமாகிய நீ நிர்விகாரியாய்ச், சித்துருவமாயிருந்தும் அதையறியாது

சடத்தைத் தானென்றறிந்திருப்பதால், இச் சடம் நீயல்லவென்று விலட்சணைப்படுத்திப் போதிப்பதற்காக அது நீ ஆனாய் என்றவாக்கியத்தை நீ அது ஆனாயென்றும், தத்தொமசி யென்ற வாக்கியத்தை தொந்தத்தசியென்றும், அன்வயப்படுத்தியுரைக்கலாயிற்று.

இனி தொம்பத வுபாதியானது காரிய உபாதியென்றும், சிவ வுபாதியென்றும், ஒவ்வொன்று எவ்வேழு விதமாய் விளங்கும். அஃதெப்படியெனில்:—

முன்சொன்ன சித்துருவ தத்துவம் ச-ம் நீங்க, அசித்துருவ தத்துவம் உச-ல் பொறிகள் ௰-ம், தேகம் ஒன்றும் ஆகப் பதினொன்றுஞ்சேர்ந்து ஒன்று; விஷயங்கள் ௰-ம் சேர்ந்து ஒன்று. அந்தக்கரணம்-ச. இவைகளுக்குச் சகாயமாகிய பிராணன்-க. ஆக காரிய உபாதி-எ,

இந்தக் காரியவுபாதி எழுமாகிய தேகம் நீ எப்படி யானல்லவெனில்:— என் தனம், என் தானியம், என் புடைவை, என் னுடைமையாதி என்பதுபோல; என்தேகம், என் இந்திரியம், என் பிராணன், என் மனம், என் புத்தி, என் அகங்காரம், என் சித்தம், என்று உன்னாலறியப்படுவதால், இவைகளும் அந்தக்கரணங்களின் தொழில்களாகிய ஐயம், துணிவு, அபிமானம், சிந்தனை ஆகிய இவைகளும் நீயல்ல; ஆயின் நான்யார்? என இந்த எழு வியாபியாகிய இந்த தேகத்தையும் இது இது எனப் பகுத்தறிகின்ற அறிவாகிய ஆத்மாவே நீ.

இந்த நீ இவ்வேழுபாதியுடன் கூடியிருந்தபோது முக்கியமென்றும், அவ்வுபாதியை நீக்கியிருந்தபோது லட்சியமென்றும், அதை நானென்றபோது அகந்தமென்றும்; அவ்வுபாதியை நானல்லவென்று கண்டபோது சுத்தமென்றுமாம்.

இவ்வுபாதியாகிய தேகம் நானல்லவென்றதற்கு வேதப்பிரமாணம் உண்டோவென்றால் உண்டு, அஃதாவது:—

சம்சர்க்கவாக்கியமென்றும், விட்டலக்கணை யென்றும் இரண்டுவிதமாம். இதற்கு அருத்தம்யாது? மச்சவீடு கூப்பிடுகிறதென்றும், கங்கை சத்திக்கிறதென்றும் சொன்னால், மச்சவீடு கூப்பிடுமா, கூப்பிடாது; அதற்குள் ஒருபுருஷனிருந்து கூப்பிடுகிறானென்றும்; கங்கை சத்திக்குமா, சத்தியாது; அதன்கரைமேலுள்ள இடைச்சேரியிலிருக்கும் மனிதர்களே சத்திக்கிறார்களென்றும் அருத்தங்கொள்வதுபோல, சடமாகிய தேகம் செய்கையாதி செய்யுமா, செய்யாது; தேகத்திலிருக்கும் ஆத்மாவாகிய நீயிருந்து சகலசெய்கையுஞ் செய்விக்கிறாயென்பதே.

ஆகையால் நீயும் அப்படியே அறிவதுமல்லாமல், காரியவுபாதித்தன்மையும், உனக்கு உடம்பு அன்னியமென்பதையும், உனக்குள்ள முக்கியமும் லட்சியமும் சுத்தாகந்தமும் சம்சர்க்க வாக்கியத்தினுடைய விட்டலக்கணையும் நாமனுக்கிரகித்தபடி உன் அனுபவத்தைச் சொல்லென? சுவாமீ தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய சிரவணத்தினால் அடியேனுக்குக் கேள்வி [illegible]கத் திடமாயிற்றென. இதுவே தொம்பதசிரவணமென்[illegible].

௨. இனித் தொம்பதமனனம்.

இனித் தொம்பதமனன மெப்படியெனில்:—

முன்சொன்ன காரியவுபாதி ஏழும் ஆத்மாவுக்குத் தூலதேகம், சூக்குமதேகம், காரணதேகம் என மூன்றுதேகமாயிருக்கும். அஃதெப்படி:—

ஏழுபாதியுடன் கூடிநின்றவிடமே தூலதேகம். இதில் தேகம் இந்திரியம்-௧, விடயம்-௧, ஆக இரண்டுபாதியும் நீக்க, மனாதி ௪-ம் பிராணாதி வாயுக்கள் ௧-ம், ஆக ஐந்துபாதியுடன் கூடிநின்றவிடம் சூக்குமதேகம். இதில் மனாதி ௪-உபாதியும் நீக்க, பிராணாதிவாயுக்களாகிய ஒருபாதியுடன் கூடி முன்சொன்ன உபாதி யாவுந்திரண்டு ஒன்றாயொடுங்கி மூலப்பிரகிருதியாய் நின்றவிடம் காரணதேகம். ஆகிய இந்த மூன்றுதேகமே சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி என்னும் மூன்றவத்தையாம். அஃதெப்படி:—

ஏழுபாதியோடுங்கூடிநின்ற தூலதேகமே சாக்கிரம். இதை நானென்றபிமானித்த ஆத்மாவுக்கு அபிமானநாமம் விசுவனென்றது.

இனி ஐந்துபாதியுடன் கூடிநின்ற சூக்குமதேகமே சொப்பனம். இந்தச் சொப்பனத்தை நானென்றபிமானித்த ஆத்மாவுக்கு அபிமானநாமம் தைசதனென்றது.

இனி பிராணவாயுவாகிய ஒருபாதியுடன் கூடிநின்ற மூலப்பிரகிருதியான காரணதேகமே சுழுத்தி. இதை நா

னென் றபிமானித்த ஆத்மாவுக்கு அபிமானநாமம் பிராஞ்ஞனென்றறி.

இந்த மூன்றுதேகமான மூன்றவத்தையும் சிவனுடைய மூர்த்தியார்த்தமாகையால், மூன்று தேகமான மூன்றவத்தையும் நீயல்ல; எப்படி நானல்ல.

இந்த ஏழுபாதியுடன் கூடிநின்ற தூலதேகம் சாக்கிரமென்றும், இந்தச் சாக்கிரம் சொப்பனத்தி லழிகின்றதென்றும், உன்னாலறியப்படுவதால், இது நீயல்ல; இதில் அபிமானநாமமும் உனக்கில்லை.

இனி ஐந்து உபாதியுடன்கூடிநின்ற சூக்குமதேகம் சொப்பனமென்றும், இந்தச்சொப்பனம் சுழுத்தியில் அழியுமென்றும், உன்னாலறியப்படுவதால், இதுவும் நீயல்ல, இதில் அபிமானநாமமும் உனக்கில்லை.

இனி பிராணவாயுவாகிய ஒருபாதியுடன் கூடிநின்ற மூலப்பிரகிருதியான காரணதேகஞ் சுழுத்தியென்றும், இந்தச் சுழுத்தி ஏதுந்தெரியவில்லையென்றழிந்துபோனதும், உன்னாலறியப்படுவதால், இதுவும் நீயல்ல; இதில் அபிமான நாமமும் உனக்கில்லை.

இந்த மூன்றவத்தையாகிய மூன்றுதேகமும் நானல்லவெனில், பின்னை நானாரென் யாரென.

இந்த மூன்றவத்தையின் விரிவொடுக்கங்களை யறிந்து சாட்சியாயிருக்கின்ற சைதன்யமான அறிவே ஆத்மசொரூபமென்கின்ற நீ.

இந்த ஆத்மசொரூபம் உபாதி, தேகம், அவத்தை முதலிய நாமெல்லாம்விட்டு மேலாகவிளங்கிக் கொண்டிருப்பதால், முன்கொண்டிருந்த அபிமான நாமங்களைவிட்டுத், துரியமென்னும் நாமத்தைப் பொருந்திச் சுத்த தொம்பதார்த்தமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது.

ஆகையால் இந்தத் துரியசொரூபமே நீயென்னும் ஆத்மசொரூபம். இதை நீ முன்மனத்திற்றரித்து அநுபவித்திரு.

இப்படி மனத்திற் றிடமாகத் தரிப்பதே தொம்பத மனனம்.

௬. இனித் தொம்பதநிதித்தியாசனம்யாது.

சுவாநுபூதியிற் காட்டப்படுத்துவதே!

சுவாநுபூதியென்பதென்ன?

உன் அநுபவத்திலே நீ கண்டிருந்த தெளிவை நீ சொல்வதே சுவாநுபூதி.

ஆகையால் முன்சொன்ன தத்துவருபம், உபாதித் தன்மை, அவத்தைநிலைகள், அபிமான நாமங்கள் முதலிய யாவும் கண்டு கழன்று நிரிசற்று மேலான துரியசொரூப தரிசனமும் உனக்கு நாம் அநுக்கிரகித்தபடி சிரவணத்திற் புலப்படக்கேட்டுத் திடப்படத் தரித்திருப்பதைச் சொல்லென?

சீடன் அநுபவக்கூறல்.

சுவாமீ! தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய கருணையால் அடியேனுக்குப் பசுமரத்தில் ஆணி யறைந்தாற்போல தொம்பதலட்சண மனைத்தும் நன்றாயறிந்தேன்! அது எப்படியென?

ஏழுபாதியுடன் அத் தூலதேகத்திலிருந்து புருடன் விடையாதி போகங்களை அனுபவிப்பது சாக்கிரமென்றும், இதில் அபிமானி விசுவனென்றும், இந்தச்சாக்கிரம் சொப்பனத்தில் அழிந்ததென்றும்; இனி ஐந்து உபாதியுடன் கூடிச் சூக்குமதேகத்திலிருந்து விஷயபோகங்களை யனுபவிப்பதாகப் புருடன் பாவிப்பது சொப்பனமென்றும், இதற் கபிமானி தைசதனென்றும், இந்தச் சொப்பனஞ் சுழுத்தியி லழிந்ததென்றும்; இனி ஒருஉபாதியான பிராணவாயு ஒன்றுடன்கூடின் காரண தேகத்திலிருந்து புருஷன் கருவி கரணங்க ளொன்றுமில்லாமல், எல்லா மொடுங்கிப்போய், ஒன்றுந்தெரியாமல் இருளாயிருந்ததைச் சுழுத்தி யென்றும், . இதற் கபிமானி பிராஞ்ஞனென்றும்; இந்த அறியாமையான சுழுத்தி அறிவினிடத்தில் அழிந்ததும், இந்த அறியாமையென்னுஞ் சுழுத்தி யிருளைக் கெடுத்து அறிவாய் நின்ற தொம்பத சுத்தார்த்தமான துரியத்தை என் வடிவெனவும் கண்டேன்.

இப்படிக்கண்ட சொரூபம் எப்படியிருந்த தெனில்? அறிவே வடிவாகியும்; ஞானப்பிரகாசமாகியும், தனக்கு முதல், நடு, இறுதி, பக்கமென்ப தில்லாமல்; சர்வ புவனசராசரமும் தன்னிடத்திற்றோன்றியும், விளங்கியும், ஒடுங்கியும், வருவதாய்; அதற்குச் சாட்சியுமாய் விளங்கிய அறிவாகிய என்வடிவைக் கரதலாமலகம்போலக் கண்டேன்.

தேவரீர் கருணா கடாக்ஷத்தினாலே சிவன்முத்தனானேன். முப்பொறிப் பகைகளான மனம், வாக்குக், காயத்தினால்

வரப்பட்ட காமாதி எண்வகை விகாரங்களும் அறுத்தேன்; நிர்விகாரியுமானேன், ஈடேறினேன் என்ற சீடனைநோக்கி,

வாராய் சீடனே? உனக்கு ஆத்மபோதம் நன்றாக விளங்கப்பெற்றாய், ஆனையால் தேகாந்தமளவும் இந்நிலையைப் பிரியாதே! என்றனர்.

சுவாமீ? தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தால் ஆத்மபோதம்பெற்றுச் சிவன்முத்தனானதுபோல, இதற்குமேலான பரபோதமும்பெற்றுப் பரமுத்தனாகும்படி தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளி யிரட்சிக்கவேண்டுமென்று சீடன் விண்ணப்பஞ்செய்யக் குருநாதன் அருளிச்செய்கின்றார்.

௩. இனித் தற்பதசிரவணம்.

அஃதாவது முன்சொன்ன தொம்பதப் பொருளுக்கு ஏழு உபாதியுண்டானதுபோலத் தற்பதப்பொருளுக்கு ஏழு உபாதியுண்டாய் விளங்கும்; அஃதென்னவெனில்.

முன்சொன்ன தத்துவப்படி புருடன், காலபரம், வியோமம் என்று சொல்லப்பட்ட மூலனில் அறிவுருவான சிவதுரியம் பரனுக் குடலாக ஏழு உபாதியாய் விளங்கும்.

அதன்விவரம்.

சர்வஞ்ஞன், சர்வகாரணன், சர்வேந்திரியாமி, சர்வேசான், சர்வதிருட்டி, சர்வநிதி, சர்வசங்காரம் ஏழுடம்பாம்;

இப்படி ஏழுவகைப்பட்ட உபாதிநாமம் ஆத்மதுரியத்துக்கு எப்படி யநுபவமாமெனில்? சர்வேந்திரியங்களி

ணையுடையதாயுந் தானறிந்துகொண்டிருப்பதால் சர்வஞ்ஞனென்றும், சர்வேந்திரியங்களு மழிந்தவிடத்தும் தான் அழிவற்று நித்தியனு யிருப்பதால் சர்வகாரணனென்றும், சர்வேந்திரியங்களிலும் உள்ளீடாயிருப்பதால் சர்வேந்திரியாமியென்றும், சர்வேந்திரியங்களுக்கும் மேலான அதிபதியா யிருப்பதால் சர்வேசுரனென்றும், சர்வேந்திரிய சர்வ பிரபஞ்சங்களையும் தான் தோற்றுவிப்பதால் சர்வசிருட்டியென்றும், சர்வேந்திரியாதிகளையும் தான் பரிபாலனம் பண்ணுவதால் சர்வஸ்திதியென்றும், சர்வேந்திரியாதிகளும் தனக்குள்ளே யொடுக்கலால் சர்வசங்காரனென்றும் நாமந்தரித்தது.

அப்படியானால் சகல ஞாதிகளுமற்றுச் சுத்தமான ஞாதிருத்துக்கு இவ்வேழு உபாதிநாமங்கள் வருவானேனெனில்? சர்வேந்திரிய சர்வ சராசரங்களும் தன்னிடத்திலேதோன்றி, விளங்கி ஒடுங்கலாலும், அவைகள் தனக் கன்னியமெனக் கண்டு சாட்சிமாத்திரமா யிருப்பதாலும், ஆத்மஞானியத்துக்கு அவ்வொரு நாடகமுண்டாய் உபாதி நாமங்களைப்பொருத்தி பரனுக்கு உடலாக்கினதெனவறிக.

இப்படியான ஏழு உபாதியும் அது வெல்லின்ற பரசொருபமல்ல. ஆனால் பரசொருப மெதுவெனில்.

இந்த ஏழு உபாதியும் யாதொரு சைதன்யத்திலேகண்டு அளவிடப்படுகின்றதோ அதுவே பரசொருபம்.

அந்தப் பரம் அவ் வுபாதியுடனே சம்பந்தித்தபோது முக்கியமென்றும், அவ் வுபாதியைத் தவிர்ந்துநின்றபோது

லட்சியமென்றும், அவ் வுபாதியை நானென் றபிமானித்த போது அசுத்தமென்றும், அவ் வுபாதியைத் தவிர்ந்து நின்ற போது சுத்தமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இப்படி யிருந்தாலும், சிவபரனுக்கு உபாதி வேறுபட்டதுபோல சிவனுக்கும் பரனுக்கும் வேறுபாடின்றி ஒன்றாகவே யிருக்கும். இதற்கு வேதப்பிரமாண முண்டோவெனில்? உண்டு.

அஃதாவது, விசிட்டவாக்கியம். விடாதலக்கணை. அதற்கு அர்த்தம் யாதெனில்:- ஒருசிவப்புக் குதிரையும் வெள்ளைப் பசுவும் கண்டாயா? என்று எதிரிட்ட ஒருவனைக் கேட்க, அவன் வெள்ளை நிற்கின்றது, சிவப்புப் போகின்றது என, அச் சத்தத்தால் வெள்ளைப்பசு நிற்கின்றது, சிவப்புக்குதிரை போகின்றது என நிறமும் பசுவும் குதிரையும் ஒன்றாயிருப்பதுபோல, சிவனும் பரனும் ஒன்றெனவறிதலே யருத்தமாம்.

ஆகையால், காரண வுபாதித்தன்மையும், பரனுக்குண்டான முக்கியமும், சுத்தாசுத்தமும், பரனும், சிவனும், ஒன்றென்பதும், விசிட்ட வாக்கியத்தினுடைய விடாதலக்கணைக் கருத்தும், உனக்கு நாம் அனுக்கிரகித்தபிரகாரம் உன் அனுபவத்தைச் சொல்லென.

சுவாமீ! தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளியதால் சிரவணத்திலே நன்றாகத்திடமாயிற்று.

௫. இனித் தற்பதசமனனம்.

அஃதெங்ஙன்? முன் காரியவுபாதி யேழும் மூன்றவத்தை யானதுபோல, காரணவுபாதி யேழும் மூன்றவத்தையாயிருக்கும்.

அதெப்படி யெனில்? சர்வக்ஞன், சர்வகாரணன், சர்வேந்திரியாமி, சர்வேசுரன், சர்வசிருட்டி, சர்வஸ்திதி, சர்வசங்காரன் என்னும் ஏழுபாதியுடன் சம்பந்தித்த புருடன் பாசாக்கிரமென விளங்கும். இந்தப் பாசாக்கிரத்தை நானென்றபிமானித்த பரனுக்கு அபிமானநாமம் விராட்டென்றறிக.

இனி பரசொப்பனமாவது? இந்த ஏழு உபாதியில் நான்கு உபாதியும் நிற்க சர்வசிருட்டி, சர்வஸ்திதி, சர்வசங்காரம், என்ற மூன்று உபாதியுடன் சம்பந்தித்த காலபரம் பரசொப்பனமென விளங்கும்; இந்தப் பரசொப்பனத்தை நானென்றபிமானித்த பரனுக்கு அபிமானநாமம் இரணியகர்ப்பனென்றறிக.

இனி பரசுழுத்தியாவது? இந்த மூன்று உபாதியில் இரண்டு உபாதியும் நிற்க, சர்வசங்காரமாகிய ஒரு உபாதியுடன் சம்பந்தித்துநின்ற வியோமம் பரசுழுத்தி யெனவிளங்கும். இந்தப் பரசுழுத்தியை நானென்றபிமானித்த பரனுக்கு அபிமானநாமம் அவ்வியாகிர்தனென்றறிக.

ஆகையால் இந்த மூன்றவத்தையும், மூன்றபிமான நாமமும், பரனுக்கு முக்கியமும், அசத்தமுமாம். ஆகையால் இது பரசொரூபம் அல்ல.

இனி பரசொரூபம் யாதெனில்? இந்த மூன்றவத்தையையுங் கண்டு கடந்து மேலாய்நின்று விளங்கிய சுத்த அறிவானதே, அதுவென்ற பரசொரூபம்.

அதெப்படியெனில்? ஏழு உபாதியுடன் சம்பந்தித்து விளங்கிய புருடன் பரசாக்கிரம். இந்தப்பரசாக்கிரம் பரசொப்பனத்தி லறியுமென்று உண்டாலறியப்படுவதால் பரசாக்கிரம் பரசொரூபமல்ல. இதில் அபிமானநாமமும் பரத்துக்கில்லை.

இனி மூன்று உபாதியுடன் சம்பந்தித்து விளங்கிய காலபரம் பரசொப்பனம். இந்தப் பரசொப்பனம் பரசுழுத்தியின் அறியுமென்று உண்டால் அறியப்படுவதால் பரசொப்பனம் பரசொரூபமல்ல. இதில் அபிமானநாமமும் பரத்துக்கில்லையென்றறிக.

இனி ஒருபாதியுடன் சம்பந்தித்து விளங்கிய வியோமம் பரசுழுத்தியென்றும், இவை அறிவிறந்துநின்றது துரியாதீதமென்றும், உண்டாலறியப்படுவதால் இப் பரசுழுத்தியும் பரவுடலேதவிரப் பரரூபமல்ல. இதில் அபிமானநாமமும் பரத்துக்கில்லையென்றறிக.

இவையாவும் பரரூபமல்லவாயின் இனிப் பரரூபந்தான் யாதெனில்?

இந்த மூன்றவத்தையுங் கண்டு கடந்து மேலாய்நின்று விளங்கிய சாட்சியாய் சுத்தமான பரதுரியமே அதுவென்கின்ற பரசொரூபம். இந்தப் பரசொரூபத்தை மனதில் இடைப்படத் தெரிந்து அநுபவித்திரு.

---

௬. இனித் தற்பதநிதித்தியாசனம்.

அதாவது, முன்சொன்ன உபாதித்தன்மையும், அவத்தைகளிலேசரும், அபிமானநாமமும், இவையெல்லாங் கண்டு மூன்று அதீதத்து மேலான பரதுரியதரிசனம் உனக்குச் சிரவணத்திலே கேள்விப்பட்டு மனதில் தரிப்பதாக நாம் உனக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணினபடி. உன்மனதில் திடப்படத் தரித்ததைச் சொல்லென.

சுவாமீ? தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளியதால், புடம்வைத்த பொன்னுக்கு மாற்றேறியதுபோல அடியேனுக்கு மனதில் திடமாகத்தரித்தது.

அதாவது, பாவுபாதியோடும் சம்பந்தித்து விளங்கிய புருடன் பாசாக்கிரமென்றும், இந்தப் பாசாக்கிரத்தை அபிமானித்த பரனுக்கு அபிமானநாமம் விராட்டென்றுங் கண்டேன். இந்தப் பாசாக்கிரம் பரசொப்பனத்தில் அழிந்ததுங் கண்டேன். இதில் அபிமானநாமம் பரத்துக்கில்லை யென்பதுங் கண்டேன்.

இனி மூன்று உபாதி சம்பந்தித்துவிளங்கிய காலம் பரம் பரசொப்பன மென்றும்; இந்தச் சொப்பனத்தை அபிமானித்த பரனுக்கு அபிமானநாமம் இரணியகர்ப்பனென்பதுங் கண்டேன், இந்தப் பரசொப்பனம் பரசுழுத்தியில் அழிந்ததுங்கண்டேன். இதில் அபிமான நாமம் பரத்துக் கில்லையென்பதுங் கண்டேன்.

இனி ஒரு உபாதியுடன் சம்பந்தித்து விளங்கிய வியோமம் பரசுழுத்தியென்றும், இந்தப் பரசுழுத்தியை அபிமானித்த பரனுக்கு அபிமானநாமம் அவ்வியாகிருதனென்றுங் கண்டேன். இந்தப் பரசுழுத்தி பரதுரியத்தில் அழிந்ததுங் கண்டேன். இதில் அபிமான நாமம் பரத்துக்கில்லையென்பதுங்கண்டேன்.

இனி இந்தப்பரசுழுத்தியான வியோமத்தை யிதுவெனக் கண்டேன். கண்டு மேலாய்நின்று சர்வமுந் தன்மயமாய்த் தனக் கன்னியமில்லாமலே எல்லாந் தானாகவிளங்கி போக்குவரவின்றி உள்ளும்புறம்புந் தானுகின்ற பரதுரியமான பரருபத்தை அடியேன் உள்ளத்தை ரத்னம்போலக் கண்டேன். சுவாமிகளினது கிருபையால் பரமுத்தனுனேன் என, ஆகையால் உனக்குப் பரபோதம் நன்றாக விளங்கிற்றென்றறி.

சுவாமீ? தொம்பத தத்நார்த்தமான சிவ துரியத்தையும் தற்பத தத்நார்த்தமான பர துரியத்தையும், அறிந்தேன். இனி யிதற்குமேலான சிவதுரியத்தையும் தரிசிப்பித்துச் சிவானுபவப்பேறு பெறும்படி கிருபைசெய்யவேண்டு மென்று சீடன் விண்ணப்பஞ்செய்ய, குருநாதன் அருளிச்செய்கின்றார்.

---

௭. இனி அசிபதசிரவணம்.

அதாவது, முன்சொன்ன தற்பதத்தமான பரன் பரிபூரணமாகவும், எல்லாந் தானாகவும் விளங்கினும், அந்தப் பரனுக்கு ஒரு வாசனாதோஷம் உண்டு, அது யாதெனின்;

எல்லாந் தானாக விளங்குகின்றேமென்னும் கொள்கையினாலும், ஆறாய் என்ற சிவத்துக்குத்தான் மூன்றுதேகமாய் அவத்தைக் குறிகளைக்கொண்டு நிற்கையாலும், பரனுக்கு இந்த வாசனாதோஷம் உண்டென்றறி.

ஆகையால் இந்தத் தற்பதசுத்தமான பரம்பொருளானது அசிபதப்பொருளான ஆறாய் என்ற சிவத்துக்கு மூன்று தேகமாய், மூன்றவத்தையாய் விளங்கும்.

அதெப்படியெனில்? பரம், விசுவக்கிராசம், உபசாந்தம் என மூன்றுவிதமாம் விளங்கும்; ஆகையால் இந்த மூன்றும் சிவசொரூபமல்லவெனவறிக.

---

௮. இனி அசிபதமனனம்.

அதாவது, முன்சொன்ன தொம்பதத்துக்கும், தற்பதத்துக்கும், மூன்றவத்தைகள் உண்டானதுபோல, அசிபதத்துக்கும் மூன்றவத்தைகள் உண்டாய் விளங்கும்.

அதெப்படியெனில்? காண்பானும், காட்சிப்படுகின்ற சர்வசராசரப்பிரபஞ்சமும், தானேயாகிப் பரிபூரணித்து விளங்கிய பரனே சிவசாக்கிரம். இந்தச் சிவசாக்கிரத்தைத் தானென்று அபிமானித்து விளங்கிய சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் சிற்சொரிதை யென்றறிக.

இனிச் சிவசொப்பனம் யாதெனில்; முன்சொன்ன சிவசாக்கிரமானபரன் சத்த, பரிச, ரூப, ரச, கந்தமென்னும்

ஐவகைப்பொருளாய்ச் சமைவதான சகல சகத்தையும் விழுங்கித் தானே சசொரூபமாய்ச் சூரியனும் பிரபையும்போலவும், மணியும் ஒளியும்போலவும், பண்ணும் இசையும்போலவும், அன்னியமறநின்ற விசுவக்கிராசமே சிவசொப்பனம்; இந்தச் சிவசொப்பனத்தைத் தானென்று அபிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் பிரசாபத்தியனென வறிக.

இனிச் சிவசுழுத்தி அதாவது, இந்தப்பரன் எல்லாம் தானாய் விளங்குகிறேமென்பதையு மறந்து, தன்னையுமறந்து, தன்னையுமிறந்து பரமார்த்தமாய்ச் சாந்தப்படுவதான உபசாந்தமே சிவசுழுத்தி; இந்தச் சிவசுழுத்தியை தானென்றபிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் பொற்புளிசாந்தனென்றறிக.

ஆகையால் இந்தமூன்றவத்தையுஞ் சிவரூபமன்று; ஆனால் சிவரூபம் யாதெனில், சர்வபரிபூரணமான பரம் சிவசாக்கிரமென்றும், இந்தச் சிவசாக்கிரம் சிவசொப்பனத்திலழியுமென்றும், உண்டாய் அழியப்படுவதால் சிவசாக்கிரம் சிவரூபமல்ல. இதில் அபிமானநாமமும் சிவத்துக்கில்லையென்றறிக.

இனி பரன் விசுவக்கிராசம் பண்ணியதே சிவசொப்பனமென்றும், இந்தச்சிவசொப்பனம் சிவசுழுத்தியிலழியுமென்றும், உண்டாயழியப்படுவதால், சிவசொப்பனமும் சிவரூபமுமல்ல; இதில் அபிமானநாமமும் சிவத்துக்கில்லையென்றறிக.

இனி உபசாந்தம் சிவசுழுத்தியென்றும், இந்தச் சிவசுழுத்தி சிவதுரியத்திலழியுமென்றும் நீ அறிவதால் சிவசுழுத்

தியும் சிவரூபமல்ல. இதில் அபிமானநாமமும் சிவத்துக்கில்லையென்ப தறிக.

இவைகளும் சிவரூபமல்லவெனில் இனிச் சிவரூபந்தான் யாது?

இந்த மூன்றவத்தையுங் கண்டு கழன்று மேலான அறிவென்னும் சிவதுரியமே சுயம்பிரகாசமான குருபாதமென்ற சிவரூபம்.

ஆகையால், இந்த அசிபதத்துக்கு வேதப்பிரமாணவாக்கியம் அகண்ட வாக்கியமென்னும் சோயம் தேவதத்தனென்பதுமே.

இதற்கருத்தம் யாது? தேவதத்தனென்னும் நாமமுடைய ஒருவன் ஒருகாலத்தில், ஒருதேயத்தில், ஒருபட்டணத்தில், கிரகஸ்தனாய்த் தனது கிரியை செய்துகொண்டிருந்தவிடத்திலும்; பின்பு ஒருகாலத்தில், ஒருதேயத்தில், ஒருபட்டணத்தில், சதுரங்கபலமுஞ்சேவிக்க, அதிக பிரதாபத்துடன் இராசாவாயிருந்த விடத்திலும்; பின்பு ஒருகாலத்தில் ஒருதேயத்தில், ஒருபட்டணத்தில் சர்வசங்கபரித்தியாகம் பண்ணிக்கொண்டு, தண்டு கமண்டலத்துடன், சந்நியாசியாயிருந்த விடத்திலும்; அங்கங்கேகண்ட அடையாளங்களைப் பார்த்தறியும்போது, முன்கிரகஸ்தனாயிருந்தவனும், பின் இராசாவாயிருந்தவனும், பின்பு சந்நியாசியாயிருந்தவனும், ஒருதேவதத்தனேபோல், தற்பிரகாசமாய் விளங்கிய பிரமம், அசித்துருவமான காரிய உபாதியைப் பொருந்தியவிடத்து விசுவனா

யியும், ஸ்தூலநாமத்தை அபிமானித்துக்கொண்டு சீவனாகியும், அதற்குமேற்பட்டுச் சீவதுரியமாகியும், பின்பு சித்துருவமான காரண உபாதியைப் பொருந்தியவிடத்துச் சர்வஞ்ஞனாகி, உபாதி நாமத்தை அபிமானித்துக்கொண்டு, பரனாகியும், அதற்கு மேற்பட்டுப் பரதுரியமாகியும், பின்பு இந்தப்படியே அவத்தைகளைப் பொருந்தியவிடத்து, அவத்தைநாமத்தை யபிமானித்துக்கொண்டு சிவமாகியும், அதற்குமேற்பட்டுச் சிவதுரியமாகியும், சுயம்பிரகாசமான குருபாதமாகியும் விளங்குகின்ற பிரமமொன்றே.

எப்படி? முன்சொன்ன தேவதத்தனுக்கு மூன்று காலமும், மூன்று தேயமும், மூன்று பிரபஞ்சமும் விட்டுப்போனவிடத்து, ஒரு தேவதத்தனே யாவது போலவே, மூன்றுபாதியும், ஒன்பது அவத்தையும், ஒன்பது அபிமானநாமமும், நீங்கினவிடத்தில் சீவதுரியம், பரதுரியம், சிவதுரியம் என்னு முத்துரியமுமாய் அந்த முத்துரிய மென்னப்படுவது மிறந்து, சுத்த அறிவாகாரமான பிரமமேயான சொரூபத்தைத் தக்கசன்னிதானத்தில் இட்டப்படத் தரித்திரு.

௧. இனி அசிபதநிதித்தியாசனம்.

அதாவது, உனக்கு நாம்சொன்னபடி, அசிபதத்தினுடைய அவத்தைகளும், அபிமானநாமக்குறிகளும், அகண்டவாக்கியத் தன்மையும், விட்டுவிடாதலக்கணையும், கண்டு

கழன்று மேலான குருபாதமான சிவதுரியமென்னும் சுயம்பிரகாசதரிசனமும், சிவ துரியமென்னும் சிவனும், பரதுரியமென்னும் பரனும், சிவதுரியமென்னும் சிவமும், ஒருசொரூபமேயென்று அகண்டவாக்கியத்தினால் தேவதத்தனைப்போலக்கண்ட திடமும், நீ சிரவணத்திற்கேட்டு மனதிற் றரித்ததைச் சொல்லென. சீடன் விண்ணப்பஞ் செய்கின்றான்.

சர்வபரிபூரணமாய், காண்பானும் காக்ஷியும் தானாய் நின்ற பரசொரூபத்தைச் சிவசாக்கிரமென்றும், இந்தச் சாக்கிரத்தை நானென் றபிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் சிற்சொலிதையென்றுங் கண்டேன். இந்தச்சிவசாக்கிரம் சிவசொப்பனத்தி லழிந்ததுங்கண்டேன்.

இனி முன்சொன்ன சர்வபரிபூரணமான விசுவமென்னும் சகத்தை விழுங்கித் தான் சகசொரூபமாய்நின்ற விசுவக்கிராசத்தைச் சிவசொப்பனமென்றும், இந்தச் சிவசொப்பனத்தை நானென் றபிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் பிரசாபத்தியனென்றுங்கண்டேன். இந்தச் சிவசொப்பனம் சிவசுழுத்தியில் அழிந்ததுங்கண்டேன்.

இனி சகலலோகமும் சகலசராசரமும் தன்வடிவேயெனக்கண்டு விளங்கியபரன், எல்லாம் தன்மயமே யென்பதையும்மறந்து, தன்னையும் மறந்து, தன்னையுமிறந்து, சாந்தமான உபசாந்தத்தைச் சிவசுழுத்தியென்றும், இந்தச் சிவசுழுத்தியைத் தானென் றபிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமானநாமம்

பொற்புவிசாந்தனென்றுங் கண்டேன். இந்தச் சிவசுழுத்தி சிவதுரியத்தில் அழிந்ததுங் கண்டேன்.

இனி இந்த மூன்றவத்தையுங் கண்டு கழன்று மேலாய் நின்று தற்பிரகாசமாய் விளங்கிய சிவதுரியமான குருசொரூபத்தையுங்கண்டேன். சிவதுரியம், பரதுரியம், சிவதுரியம், என்னும் முத்துரியமுமாய், இந்த மூன்று துரியமுமிறந்து, ஏகவடிவான பிரமசொரூபத்தையுங்கண்டேன். சுவாமிகளினது பெருங்கருணையாலே சிவாநுபவப்பேறும்பெற்றுச் சிவரூபமானேன் என.

இனி நீ பெற்ற தற்பிரகாசமான குருசொரூபம் எப்படியிருந்ததெனில்?

நிராமயமாய், நிராதாரமாய், சர்வமும் பிரமப் பிரகாசமாய் விளங்குகின்றது என,

ஆகையால் இதுவே சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், ஆனந்தம் என்றும், சகசிவபரம் என்றும், விளங்காநின்ற பொருளும், இதுவே தொம்பதமும், தொம்பதார்த்தமும், தற்பதமும், தற்பதார்த்தமும், அசிபதமும், அசிபதார்த்தமும், உபாதிபேதமும், அவத்தைநிலைகளும், அபிமானிகளும், இதற்கு மேற்பட்ட மூன்று துரியமுமாய் விளங்கிய பொருளும், தற்பிரகாசமான பிரமமே, சகல வேதாகம புராண சாத்திரங்களும், சட்சமய விகற்பங்களும், அவைகளிற் பேதமாயிருந்த பொருளும், இதுவே; இப்படியேயிரு.

நாமங்களினாற் குறிக்கப்படாமல், தற்பிரகாசமாய் விளங்கியது எப்படியிருந்தது, சொல்லென.

இந்தச் சொரூபத்தை அடியேன் மனத்தால் எண்ணவும், வாக்காற் சொல்லவும், இடமில்லாம லிருக்கின்றது. ஆகையால், இதுவே மவுனமுத்திரையென்பது.

அதெப்படியெனில்? மனமும் மனதினாலெண்ணப்படுவதும், வாக்கும் வாக்கினாற் சொல்லப்படுவதும், காயமுங் காயத்தினாற் செய்யப்படுவதும், சுத்த அறிவான பிரமமே.

ஆகையால் மனம், வாக்கு, காயம் மூன்றுமிறந்து, வாக்குமனாதீதமாய், தற்பிரகாசமான சொரூபமானதே மவுனமுத்திரை; இதுவே மவுனமுத்திரையென்று கண்ட கருத்தையும்விட்டுச் சும்மாவிருந்தபடியே யிருப்பதே மோட்சம்; இதுவே நிச்சயார்த்தம். இதுவே வேதாந்தத்தினுண்மைதெளிந்த பிரமதரிசனம்.

ஞானக்கட்டளை

முற்றிற்று.

சற்குருநாதன் றுணை.

ஓம்.

பரப்ரம்மணேநம:

தத்வாமிர்தக் கட்டளை.

அத்வைதசுத்தவேதாந்ததரிசனம்.

கலிநிலைத்துறை.

அன்னைகூறிடுபெரியவாரணக்கடலெழுமவ்
வன்னையின்றிடவாசாமகோசரவுயிர்தனைக்
கன்னன்றாயிடக்காதலமணியெனக்காட்டும்
வன்னமூன்னிமாவாக்கியமைந்தற்குப்புகல்வான். (க)

வன்னகாலதாய்வண்பதமூன்றம்ஞானடைத்தாய்த்
தன்னதாம்வடிவதுமிகத்தானுதுண்ணியதாய்
முன்னமாமறைநாலுமோதியுமுடியாச்சீர்
மன்னுமாப்பொருளுடைமைமாவாக்கியப்பெயராய். (உ)

வடிவுதாண்மையுமாப்பொருளுடைமையுமலர்வு
முடிவுமாயிருமையுமறமொழிதருவிரகும்
படியில்தெழுபழமையுமப்படிபுதுமை
யுடையவாகியவுயர்குறியாறையுமுடைத்தாய். (ங)

இறந்தகேள்வியாயிறந்தநற்றரிசனமதுவா
யிறந்தவீரமாமெய்ம்மையிலனந்தஞானமதாய்ச்
சிறந்தகாலதேசந்திசையிறந்திடத்திகழ்ந்து
நிறைந்தவெட்டியல்புடைத்துநீள்வாக்கியமிதுகேள். (ச)

கலிவிருத்தம்.

நித்தமொடுமுத்தநிமலஞ்சிதம்பரத்தை
யுய்த்தகாமுத்தமணியத்தினிகரொப்ப
மெய்த்திடவெவர்க்குமுணரத்திகழுவிக்குந்
தத்வமசிதத்வமசிதத்வமசிசத்யம். (ரு)

ஆதலால் மஹாவாக்யத்தாற் சொல்லப்பட்ட ஞானமே ஞானம். அதுவல்லாமற்சொல்லப்பட்ட ஞானங்களெல்லாம் அறியுமிடத்துக் குஞ்ஞானமேயாம். ஆனபடியினாலே சுத்த வேதாந்தஞ் சொல்லப்பட்ட பரிசினை ஆசாரியர் சிஷ்யனுக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணுகிறார்.

அஃதெப்படியென்னில், இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வணம் என்கிற நான்கு வேதங்களும், இரண்டு பிரகாரமாயிருக்கும். அவை எவை யென்னில், அற்பசுருதி வாக்ய மென்றும், பிரபலசுருதிவாக்ய மென்றுமாம். இவற்றில், அற்பசுருதிவாக்யம் கர்மகாண்டத்தைச்சொல்லும். பிரபலசுருதிவாக்யம் அத்யாத்மத்தைச்சொல்லும். இது முப்பத்திரண்டு உபநிஷத்தாயிருக்கும். இது நான்குவாக்கியங்களைப் பிரதிபாதிக்கும். அவை யெவையென்னில் "பிரக்ஞானம் பிரமம், அகம் பிரமாஸ்மி, தத்வமசி, அயமாத்மா பிரமம்" என்பனவாம். இந்த நான்கு வாக்யங்களும் சீவ பர ஐக்கியத்தைச்சொல்லும். இந்த நான்கு வாக்யங்களிலும், தத்வமசிவாக்யம் மஹாவாக்கியமென்று சொல்லப்படும். அஃதெப்படியென்னில், நான்கு வாக்

யத்தினர்த்தமும், இத்தவாக்யத்திலிருக்கையினாலும், அர்த்தபதம் இதனிடத்தே யிருக்கையினாலும், அவாங் மனோகோசரமாயிருக்கிற வஸ்துவைக் கரதலாமலகம்போலக் காட்டுகையினாலும் இது மகாவாக்யமென்று சொல்லப்பட்டது. இந்த மகாவாக்கியந்தான், அவாங் மனோ கோசரமா யிருக்கிற வஸ்துவை நான்கு வர்ணத்தாலும், மூன்று பதத்தாலும், மூன்று லட்சணத்தாலுஞ் சொல்லிற்று. ஆறுகுறியும், எட்டியல்புமா யிருக்குமென்றுஞ்சொல்லிற்று. அவை எவை யென்னில், நான்கு வர்ணமாவன:— தந் - துவம் - அ - சி - இவைகளாம். மூன்று பதமாவன:— தத்பதம் - துவம்பதம் - அசிபதம்- இவைகளாம். மூன்று லட்சணமாவன:— சீவ - பர - ஐக்கியம்- இவைகளாம். ஆறு குறியாவன:- வடிவு, தன்மை, மாப்பொருளுடைமை, நிறைவு, இரண்டற விளங்கிய முடிவு, என்றும் பழமை, என்றும் புதுமையாம். எட்டியல்பாவன:— பேர்வி யிறந்ததாதல், தரிசன மிறந்ததாதல், வீர மிறந்ததாதல், எல்லையிலாத ஆனந்த முடையதாதல், எல்லையிலாத ஞான முடையதாதல், கால மிறந்ததாதல், தேச மிறந்ததாதல், திசை யிறந்ததாதலாம். இப்படி மகா வாக்கியத்தாற் சொல்லப்பட்ட வஸ்து எப்படி விளங்குமென்னில், ஆசாரியர் திருவருளினாலே சொல்லுகிற சிரவணம், மனனம், நிதித்தியாசனம் என்னு மூன்றுவகையினாலே விளங்கும். இந்த மூன்றுவகையும் விசாரிக்குமிடத்து ஸ்தூல சிரவணாதி மூன்றென்றும் சூட்சும சிரவணாதி மூன்றென்றும், இரண்டுவிதமாயிருக்கும்.

சிரவணம்.

ஸ்தூலசிரவணாதி.

இவற்றில், ஸ்தூலசிரவணாதி மூன்றாவன, சொல்லப்பட்ட சாஸ்திரங்களை இது விதுவென்று வினவிப் பகுத்தறிந்து கேள்விப்படுகிறது சிரவணம். அப்படிக் கேள்விப்பட்ட பதார்த்தங்களெல்லா மனதிலே தரித்துத் தெளிந்து விளங்குகிறது மனனம். சிரவணத்தினாலே கேள்விப்பட்டு மனனத்தினாலே தெளிந்து விளங்கியிருக்கப்பட்ட யாதொரு அறிவுண்டோ, அந்த அறிவு தானாய் நிற்கப்பட்ட நிலை நிதித்தியாசனமாம்.

சூட்சுமசிரவணாதி.

இனி சூட்சும சிரவணாதி மூன்றென்ற தெப்படி யென்னில், சிரவணமாவது மகா வாக்யஞ் சொல்லப்பட்ட அது வென்னும் தத்பதத்துக்கர்த்தம் பரம்; நீயென்னுந் துவம்பதத்துக் கர்த்தம் சீவன்; அசியென்னும் அசிபதத்துக் கர்த்தம் இரண்டினுடைய ஐக்கியமாயுள்ள பொருளாம். கிரியா பதத்துடனே கூட்டிப் போதிக்கிற முறைமை எப்படியென்னில், அது நீ யாகின்றாயென்றும், நீ யது வாகின்றா யென்றும் போதிக்கப்படுதலாம். இந்த வாக்கியம் அந்வயித்துப் போதிப்பானே னென்னில், அது வென்கின்ற தத்பதத்துக்கு உபாதி பரோட்ச மென்கிற காரண உபாதி. நீ யென்கின்ற துவம்பதத்துக்கு உபாதி அபரோட்ச மென்கின்ற காரிய உபாதி. இந்த அபரோட்ச மென்கின்ற காரிய உபாதி முந்தி வருகை

யினாலே துவந்ததி யென்று போதிக்கவேண்டிற்று. துவந்துசி வாக்கியம் போதிக்கிறமுறைமை ஜகசியபாத்தை விளக்கும். அஃதெப்படியென்னில், நீ யென்கின்ற துவம்பதத்துக்கு உபாதி யேழு. அது வென்கின்ற தத்பதத்துக்கு உபாதி யேழு. இந்த உபாதி யேழும் முக்கியம். இந்த உபாதி யேழுந் நீர்ந்தது லட்சியம். உபாதியை நானென்றது அசுத்தம். உபாதியை நீக்கினது சுத்தம். இந்த இரண்டு பதங்களுக்கும் லட்சியமான சத்தார்த்தங்களை அசி யென்னும் அசிபதத்திலே ஏகமாய்க் கண்டு விளங்குகிறதே சிரவணம். மனனமாவது துவம்பதத்திற் காரிய உபாதி யேழும் அவஸ்தை மூன்றும் தற்பதத்திற் காரணவுபாதி யேழும் அவஸ்தை மூன்றும் தள்ளி நீக்கி, சீவனும் பரனும் அசிபதத்திலே ஐக்கியப்படக் கண்டு, ஏகமான பொருளை மனதிலே தரித்திருக்க விளங்குகிறது மனனம். நிதித்யாசனமாவது துவம்பத முக்கியமான அவஸ்தை மூன்றையும் நீக்கி லட்சியமாய் விளங்குகிற சீவனும், தத்பத முக்கியமான அவஸ்தை மூன்றையும் நீக்கிச் சுத்தமாய் விளங்குகிற பரனும், அசிபதத்திலே ஐக்கியப்படக் கண்டு, ஏகமாய் விளங்குகிற ஸ்வரூபத்தை ஆசாரியருடைய திருவருளின் சிரவணத்தினாலே கேள்விப்பட்டு, மனனத்தினாலே தரித்து விளங்குகிற தத்ஸ்வரூபந் தானாய் நிற்கப்பட்ட நிலை நிதித்யாசனம்.

துவம்பத முக்கிய சீவவுபாதி.

இப்பால், முன்சொல்லப்பட்ட சூட்சும சிரவணாதி என்கிற மூன்றையும் விரித்து விளங்க வருளிச்செய்கிறார். துவம்

பத்துமுக்கிய பிரமாணங்களாஞ் சொல்லுகிறோம். அஃதெப்படியெனில், வேதாந்த தத்துவம் உஅ-ஆம். அவை யெவையெனில்:— ஞானேந்திரியமான சுரோத்திராதி-ரு. இவற்றின் விஷயமான சப்தாதி-ரு. கன்மேந்திரியமான வாக்காதி-ரு. இவற்றின் விஷயமான வசனாதி-ரு. அந்தக்கரணம்-ச. புருஷன், காலபரம், வியோமம், பரம்-ச. ஆகத் தத்துவம்-உஅ. இவற்றில் புருஷன், காலபரம், வியோமம், பரம் இந்நான்கும் நீங்க நின்ற தத்துவம்-உச. பிராணவாயு-க. ஆகத்தத்துவம்-உரு. இவை ஏழுவாதிபரம். அவை யெவையெனில்; தேகம், இந்திரியம், மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம், பிராணன் ஆக-எ. இவற்றில் தேகம் நானேயெனில் தேகம் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றெனில், என்னுடைய தேகமென்று உன்னால் அறியப்படுகையினாலும், தேகம் பஞ்சபூதத்தின் கூறானகையாலும், தேகம் உனக்கு அந்நியமானகையினால் தேகம் நீயன்று. இந்திரியம் நானேயெனில் இந்திரியமும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், என் கண் நன்றாய் விளங்குகிறதென்றும், என் கண் நன்றாய் விளங்குகிறதில்லை யென்றும், என் காது நன்றாய்க் கேட்கிறதென்றும், என் காது நன்றாய்க் கேட்கிறதில்லையென்றுஞ் சொல்லப்படுகையினாலும், இந்திரியம் ஒன்றறிந்தது ஒன்று அறியாதபடியினாலும், என்னுடைய இந்திரியமென்று உன்னால் அறியப்படுகையினாலும், இந்திரியம் பஞ்சபூதத்தின் கூறானகையினாலும், இந்திரியம் உனக்கு அந்நியமானகையினால் இந்திரியமும் நீயன்று. அந்தக்கரணங்களில் மனந்தான் நானேயெனில் மனமும் நீயன்று, அஃதெப்

படி நானன்றெனில், என்னுடைய மனமென்றுன்னாலறியப்படுகையினாலும், மனம் வாயுவின் கூறானகையினாலும் மனமும் நீயன்று. புத்திதான் நானேயென்னில் புத்தியும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், என்னுடைய புத்தியென்றுன்னாலறியப்படுகையினாலும், புத்தி அக்கினியின் கூறானகையினாலும் புத்தியும் நீயன்று. சித்தந்தான் நானேயென்னில் சித்தமும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், என்னுடைய சித்தமென் றுன்னாலறியப்படுகையினாலும், சித்தம் அப்புவின் கூறானகையாலும், சித்தமும் நீயன்று. அகங்காரந்தான் நானேயென்னில் அகங்காரமும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், என்னுடைய அகங்காரமென்றுன்னாலறியப்படுகையினாலும், அகங்காரம் பிருதிவியின் கூறானகையாலும் அகங்காரமும் நீயன்று. அந்தக்கரணந்தான் நானே யென்னில் அந்தக்கரணமும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், சங்கல்ப நிச்சய வடிவான சித்தவிருத்தி வடிவானதையால் அந்தக்கரணமும் நீயன்று. பிராணன்றான் நானேயென்னில் பிராணனும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், என்னுடைய பிராணனென் றுன்னாலறியப்படுகையினாலும் பிராணன் பிருதிவியின் கூறானகையினாலும், சுழுப்தியில் * சைதன்னியமில்லாமையினாலும் பிராணனும்

மோகவதைப்பரணி.

* பிராணனுமல்லதாகிநினைவின்மையாலஃதன்றும்புலன்களொழிவால், பிராணனிடென்னின் மன்னோவொழியாதசேவைசகதீ ஜ்வலஞ்செய்யொழுகே.

னீ ய்ன்று. இவையெல்லாங் காணன்றாகில் நான் யாரோவென்
னில், தசம நிருஷ்டாந்தமிட் டனுக்கிரகம் பண்ணுகிறார்.

அஃதெப்படி யென்னில், பத்துப்பேர்கூடி ஓரூர்
வழிப்போகையில் ஆற்றிலே அமிழ்ந்திக் கரையேறி யெண்
ணிப் பார்க்கும்போது ஒன்பதுபேரை யெண்ணித் தன்னை
யெண்ணாமல் ஒருவனைக் காணோமென்று மயங்குமிடத்தில்,
அந்நியனாகிய வொருபுருஷன் வந்து பத்தாவானைக் காட்டிக்
கொடுத்தாற்போல, ஆசாரிய சொரூபதரனே இந்த ஏழுபாதி
யையுங் கண்டுகொண்டிருக்கிறயாதொரு சைதன்னிய வறி
வுண்டோ, அந்தச் சைதன்னிய வறிவுதான்காண் நீயென்
றனுக்கிரகம் பண்ணினார். இந்தச் சைதன்னிய வறிவு காரிய
வுபாதியுடனே கூடினபோது ரூபமென்றும், உபாதி
யைவிட்டு நீங்கினபோது லட்சியமென்றும், உபாதியை நா
னென்றபோது அகத்தமென்றும், உபாதியை நீக்கினபோது
சுத்தமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. இதற்கு வாக்கியம் சம்
சர்க்க வாக்யமாம். அஃதெதுவென்னில், "மஞ்சாக்ரோ
சந்தி, கங்காயாங்கோஷப் பிரதிசந்தி" என்பனவாம். மஞ்சங்
கூப்பிட்டதென்றும், கங்கைக்கண் ணிடைச்சேரி யுள்ளதென்
றுஞ் சொல்லுமிடத்து மஞ்சமானது மரம். மரமானது கூப்
பிடுமோ, மஞ்சத்தில் ஒருபுருஷ னிருந்து கூப்பிட்டா
னென்று கொள்ளல் வேண்டிற்று. கங்கையானது ஜலம்.
ஜலத்திலே இடைச்சேரி யிருக்கமாட்டாது; கங்கைக் கரை
யிலே இடைச்சேரி யிருக்கின்றதென்று கொள்ளல்வேண்
டிற்று. இப்படிப்போல, ஏழு உபாதிக்குஞ் சீவன் சாட்சியா
யிருக்கின்றானென்று கண்டுகொள்க. இது, விட்டலக்ஷணை.

தத்பதமுக்யபரவுபாதி.

தற்பதமுக்ய பரவுபாதி சொல்லுகிறோம். அஃதெப்படி
யென்னில், த்வம்பத லக்ஷ்யார்த்தமான துரியம் பாழுக்கு
உட்படுகையாலே, இதனிடத்திலே ஸர்வக்ஞத்வாதி உபாதி
யுண்டாயிற்று. அஃதெதுவென்னில், ஸர்வக்ஞன்-சர்வகார
ணன்-ஸர்வாந்தரியாமி-ஸர்வேசுவரன்-ஸர்வதிருஷ்டி-ஸர்வஸ்
திதி-ஸர்வ ஸம்ஹாரன் என்பனவாம். அவற்றுள், ஸர்வக்ஞ
னென்பானேனென்னில், இந்திரியங்களெல்லாம் ஒன்றறிந்து
ஒன்றறியாதபடியினாலும், தான் ஸர்வத்தையும் அறிகையி
னாலும், ஸர்வக்ஞனென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. ஸர்வகார
ணனென்பானேனென்னில், இந்திரியங்களெல்லா மழிந்துந்
தானழியாமல் நிற்கையினாலே ஸர்வகாரணனென்கிற நாம
முண்டாயிற்று. ஸர்வாந்தரியாமி யென்பானே னென்னில்,
இந்திரியங்களுக்கெல்லா முள்ளீடாய்நின் றறிகையினாலே
ஸர்வாந்தரியாமி யென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. ஸர்வேசுவர
னென்பானே னென்னில், இந்திரியங்களுக்கெல்லா மேலாய்
நின்று விளங்குகையினாலே ஸர்வேசுவரனென்கிற நாமமுண்
டாயிற்று. ஸர்வதிருஷ்டியென்பானே னென்னில், இந்திரியங்
களெல்லாந் தனக்குள்ளே தோன்றுகையினாலே சர்வதிருஷ்டி
யென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. சர்வ ஸ்திதி யென்பானே
னென்னில், இந்திரியங்களையெல்லாந் தானே ரட்சிக்கையி
னாலே சர்வ ஸ்திதியென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. சர்வ ஸம்
ஹாரனென்பானே னென்னில், இந்திரியங்களெல்லாந் தனக்

குள்ளே யடங்குகையினுலே சர்வ சம்ஹாரனென்கிற காம முண்டாயிற்று. இந்த ஏழு உபாதியும் ஸ்வரூப மன்று. இனி ஏதுதான் ஸ்வரூபமென்னில், இந்த ஏழு உபாதிகளையும் யாதொருசைதன்னியத்திலுலே ஆரவிடப்பட்டதோ; அது வே ஸ்வரூபம். இந்த ஸ்வரூபம் உபாதியுடனே சம்பந்தித்து நின்றபோது முக்யமென்றும், உபாதியைப் பிரித்தபோது லட்சியமென்றும், உபாதியை நானென்றபோது அசுத்தமென்றும், உபாதிக்குச் சாட்சியானபோது சுத்தமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. இதற்கு வாக்கியம் விசிஷ்ட வைக்யமாம். அஃதெதுவென்னில், "சோணஸ்திஷ்டதி, சவேதாதாவதி" என்பனவாம். ஒருசிவப்புக் குதிரையையும் வெள்ளைப் பசுவையுங் கண்டாயோ வென்பார்க்குச் சிவப்பு நிற்கின்றது, வெள்ளை போகிறதென்னுமிடத்துச் சிவப்புவர்ணந் தனியே நில்லாது, வெள்ளைவர்ணந் தனியேபோகாது, ஆகையால் சிவப்புக்குதிரை நிற்கின்றதென்றும், வெள்ளைப் பசு போகின்றதென்றுங் கொள்ளல் வேண்டிற்று. இப்படிப்போல, சர்வக்ஞத்வாதி உபாதியுடையவனும் அதற்குச் சாட்சியாயிருக்கிறன் பரன். இது விடாதலட்சணை.

அசிபதம்.

இனி, அசிபதம் அநுக்கிரகம்பண்ண வேண்டுமென்றபோது முன்சொல்லப்பட்ட இரண்டுபதத்தினுடைய உபாதி நீக்கி யைக்கியார்த்தமான பதார்த்தத்தை அசிபதத்திலே

ஐக்கியம் பண்ணவேண்டுமென்று ஆசாரியாரை நோக்கிச் சிஷ்யன் விண்ணப்பஞ் செய்கிறான்:—

தேகக்கிரகனுகிற கிஞ்சிக்ஞனாயிருக்கிற சீவனுக்கும், பிரதக்கிரகனுகிற சர்வக்ஞனாயிருக்கிற பரனுக்கும் எப்படி ஐக்கியங்கூடுமென்ன, கூடுங்காண்; இரண்டுபதத்தினுஞ் சொல்லப்பட்ட பொருள் முன் ஐக்கியமிருப்பினுலே யேகமாய். அஃதெப்படி யென்னில், ஸம்சர்க்கவாக்கியத்தினுலும் விசிஷ்ட வாக்கியத்தினுலுஞ் சொல்லப்பட்ட முக்கியமான உபாதி நீக்கி, லட்சியமானதென்கிற வாசனுதோஷமாகிய இதற் அகண்டவாக்யத்தினுலே ஏகம்பண்ணப்படும். அகண்டவாக்யமாவது சோயந் தேவதத்தனென்பது. ஒரு தேவதத்தனென்ற புருஷனுடனே நாம் சிறிதுநாள் கூடவிருந்தோம். இவன் சிறிதுநாளுக்குப் பிறகு பிரிந்துபோயினுன். அநேகநாளுக்குப்பின்பு சதுரங்க பரிவாரத்துடனே யிவனே மதுரையிலே அந்திக்காலத்திலே ராஜாவாயிருக்கக் கண்டோம். அங்கே அவனுடன் சிறிதுநாள் கூடியிருந்தோம். பின்புமவன் பிரிந்துபோயினுன். சிறிதுநாளுக்குப் பின்பு தண்டகமண்டலத்துடனே அவனைச் சிதம்பரத்திலே விடியற்காலத்திலே சந்நியாசியா யிருக்கக்கண்டோம்; அப்பொழுது இவன் அந்தத் தேவதத்தனே அல்லனோ வென்று சந்தேகிக்கையில், இளமையிலும் மத்தியிலும் முடிவிலும் முன்னே மறுவன்றே அந்தவடையாளம் இவனிடத்திலேயிருந்தால், அந்தத் தேவதத்தனே இவனென்று பார்க்குமிடத்து அந்தவடையாளம்

இவனிடத்திலே இருக்கையால், அந்தத் தேவதத்தனை இந்தத் தேவதத்தன் ஆவானென்று சொல்லப்படுவதாம். அப்போது அவனைவிட்டன அந்த இரண்டிடமும் இரண்டுகாலமுமாம். அவைவிட்டுப்போக விடாமல் நின்றவன் ஒருதேவதத்தன் மாத்திரமேயாம். அவனைப்போல இந்தத் துவம்பதமாகிய ஜீவவுபாதிக்கும், தத்பதமாகிய பரவுபாதிக்கும், சாக்ஷியாய் நின்றவன் ஒருவனே. இந்த ஒருவனுக்கும் விட்டுப்போனது துவம்பத உபாதியென்னுங் காரியவுபாதியும், தத்பதவுபாதியென்னுங் காரணவுபாதியுமாம். அவை விட்டுப்போகவிடாமல் நின்றவன் ஒருவனேயாம். இப்படி இரண்டு உபாதியும் போக, இரண்டுபதத்திலும் நின்ற சிவனே பரனென்றும், பரனே சிவனென்றும் ஏகமாய்க் காண்பது அசிபதம். இது விட்டுவிடாதலக்ஷணை.

வாதமற்றிருக்கப்பட்ட வஸ்துவை மன்னுமஹாவாக்யத்தினாலே. தத்பதார்த்தசோதனை பண்ணப்பட்டது. அதனாலே போதமேயுருவாய் நிற்கும் பொருளெனத் தெளிந்தேன். அல்லல்தீர்பொருளிதென்ப தறிந்துகொண்டேன். தேவரீரநுக்கிரகத்தினாலே சிரவணந் திடமாயிற்று. இனி, மனனமருளிச்செய்யவேண்டுமென்ன அருளிச்செய்கிறார்.

சிரவண முற்றிற்று.

மனனம்.

துவம்பதார்த்தம்.

அஃதாவது, முன்சொல்லப்பட்ட பதமூன்றில், முன்னே துவம்பதார்த்தஞ்சொல்லுகிறோம். துவம்பத முக்யத்தை நீ மனனஞ்செய்? அஃதெப்படியென்னில்:— தேகம், இந்திரியம், மனம், புத்தி, அஹங்காரம், சித்தம், பிராணன் என்னும் இந்தத் துவம்பத முக்யமான ஏழுபாதியும் மூன்றவஸ்தைகளாம். அவை யெவையென்னில்,— ஜாக்ரம் ஸ்வப்னம் சுழுப்தியும், இவைக்கு அபிமானிகள் விஸ்வன் தைஜசன் பிராக்ஞனுமாம். இந்த மூன்றவஸ்தையும் மூன்றபிமானியும் சிவனுடைய முக்யம். ஆதலால், ஏழுபாதியுடனே கூடி விளங்குகிறது ஜாக்ரம். அபிமானி விஸ்வன். தேகேந்திரியமில்லாத மனம், புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம், பிராணனென்று மிக ஐந்துடனேகூடி விளங்குகிறது ஸ்வப்னம். அபிமானி தைஜசன். அந்தக்கரணம் நான்கும் நீங்க பிராணவாயுவுடனேகூடி விளங்குகிறது சுழுப்தி. அபிமானி பிராக்ஞன். ஆதலால் இந்த மூன்றவஸ்தையும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், ஜாக்ரம் ஏழு உபாதியுடனே கூடி விளங்குமென்றும், அது ஸ்வப்னத்திலே அழியுமென்றும், இப்படி உன்னாலறியப்படுகையினாலே ஜாக்ரமும் நீயன்று. ஸ்வப்னந்தான் நானேயென்னில், ஸ்வப்னமும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், ஐந்து உபாதியுடனேகூடி விளங்குமென்றும் ஸ்வப்னம் ஜாக்கிரத்தின் வாஸனையென்றும், மநோவியாபாரமென்றும், ஸ்வப்னம்

சுழுத்தியில் அழியுமென்றும் இப்படி யுன்னாலறியப்படுகையினாலே ஸ்வப்னமும் நீயன்று. சுழுப்திதான் நானோவென்னில்? சுழுப்தியும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானென்றென்னில், பிராணனே யாதாரமென்றும், இரண்டவஸ்தைகளுடைய வொழிவென்றும், இப்படி யுன்னா லறியப்படுகையினாலே சுழுப்தியும் நீயன்று. இனி நான் யாரோவென்னில்? இப்படி மூன்றவஸ்தைகளையும் உணர்ந்து அவைகழன்று உணர்வாய் நின்று விளங்குகிற துரியங்காண் நீயாகிற சுவரூபம். இந்தச் சுவரூபத்தை ஆக்கும் மஹாவாக்யம், சுத்த துவம்பதார்த்த மென்று சொல்லப்பட்டது.

தத்பதார்த்தம்.

இனி தத்பதார்த்தஞ் சொல்லுகிறோம், தத்பதமுக்கியத்தை நீ மனனஞ்செய். அஃதெப்படியென்னில் சர்வக்ஞன், ஸர்வகாரணன், சர்வாந்தர்யாமி, சர்வேசுவரன், ஸர்வஸிருஷ்டி, ஸர்வஸ்திதி, ஸர்வ சம்ஹார னென்னும் இந்தத் தத்பதமுக்யமான வேழு உபாதிபுக் துவம்பத உபாதிகள்போல் மூன்றவஸ்தைகளாம். அவையெப்படியென்னில்,— துரியம், காலபரம், அதீதமும், இவைக்கு அபிமானிகள் விராட்புருஷன், இரணியகர்ப்பன், அவ்யாகிருதனுமாம். இந்த மூன்றவஸ்தையும் மூன்றபிமானியும் பரனுடைய முக்யம். ஆதலால் சீவனுடைய உபாதிகளாகிய மூன்றவஸ்தையு முணர்ந்து அவை கழன்று உணர்வானதுபோல, பரனுடைய வுபாதியாகிய மூன்றவஸ்

தையுமுணர்ந்து அவைகழன்று அறிவானதே பரம். பரஜாக்ரமேதென்னில், முன்சொல்லப்பட்ட சுத்த துவம்பதார்த்தமான துரியம் பரனுக்குத் தேகமாகையினாலே, காரியோபாதிகளேழும் இதனிடத்துச் சம்பந்தித்து விளங்குகின்றதே துரியமாகிய பரஜாக்ரம். அபிமானி விராட்புருஷன். பரஸ்வப்பனமேதென்னில் சர்வஸிருஷ்டி, சர்வஸ்திதி, சர்வசம்ஹாரமென்னும் இந்தமூன்று உபாதியுடனேகூடி விளங்குகிறதே காலபரமாகிய பரஸ்வப்பனம். அபிமானி இரணியகர்ப்பன். பரசுழுப்தியேதென்னில், இந்த வுபாதிகளும் அந்த பூர்ணஸ்வரூபத்தினிடத்திலே நிற்கிறதோ இல்லையோவென் றையமிடவிதமில்லை. இப்படி யொன்றுமில்லாமல் இருக்குமிடமே அதீதமாகிய பரசுழுப்தி. அபிமானி அவ்யாகிருதன். இந்தப் பரசுழுப்தியை வேதம் ஒரிடத்திலே பரமென்றும், ஆகாசம்போல நிறைந்திருக்கையால் பிரமத்தின் சுவரூபமென்றுஞ் சொல்லும். அது ஸ்வரூபமாகாது. அஃதெப்படியென்னில்,— இதுபரனுக்கு உபாதியானபடியினாலே, இந்த மூன்றவஸ்தையுமுணர்ந்து அவைகழன்றுநின்றதே பரம். இப்படிச் சுத்த துவம்பதார்த்தமான துரியத்திலே, காரியோபாதிகளேழுஞ் சம்பந்தித்து விளங்குகிறதே பரஜாக்ரமென றறியப்படுகிறதினாலும், பரஜாக்ரம் பரஸ்வப்பனத்திலே தோன்றுகையினாலும், பரஜாக்ரமும் நீயன்று. மூன்று உபாதியுடனே கூடி விளங்குகிறதே பரஸ்வப்பனமென் றறியப்படுகையினாலும், பரஸ்வப்பனம் பரசுழுப்தியில் அழிகையினாலும் பரஸ்வப்பனமும்

நீயன்று. இந்த உபாதிகளெல்லாம் ஒழிந்து ஒன்றுமில்லாமலிருந்தவிடமே பரசுழுப்தியென் றறியப்படுகையினாலும், பரசுழுப்தி மேலாய்நின்று விளங்குகிற பரஸ்வரூபத்திலே அழிகையினாலும் பரசுழுப்தியும் நீயன்று. இப்படி மூன்றவஸ்தையுங் கண்டு கடந்து மேலாய் நின்று விளங்குகிறதே பரஸ்வரூபம். இந்த ஸ்வரூபத்தை ஆக்கும் மஹாவாக்யம், சுத்த தத்பதார்த்தமென்று சொல்லப்பட்டது. இந்தச் சுவரூபம் உள்ளும் புறம்பும் போக்கும் வரவுமின்றித் தானே தானாகி விளங்காநிற்கும். அதுவேபரம்.

அசிபதார்த்தம்.

இப்படியிரண்டு பதார்த்தத்தினுடைய லட்சியார்த்தப் பொருளைப் பொருந்த வருளிச்செய்தாற்போல, அசியென்கிற பதத்தினர்த்தமும் மனனத்திலே அனுக்கிரகம்பண்ணவேண்டுமென்ன, அப்படியே இரு பதப்பொருளையும் லட்சியப்பரிசாற் குற்றமற விளங்கத்தக்கதாக மனனத்திலே தரித்தபின்பு, அசியென்னும் பதத்தையும் பூரணமாக மனனத்திலே தரித்திரு. அஃதெப்படியென்னில், சீவனிடத்திலிருக்கிற துவம்பத உபாதி நீங்கினேனென்ற வாசனையிருக்கையினாலும், பரனிடத்திலிருக்கிற தத்பத உபாதி நீங்கினேனென்கிற வாசனையிருக்கையினாலும், துவம்பதத்திலுள்ள துரிசு மூன்றையும் விட்டுத் தத்பதத்திலுள்ள துரிசு மூன்றையும் விட்டுத் தானுந் தானாய்நின்று விளங்குகிற தத் ஸ்வரூபத்தினிடத்திலே இரண்டு

உபாதியும் ஒழிந்தபடியினாலும், விஸ்வந் தோன்றாமையினாலும் அதுவே பிரமமென்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டது. அஃதெப்படியென்னில், ஸ்தூலமாய் விளங்குகிற பிரபஞ்சத்தைச் சீவன் நானென்று கொண்டுநின்ற உபாதியை நீக்கி, முன் சுத்த துவம்பதார்த்தமானவிடத்தில் காரணோபாதி சம்பந்திக்கையால் சுத்த துவம்பதார்த்தம் விஸ்வக்கிராசம்பண்ணமாட்டாது. விஸ்வக்கிராசமானதொழிய ஐக்யங்கூடாது. ஆகையால் காரணோபாதி கடந்து விளங்காநின்ற தத்ஸ்வரூபத்தினால் விஸ்வத்தைக் கிரசிக்கையினாலே அதுவே விஸ்வக்கிராசமென்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் இரண்டு பதத்தினுடைய அவஸ்தைகளும் நீங்கி சிவத்வமென்கிற போதமுமொழிந்து, விஸ்வமெல்லாம் [illegible]மயமாயிருக்கிறதென்கிற விவேகம் தத்பதத்துண்டானபடியால் சமசர்க்க வாக்கியத்தினாலும் விசிஷ்ட வாக்யத்தினாலும் நிச்சயிக்கப்பட்டுப்போகிறபொருள் இரண்டினுடைய வாசனையும் அசிபதத்தினாலேயன்றி நீங்காது. அஃதெப்படியென்னில், சோயம் தேவதத்தனென்கிற வாக்யத்தினாலே இரண்டு பதத்தினுடைய காரியமுங் காரணமுங் கடந்து இந்த அ[illegible]போய் இந்தவாசனையுந் தீர்ந்து அகண்ட பரிபூரணமாய் விளங்குகிறது அசிபதம். ஆகையால் சீவனும் பரனும் ஐக்கியமாயிருக்கிற உபாதியும், சம்பந்தித்து வருகிற அவஸ்தையும், கோட்பாடும், விரிவும், ஒடுக்கமுமாகிய இவையெல்லாம் ஒன்றுமின்றியே ஒழிவில்லாத நிறைவாய் விளங்காநின்ற யாதொரு சுவரூபத்தை ஆக்கும் மகாவாக்யம் அசியென்றது.

குற்றமில்லாமல் மனனத்திலேதரித்த பதார்த்தசோதனையாகிய படிக்கையைச் சுவாநுபூதியிற் காட்டவேண்டுமென்ன, நிதித்யாசனம் அநுக்கிரகம்பண்ணுகிறார்.

மனனம் முற்றிற்று.

நிதித்யாசனம்.

அஃதெப்படி யெனனில், முன்சொல்லப்பட்ட துவம்பதத்திற் காரியோபாதியினுடைய சோதனையும், தத்பதத்திற் காரணோபாதியினுடைய சோதனையும், இரண்டு உபாதியினுடைய வாச்யார்த்தமாகிய அசிபதத்தினுடைய சோதனையுஞ் சந்தேகமறக்கண்டு உண்மைகாண்பது முடிவு. இந்த உண்மையினுடைய நிலையைக் குற்றமில்லாமல் உனக்கேற்க நீ காண, விருப்புத்துடனே நிலைபெற்று விளக்கங்காட்டுகிறோம். நீ கண்டுகொண்டிருப்பாய்.

துவம்பதார்த்த சுத்தம்.

முன்னே உனக்குச் சிரவணத்திலே தெளிவிப்பட்டு மனனத்திலே தரித்து விளங்குகிற துவம்பத முக்கியமான அவத்தை மூன்றும், அவை கண்டு கழன்றுணருகிற துரிய சுவரூபத்தையும், சந்தேகமற நனவிலே நீ கண்டபடி சொல்லுங் காணென்னச் சொல்லுகிறான்:—

பொறியும் புலனும் மனமே யாதாரமான விஷயத்தைப் புசிக்கிறபோது ஜாக்கிரமென்றும், விசுவமாயிருக்கிற உபாதியை நானென்றபிமானித்திருக்கையினால் விசுவனென்றுங்

கண்டேன். அது தேவரீ ரருளினாலே தீர்ந்ததுங் கண்டேன். ஜாக்கிரத்தின் வாசனை ஸ்வப்பனமென்றும் இந்தச் சடமாகிய வாசனையை நானென்றபிமானித் திருக்கையினால் இதற் கபிமானி தைசதனென்றுங் கண்டேன். அது தேவரீர் அருளினாலே தீர்ந்ததுங்கண்டேன். கனவின் வாசனையாகிய கனவும் இறந்துவிடும் சுழுப்தியென்றும் இந்த வெறும் பாழையாகிய சுழுப்தியை நானென்றபிமானித் திருக்கையினாலே யிதற்கபிமானி பிராக்ஞனென்றுங் கண்டேன். அது தேவரீ ரருளினாலே தீர்ந்ததுங்கண்டேன். இந்தப் பேரிருளாகிய சுழுப்தியை விஷயமா யறியுமென்னை அறிவெனக்கண்டேன். தேவரீருடைய அநுக்கிரகத்தினாலே என்னைக் கண்டபின் மூலப் பகுதியாயிருக்கின்ற சுழுப்தி யிறந்ததுங் கண்டேன். கண்ட ஸ்வரூப மெப்படியிருந்ததென்னில்:—"அறிவு தானறிவின்றியே யனைத்தையுமறிந்து முறிவதாகிய முன்பு பின்பக்கமேல் கீழ்" என்பன வொன்றுமின்றி எங்குமாய்த் திகழ்ந்து பிரிவில்லாமல் எல்லாவற்றினுள்ளுந் தானாய் நின்று விளங்குகிற படியினாலும், சகலமுந் தன்னிடத்திலே தோன்றியும் [illegible]கியும் ஒடுங்கியுந் தானேமேலாகிச் சகலத்துக்குங் காரணமாய்த் தேஹேந்திரிய கரணங்களுக்கெல்லா மேலாகித் தானே சாக்ஷியாய் நிற்கையினாலும், ஒப்பிலாத விஞ்ஞானவதே வடிவதாமென்னைத் தேவரீ ரருளினாலே உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போற் சந்தேகமறக் கண்டேனென, அமைய வன்றனை அநுபவத் துணர்ந்தாய்! ஆனபடியினாலே துவம்பதத்திற்குப் பொருள் சுத்தமாயிற்று.

தத்பதார்த்த சுத்தம்.

தத்பதம் முக்கியமான அவஸ்தை மூன்றையுங் கண்டு சுத்தனாகுகிற சித்பரத்தையுஞ் சந்தேகமற நீ கண்டபடி சொல்லிக்காணென்ன, தேவரீ ரநுக்கிரகத்தினாலே அந்த துவம்பதார்த்தமாயிருக்கிற துரிய சுவரூபத்தினிடத்தில் சர்வக்ஞத்வாதி உபாதி சம்பந்தித்து விளங்குகிறதே பரஜாக்ரமென்றும், இந்த சுவாமி பிரபஞ்சத்துக்கெல்லாம் ஆதாரமானபடியால் விராட்புருஷனென்றுங் கண்டேன். அது தேவரீரருளினாலே ஸ்வப்பனத்தி லழிந்ததுங் கண்டேன். காலபரமாயிருக்கிற ஸ்வப்பனத்தைப்பார்க்குமிடத்தில், சர்வசிருஷ்டி சம்ஹார திதி ஸர்வசம்ஹாரன் என்கிற மூன்று உபாதியுடனேகூடி விளங்குகிறதே பரஸ்வப்பனமென்றும், இந்த சுவாமி சாக்ஷியம்போல வியாபகமும் சூக்ஷ்மம்போல அவ்வியாப்தமுமானபடியினாலே இரணியகர்ப்பனென்றுங் கண்டேன். அது தேவரீரருளினாலே சுழுப்தியி லொடுங்கினதுங் கண்டேன். தன்ஸ்வரூபத்தினிடத்திலே சர்வக்ஞத்வாதி உபாதி ஒழிந்ததே பரசுழுப்தியென்றும், இந்தச்சுவாமி ஒருவியாப்தமு மில்லாதபடியினாலே அவ்யாகிருதனென்றுங் கண்டேன். இந்தப் பரசுழுப்தியையுங் கூட ஒரிடத்திலே பரமென்றும் ஆகாசம்போல வியாப்தமற்றிருக்கையினாலே பிரமத்தின் ஸ்வரூபமென்றுஞ் சொல்லியதுங் கண்டேன். இந்தப் பரசுழுப்திக்கு மேலாய் நின்று விளங்காநின்ற ஞானத்தைப் பரஸ்வரூபமென்றுங்கண்டேன். வியோமமாயிருக்கிற பரசுழுப்தியும் பரனிடத்திலே ஒழியக் கண்டேன்.

அசிபதார்த்தசுத்தம்.

தேவரீர் அநுக்கிரகத்தினாலே வியோமமாகிய மூன்றவஸ்தையுங் கடந்து நின்று விளங்காநின்ற ஸ்வரூபத்தையுங் கண்டேன். ஞானமே வடிவானபடியால் இந்தச்சுவாமி சித்தென்கிறதை யென்றுங் கண்டேன். தேவரீர் அநுக்கிரகத்தினாலே வியாப்தி உபாதியுந் தன்னிடத்தில் ஒழிகையினாலும், போக்குவரவின்றியே நிற்கையினாலும், இதுவாயிருக்கின்ற விசுவமெல்லாம் விழுங்கி அகண்டபரிபூரணமாய் விளங்குகையினாலும், விசுவக்கிராசமென்றுங் கண்டேன். இந்தச்சுவாமானே அசேதநங் கூறாய் நிற்கையினாலே பிரசாபதியனென்றுங்கண்டேன். இப்படிச் சகல ஆத்மாவினுள்ளும் புறமும் முழுதும் பரிபூரணமாய்ப் பிரத்தியக்ஷமாய் விளங்குகின்றது சொரூபமென்று வேதஞ்சொல்லும். அது தேவரீரருளினாலே "பழமறைத் திருமொழிப் பரிசுதாரகம் வஞ்சமுள்ளடகம் புறமுருவுஞ் சாதிகள், முழுதுந் தன்னுருவாய்" விளங்கப்படுகின்றதுவுங் கண்டேன். பேதமாயிருக்கின்ற ரூபஞ்சமெல்லாம் பிரமமென்று வேதஞ்சொன்ன மெய்ம்மொழிப்படியே ஜகமெல்லாம் பொருளல்லவாய் விளங்குகின்ற சொரூபத்தைச் சிவதுரிய முதலாகக்கொண்டு மின்னும் புறமாய் வருகிற உபாதிக் குற்றங்களெல்லாந் தீர அநுக்கிரகம் பண்ணுகையினாலே கண்டேனென, இந்த ஸ்வரூபம் ஐக்கியத்திலே உபசாந்தமாம்" இதனை நீ அறிந்தாகிய விமல தத்பதார்த்தமென்றறி. இப்படி வியோமத்தைக்கடந்து விசுவமெல்லாந் தன்மயமாய் விளங்குகிற படியினாலே உபாதிகளுடைய

குற்றந் தீர்ந்தாலும் இந்தவாசனாதோஷந் தீரவேண்டுமென்று வேதஞ்சொல்லும். ஆகையினால் இனி யிந்த வாசனாதோஷந் தீருமுறைமை யெப்படி யென்னில், உபசாந்தம் நீக்கினவொழிய தீராது. உபசாந்த மாவதேதென்னில் மூலாக்ஞானம்; மூலாக்ஞான மேதென்னில் மறைப்பு; அந்த மறைப்புத்தானேதென்னில், தற்சொரூபத்தை மறந்திடும். தேகமாதியாக இந்த மறைப்பாகிய உபசாந்தம் அந்தமாகச் சகலமும் தன்னிடத்திலே அடங்குகையினாலே யிதற்கபிமானி பொற்புவிசாந்தனும். கன்றுப் விளங்கப்பட்டு உலகெலாம் நிறைந்த உபசாந்தத்தின் பெருமையை வேதத்தினுடைய முடிவு இன்றளவுஞ் சொல்லியது. முப்பதத்தவத்தை முடிவென்றென்பது முடிந்தது ஞானமென்றுஞ் சொல்லியது. ஆகையால் முப்பதமு முடிந்தவிடத்திலே சத்தியஞான வனந்த வானந்தமா யிருக்கப்படாநின்ற தற்சொரூபம் வெளிப்படுமென்று அநுக்கிரகம்பண்ணியருள, அந்தச்சொரூபத்தை அநுக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்ன அநுக்கிரகம் பண்ணுகின்றார்.

நிதித்யாசன முற்றிற்று.

தத்வஸ்ரூபம்.

அஃதெப்படியென்னில், இந்தமறைப்பாகிய உபசாந்தந் தைக்கண்டு விளங்கப்பட்ட தற்சொரூபத்தினிடத்திலே அந்த மறைப்பு இருந்ததோ இல்லையோ பாரென்னுமிடத்திலே இல்லை. இல்லாதவிட மெப்படியிருந்தது? ஆதியந்தஞ் சூனியமு

மாயிருந்தது. அந்தச் சொரூபந்தான்காண் அறிந்திடப்படாததாய் அறிவுடையதாய் அளவிடப்படாததாய்ச் சுகஸ்வரூபமாயிருப்பது. அதுதான்காண் சத்யஞான வனந்த வானந்தமானது. அஃதெப்படியென்னில், ஆதியந்தஞ் சூனியமாயிருக்கப்பட்டதே பரிபூரணம். அந்தப்பரிபூரணம் எப்படியிருந்தது பாரென்னுமிடத்தில் என்றைச் சொல்லப்போகாதிருந்தது. அதேதென்னில், மனதுக்கெட்டாதபடியினாலே வாக்கு வசனிக்கப் போகாது. ஆகையினால் வாக்கு மனோதீதமென்று கண்டு விளங்கினதுவே ஞானம். அந்த ஞானத்தை யெட்டிருந்த விடத்திலே யாதொரு ஸ்வரூபம் இருந்தது அதை ஆசாரியரும் மஹாவாக்யத்தினாலே அது நீயாமென்றும் நீயதுவாமென்றும் அநுக்கிரகம் பண்ணினார். அந்த ஸ்வரூபந்தான் மூன்று பதமானது. அஃதெதுவென்னில், தாம்பதமுதலாக அந்த ஸ்வரூபந்தான்காண் மூன்று லக்ஷணமானது. அஃதெதுவென்னில்; ஜீவன் முதலாக அந்தஸ்வரூபந்தான்காண் ஆறு குறியானது. அஃதெதுவெனில், வடிவு தன்மை முதலாக அந்தஸ்வரூபந்தான்காண் எட்டியல்பானது. அஃதெதுவென்னில், இறந்தகேள்வி முதலாயினவாம்.

இப்படி அநுக்கிரகம் பண்ணப்பட்ட குருநாதன் பெருமை யாதோவென்னில்,

“மூலையிருந்தாரை முற்றத்தே விட்டவர்
சாலப் பெரியரென் றுந்திபற
தவத்திற் றலைவரென் றுந்திபற.”

என்று கூறுவதாற் கண்டுகொள்க.

கலிவிருத்தம்.

தொம்பதந்தத்பதந்தோன்றுமசிபதம்
௨௰ நம்பியசிவன்பானசிவமாய்த்திரு
மம்பதமேவிச்சொரூபமாகச்செய்த்
செம்பொருளாண்டருள்சிற்குருநாதனே.

நேரிசைவெண்பா.

புசிப்போஞ் சிவபோகம் பூரணமா யெங்கும்
வசிப்போமுலகில் வரிசையோ—டிசிப்பின்றி
வாழ்வோஞ் சிவஞானமுணர் மாதவர்தம் பொன்னடிக்கீழ்த்
தாழ்வோ மெமக்கார் சரி.

தத்வாமிர்தக்கட்டளை முற்றிற்று.

சற்குருநாதன் துணை.

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நாதாசிவானந்தக்கட்டளை.

காப்பு.

ஆனைமுக னறுமுக னம்பிகைபொன் னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியையு ளுன்னு.

சித்தப்பிரமமா யிருக்கின்ற சர்வ சாக்ஷியினிடத்திலே அக்கினியிற் சூடுபோல அபின்னமாக ஒருசத்தி யுண்டு; அந்தச் சத்தி அவ்வதீதப்பிரமத்தில் அடங்கியிருக்கும்போது அதற்குச் சுத்தப்பிரமம் என்றுபெயர். இந்தச் சத்தி விசிரிம்பித்துச் சுத்தப்பிரமத்தை வியாபிக்கும்போது அப்பிரமம் பரைவியாபகத்துக்குள் இருந்தபடியினாலே அதற்குப் பரப்பிரமம் என்று பெயராயிற்று.

இவ்வசேதன சூன்யமாயிருக்கின்ற இந்தச் சத்திக்குப் பிரமத்தினுடைய சந்நிதானத்தில், புருடசமூகத்திலே ஸ்திரீக்கு இன்பஞ் சனித்தாற்போல அவிசித்த சத்துவ ரஜஸ் தமோ குணங்கள் உண்டாயின. இவற்றில் சுத்த சத்துவத்திற்கு ஆனந்தரூபசத்தி என்றுபெயர். சுத்த ரஜஸிற்குச் சித்ரூபசத்தி

என்றுபெயர். சுத்த தமஸிற்குச் சுழுபத்தி என்றுபெயர். இவற்றில் காரணமான ஆனந்தரூபசத்தியுடனே பரப்பிரமங் கூடிச் சர்வாநந்த மென்னுஞ் சுழுத்தி யவஸ்தையை யடைகின்றபோது பரப்பிரமமென்கின்ற பெயர்போய்ப் பராநந்தர் என்கிறபெயர் வந்தது. இந்தப்பராநந்தர் சித்ரூப சத்தியுடனேகூடிச் சர்வப்பிரகாசமென்னுஞ் சொப்பனவஸ்தையை யடைகின்றபோது பராநந்தரென்னும் பெயர்போய்த் தேசோமயர் என்னும் பெயர்வந்தது. இந்தத் தேசோமயர் சத்ரூபசத்தியுடனேகூடிச் சர்வவியாபகமென்னுஞ் சாக்கிராவஸ்தையை யடைகின்றபோது தேசோமயரென்னும் பெயர்போய்ப் பரிபூரணர் என்னும் பெயர்வந்தது.

இந்த அகண்ட பரிபூரண சச்சிதாநந்தப் பிரமத்தினிடத்திலே * சுத்தியில் ரஜிதம்போல மூலப்பிரகிருதி என்னும் ஒரு சத்தி உண்டு. அந்த மூலப்பிரகிருதியும் விகிர்தனுமாகிய முக்குணத்தோடு கூடியிருக்கும். அந்தப் பிரகிருதியின் சத்துவகுணத்தை மாயையென்றும், சர்வஞ்ஞ வுபாதியென்றும், ஈசுவரனது சரீரமென்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்த மாயையினிடத்திலே நிர்மல சலப்பிரதிவிம்பம்போலப் பிரமம் சுலட்சணமாகப் பிரதிவிம்பிக்கும். இந்தப் பிரதி விம்பசைதன்னியத்தைச் சர்வஞ்ஞனாகிய ஈசுரனென்று சொல்லப்படும்.

* புருடனிடத்துச் சாமர்த்திய ரூபசத்திபோலப் பிரமத்தினுடன் அநாதி சித்தமாயிருக்கிற மூலப்பிரகிருதியென்னுஞ் சத்திக்குச் சுத்தி ரஜிதத்தை உபமானமாகச் சொன்னது அநிர்வசனியத் தன்மையென்னும் பொருள்தோன்ற என்க.

இந்தச் சத்துவகுண மாயையினிடத்திலே சத்துவத்தில் சத்துவம், சத்துவத்தில் ரஜஸ், சத்துவத்தில் தமஸ் என மூன்று குணங்கள் உண்டு. இவைகளில் சத்துவத்தில் சத்துவம் பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதிவிம்பித்த ஈசுரன் சகத்தை இரட்சிக்கையினால் விஷ்ணு என்றும், சத்துவத்தில் ரஜஸ் பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதிவிம்பித்த ஈசுரன் சகத்தைச் சிருட்டிக்கையினால் பிரமா என்றும், சத்துவத்தில் தமஸ் பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதிவிம்பித்த ஈசுரன் சகத்தை உபசங்காரம் பண்ணுகையினால் உருத்திரன் என்றுஞ் சொல்லப்படுவன். இப்படி மூலப்பிரகிருதியின் சத்துவகுண கற்பனை சொல்லப்பட்டது.

இனி மூலப்பிரகிருதியின் இராஜோகுணம் அநேக ரூபமாய்ப் பிரிந்து அவித்தைகள் என்றும் சீவகாரண சரீரங்கள் என்றும், ஒன்றற்கொன்று தாரதம்மியமாகச் சொல்லப்படும். இந்த அவித்தைகளினிடத்திலும் மலினசலப் பிரதிவிம்பம்போலப் பிரமசைதன்னியம் பிரதிவிம்பிக்கும். இந்தப் பிரதிவிம்பசைதன்னியத்தைக் கிஞ்சிக்ஞரென்றும், சீவ சிதாபாசரென்றும், பிராக்ஞரென்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்த அவித்தைகளிடத்திலேயும் ரஜஸில் சத்துவம், ரஜஸில் ரஜஸ், ரஜஸில் தமஸ் என மூன்று குணங்களுண்டு. இரஜஸில் சத்துவம் பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதிவிம்பித்த சிதாபாசன் தத்துவஞ்ஞாநிஷ்டனாவன். இரஜஸில் ரஜஸ் பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதிவிம்பித்த சிதாபாசன் காமக்குரோதபரனாய்க் கர்மநிஷ்டனாவன். இரஜஸில் தமஸ் பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதி

விம்பித்த சிதாபாசன் சோம்பல், நித்திரை, மயக்கம் ஆகிய இவைகளையுடையவன்; இப்படி மூலப்பிரகிருதியின் இரஜோ குண கற்பனை சொல்லப்பட்டது.

இனி மூலப்பிரகிருதியின் தமோகுணத்திற்கு ஆவரணம், விக்ஷேபம் என இரண்டு சத்திகளுண்டு. இவ்விரண்டில் ஆவரண சத்தியானது தத்துவஞானியையும், ஈசுரனையுந் தவிர மற்றைச் சீவர்களுக்கெல்லாம் சரீரத்திரயம், சிதாபாசன், சாக்ஷி சைதன்னியம் என்று இவைகளின் ஒன்றற் கொன்றுள்ள பேதந் தெரியவொட்டாமல் மறைக்கும். இதனால் மறைக்கப்பட்ட சீவர் இருபத்தொன்பது தத்துவங்களையும் ஒருமைப்பாடாக நானென்றபிமானிப்பர். இந்த அபிமானத்தை அகங்காரக்கிரந்தி என்றும், சம்சாரபந்தம் என்றுஞ் சொல்லப்படும். சற்குருகடாக்ஷத்தினாலே இந்த ஆவரணம் நீங்கி இருபத்தொன்பது தத்துவங்களின் ஒன்றற்கொன்றுள்ள பேதந்தெரிகின்றதே முத்தி. இப்படி ஆவரணசத்தியின் காரியஞ் சொல்லப்பட்டது.

இனி விக்ஷேபசத்தியினின்றும் சத்த தன்மாத்திரையான ஆகாசந்தோன்றிற்று. ஆகாசத்தினின்றும் பரிச தன்மாத்திரையான வாயு தோன்றிற்று. வாயுவினின்றும் ரூபதன்மாத்திரையான அக்கினி தோன்றிற்று. அக்கினியினின்றும் ரசதன்மாத்திரையான அப்பு தோன்றிற்று. அப்புவினின்றும் கந்த தன்மாத்திரையான பிருதிவி தோன்றிற்று. இந்தச் சூக்ஷும பஞ்ச பூதத்திற்குக் காரணமாயிருக்கின்ற விக்ஷேபசத்தியினிடத்

திலே தமவில் சத்துவம், தமவில் ரஜஸ், தமவில் தமஸ் என்னுமிவை அற்பங் கருவாக விருக்கும்படியால் அதன் காரியமாகிய இந்தத் தன்மாத்திரைகளான பஞ்சபூதங்களும் முக்குணங்களுடனே பிறந்தன. இந்தப்பஞ்சபூதங்களுக்குத் தன்மாத்திரைகள் என்றும், அபஞ்சீகிருதபூதங்கள் என்றும், சூக்ஷும பூதங்கள் என்றும், முக்குணபூதங்கள் என்றும் சாஸ்திரங்களில் நாமஞ்சொல்லப்படும்.

இந்தச் சூக்ஷும பூதங்களினின்று சூக்ஷும சரீரங்களும், ஸ்தூலபூதங்களுந் தோன்றும்; அஃதெங்ஙனமெனின்:—

ஆகாசமுதலான பஞ்சபூதங்களின் சத்துவாம்சத்திலே பூதத்திற்கு ஒவ்வொரு மாத்திரையெடுத்து ஒன்றாகக் கூட்டிவைத்தது அந்தக்கரணம். இந்த அந்தக்கரணத்தில் ஆகாசத்தின் அம்சங் கூடினதற்கடையாளம்: இந்த அந்தக்கரணமும் ஆகாசத்தைப்போலச் சகலமான கேள்விக்கும் இடங்கொடுத்துத் தரிக்கின்றது. இப்படித்தரிக்கின்ற ¶ விருத்திக்கு † உள்ளம் என்று பெயர். இந்த அந்தக்கரணத்தில் வாயுவினம்சங்கூடினதற் கடையாளம், இந்த அந்தக்கரணமும் வாயுவைப்போல அலைகின்றது. இப்படி அலைகின்ற விருத்திக்கு மனம் என்றுபெயர். இந்த அந்தக்கரணத்தில் அக்கினியினம்சங்கூடினதற்கடையாளம், இந்த அந்தக்கரணமும் அக்கினியைப்போல ஈதின்னதென்று விளக்குவிக்கின்றது. இப்படி விளக்குவிக்கின்ற விருத்திக்குப் புத்தி என்று

¶ விருத்தி=பரிணாமம். † உள்ளம்=சித்தம் என்றும் பாடமுண்டு.

பெயர். இந்த அந்தக்காணத்தில் அப்புவினம்சங் கூடினதற் கடையாளம், இந்த அந்தக்காணமும் அப்புவைப்போல விடயங்களிற்பற்றி இழுக்கின்றது. இப்படி இழுக்கின்ற விருத்திக்குச் சித்தம் என்றுபெயர். இந்த அந்தக்காணத்தில் பிருதுவியினம்சங் கூடினதற் கடையாளம். இந்த அந்தக்காணமும் பிருதுவியைப்போலக் கடினமாகநின்று நானென்றபிமானிக்கின்றது; இந்த அபிமானவிருத்திக்கு அகங்காரம் என்று பெயர்.

இன்னும் ஆகாசமுதலான பஞ்சபூதங்களி னுடைய சத்துவாம்சத்திலே பூதத்திற் கொவ்வொரு மாத்திரையெடுத்துத் தனித்தனியே வைத்தது சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியமென்று சொல்லப்படும். இவைகளில் சுரோத்திரம் ஆகாசத்தினம்சமானபடியால் ஆகாசத்தின் குணமான சத்தமாத்திரத்தை அறியும். துவக்கு வாயுவினம்சமானபடியால் வாயுவின் குணமான பரிசமாத்திரத்தை அறியும். சக்ஷு அக்கினியினம்சமானபடியால் அக்கினியின் குணமான ரூபமாத்திரத்தை அறியும். சிங்ஙுவை அப்புவினம்சமானபடியால் அப்புவின் குணமான ரசமாத்திரத்தை அறியும். ஆக்கிராணம் பிருதுவியினம்சமானபடியால் பிருதுவியின் குணமான கந்தமாத்திரத்தை அறியும். இப்படி ஐந்தும் ஒன்றோடொன்று கூடாதபடியால் ஒன்று மற்றொன்றின் குணத்தைக் கிரகிக்க வறியாது அந்தக்கரணத்தில் ஐந்துமாத்திரையும் ஒன்றாய்க் கூடினதுகொண்டு ஐந்திந்திரியங்களினாலும் ஐந்துவிட

யங்களையும் அறியும். இந்தச் சத்துவகுணத்தி லுண்டான அந்தக்கரணம் ஐந்தும், ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் ஆகப்பத்தும் சத்துவாம்சமானபடியால் ஞானசாதனமாயின.

இன்னம் ஐந்து பூதங்களினுடைய இராஜசாம்சத்திலே பூதத்திற்கு ஒவ்வொரு மாத்திரை யெடுத்து ஒன்றாகக்கூட்டி வைத்தது வியானாதி பஞ்சவாயுக்கள். இவைகளில் வியானவாயு ஆகாசத்தினம்சமானபடியால் ஆகாசத்தைப்போலச் சர்வாங்கமும் வியாபித்திருக்கும். பிராணவாயு வாயுவினம்சமானபடியால் வாயுவைப்போல இருதயத்திலிருந்து நாசியாதி பரியந்தம் அலையும். அபானவாயு அக்கினியினம்சமானபடியால் அக்கினியைப்போலச் சாடராக்கினியாக உஷ்ணித்துக் கொண்டு குதத்தைப் பற்றிநின்று உண்ட அன்னபானாதிகளைச் சீரணிப்பிக்கும். சமானவாயு அப்புவினம்சமானபடியால் சரீரமெல்லாம் நாபித்தானத்திலிருந்து உண்ட அன்னரஸங்களை அப்புவைப்போல இழுக்கும். உதானவாயு பிருதுவியினம்சமானபடியால் கண்டத்தைப்பற்றிப் பிருதிவியைப் போலக் கடினமாகநின்று உண்ட அன்னபானாதிகளைக் கடையும். இந்தப் பஞ்சவாயுக்களையு மல்லாமல் வாந்தி பண்ணுவிக்கின்றவன் நாகனென்றும், இமைத்துவிழிப்பிக்கின்றவன் கூர்மனென்றும், குறுகுறுத்துத் தும்மச்செய்கின்றவன் கிருகரனென்றும், கொட்டாவிகொள்ளச் செய்கின்றவன் தேவதத்தனென்றும், வீங்கச்செய்கின்றவன் தனஞ்சயனென்றும் வேறே ஐந்து வாயுக்களுண்டென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். இவ்வைந்தும் பிராணனுடைய தொழிலானபடியால் வேறல்ல.

இன்னம் ஆகாசமுதலிய பஞ்சபூதங்களினுடைய இராஜசாம்சத்திலே பூதத்திற்கு ஒவ்வொரு மாத்திரையெடுத்துத் தனித்தனியே வைத்தது வாக்காதி கர்மேந்திரியமென்று சொல்லப்படும்.

இவைகளில் ஆகாசத்தினிடமாக வாக்கு வசனிக்கும். வாயுவினிடமாகப் பாணி இடுதல், ஏற்றல் செய்யும். அக்கினியினிடமாகப் பாதம் நடக்கும். அப்புவினிடமாகப் பாயுரு மலசலாதிகளை வெளிவிடுதலைச் செய்யும். பிருதுவியினிடமாக உபஸ்தம் சுக்கிலத்தைத் தள்ளும். இந்த ஐந்தும் தனித்தனியே இருந்துகொண்டு ஒருதொழில் செய்யமாட்டாது. வியானாதி வாயுக்கள் ஐந்துமாத்திரையும் ஒன்றாய்க் கூடினது கொண்டு கர்மேந்திரியம் ஐந்தின்வழியினாலும் ஐந்து தொழில்களையுஞ் செய்துமுடிக்கும். இந்த வாயுக்களைந்தும், கர்மேந்திரியங்களைந்தும் ஆகப்பத்தும் இராஜசாம்சமானபடியினால் கிரியா சாதனமாயின. அந்தக்கரணம் - ௪, ஞானேந்திரியம் - ௫, வாயுக்கள் - ௫, கர்மேந்திரியம் - ௫ ஆக இருபது தத்துவங்களும் சூக்ஷும சரீரமென்று சொல்லப்படும். இந்தச் சூக்ஷும சரீரத்தை மாயாப் பிரதிபிம்பனாயிருக்கின்ற ஈசுரன் அவித்தையாப் பிரதிபிம்பமாகிய சீவர்கள் அநேகமானபடியால் ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு சரீரமாகச்சிருஷ்டித்தான். அப்போது பஞ்சபூதத்தினுடைய சாத்விகாம்சமும் இராஜசாம்சமும் செலவழிந்தன. தாமதகுணமாத்திரஞ் சேடித்தது. சூக்ஷுமசரீரம் வாங்காத சீவர்களுக்கெல்லாம் இன்னுமொரு சிருட்டிக்கு ஆகட்டுமென்று இருந்தனர். இப்படிச் சூக்ஷும சரீரகற்பனை சொல்லப்பட்டது.

இனித் தூலபூத வுற்பத்தி சொல்லுகின்றோம்; அஃதெங்ஙனமெனின்:— தமோம்சமாயிருக்கின்ற ஐந்து பூதங்களையும் ஒவ்வொன்றை இரண்டிரண்டாகப் பகுத்து முதற்பாதி ஐந்தையும் ஒவ்வொன்றை நந்நான்காகப் பகுத்து இரண்டாம்பாதி ஐந்தில் தன் னம்சத்துடனே கூட்டாமல் மற்றை நான்கு பூதங்களுடன் அரைக்கால் அரைக்கால் மாத்திரையாகக் கொடுக்கின்றது * பஞ்சீகரணமென்று சொல்லப்படும்.

இப்படிப் பஞ்சீகரணம் பண்ணின தூலபூதங்களிலே ஆகாசத்திலே பரிச ரூப ரச கந்தங்களாகிய நான்கு குணங்களும் வியாப்பியமானபடியால் அதிருசியமாய்ப்போக நிசகுணமாகிய சத்தந் திருசியமாம். வாயுவிலே ரூப ரச கந்தம் ஆகிய மூன்றுகுணங்களும் வியாப்பிய மானபடியினால் அதிருசியமாய்ப்போகக் காரணகுணமாகிய சத்தமும், நிசகுணமாகிய பரிசமுந் திருசியமாம். அக்கினியிலே ரச கந்த மாகிய இரண்டு குணங்களும் வியாப்பிய மானபடியினால் அதிருசியமாய்ப்போகக் காரணகுணங்களாகிய சத்தபரிசமும், நிசகுணமாகிய ரூபமுந் திருசியமாம். அப்புவிலே கந்தகுணம் வியாப்பிய மானபடியினால் அதிருசியமாய்ப்போகக் காரணகுணங்களாகிய சத்த பரிச ரூபமும், நிசகுணமாகிய ரசமுந் திருசியமாம். பிருதுவியிலே காரணகுணங்களாகிய சத்த பரிச ரூப ரசமும், நிசகுணமாகிய கந்தமுந் திருசியமாம்.

---

* பஞ்சீகரணம் = ஒவ்வொருபூதத்தில் ஐந்து ஐந்து பூதங்களைச் சேர்த்துப் பண்ணுவது.

முன்சூக்ஷும பூதங்களினின்றும் சூக்ஷும சரீரங்கள் தோன்றினதுபோலப் பஞ்சீகரணம் பண்ணின ஸ்தூலபூதங்களினின்றும் ஆறுதத்துவமாய், நால்வகைப்பிறப்பாய், மூவகைச்சாதியா யிருக்கின்ற ஸ்தூல சரீரங்கள் தோன்றின;

இவ்வாறன் ஆறுதத்துவங்களாவன:— சர்மம், உதிரம், மாமிசம், நரம்பு, அத்தி, மச்சை இவைகளாம்.

நால்வகைத் தோற்றங்களாவன:— சராயுஜம், அண்டஜம், சுவேதஜம், உத்பீஜம் இவைகளாம்.

மூவகைச் சாதிகளாவன:— இகலோகபரலோக புத்தி இருவகையுங் கொடுக்கின்ற மானுடசரீரம் உத்தமசாதி. பரலோக புத்தியைமறைத்து இகலோக புத்தியைமாத்திரங் கொடுக்கின்ற பசு பக்ஷிமுதலானவை மத்திமசாதி, இரண்டுலோகப் புத்தியையும் மறைத்திருக்கின்ற மரம், கொடி, செடி முதலியவை அதமசாதி. இப்படிப் பிருதிவி தத்துவமாயிருக்கின்ற பூலோகத்திற் கண்டாற்போல அப்பு, அக்கினி, வாயு, ஆகாசம் என்னப்பட்ட தத்துவங்களாய் நிரைநிரையே யிருக்கின்ற பிதிர்லோகம், தேவலோகம், யக்ஷ, கந்தர்வ, சித்தர் லோகங்களிலும் முட்சத்திரமாகத் தோற்றுகின்ற சந்திரன் முதலான பிதிர்க்கள், சூரியன்முதலான தேவதைகள், கந்தருவர், சித்தர் என்னப்பட்டவர்கள் உத்தமசாதி. காமதேனு, அயிராவதம், அன்னம், கருடன் முதலானவை மத்திமசாதி. கற்பகவிருட்சம், பாரிஜாதம் முதலானவை அதமசாதி. இத்தூலசரீரமே அன்னமயகோசம். சூட்சுமசரீரம் மூன்று கோசங்களா யிருக்கும்.

அஃதெங்ஙனமெனின்:— பிராணவாயுவும், கர்மேந்திரியங்களுங்கூடிப் பிராணமயகோசம். மனமும், ஞானேந்திரியங்களுங்கூடி மனோமயகோசம். புத்தியும், ஞானேந்திரியங்களுங்கூடி விஞ்ஞானமயகோசம். காரணசரீரமே ஆனந்தமய கோசம். இப்படிப் பஞ்சகோசஞ் சொல்லப்பட்டன.

ஆறுதத்துவங்களா யிருக்கின்ற ஸ்தூலசரீரத்திலே இருபது தத்துவங்களா யிருக்கின்ற சூட்சும சரீரமிருக்கின்றது.

அஃதெப்படியெனின்:— கர்மேந்திரியங்களில் வாக்கும், ஞானேந்திரியங்களில் சிங்ஙுவையும் வாயிலிருக்கும். உதான வாயுவும், மனமும் கண்டத்திலேயிருக்கும். பிராணவாயுவும், புத்தியும் இருதயத்திலேயிருக்கும். சமானவாயுவும், சித்தமும் நாபியிலிருக்கும் அபானவாயுவும் பாயுருவும் குதத்திலிருக்கும். வியானவாயுவும், ஞானேந்திரியங்களில் துவக்கும், அகங்காரமும் சர்வாங்கமும் வியாபித்திருக்கும். உச்சியிலே உள்ளமும், கருவிழிநுனியிலே சக்ஷுரிந்திரியமும், காதின்துள்ளே சுரோத்திரேந்திரியமும், மூக்குநுனியிலே கிராணேந்திரியமும், கழுத்திற்குமேலே தனித்தனியே யிருக்கும். கழுத்திற்குக் கீழே கை, கால், குய்யங்களில் பாணி, பாதம், உபஸ்தம் மூன்றுந் தனித்தனியே யிருக்கும். இப்படித் தூலசரீர தத்துவங்கள் ஆறு. அதிற்குடிபுகுந்த சூட்சும சரீரதத்துவங்கள் இருபது. ஆகத்தத்துவங்கள் இருபத்தாறும் பஞ்சபூதங்களின் காரியமானபடியினாலே ஒருமைப்பாடாகக் காரியசரீரமென்று சொல்லப்படும்.

அவித்தையிற் பிரதிவிம்பித்த காரணசரீரமும் சிதாபாசனும் சாக்கிரத்திலே இந்த இருபத்தாறு தத்துவங்களுடனே கலந்து நின்றபோது விசுவனென்றும், வியவகாரிக சீவனென்றுஞ்சொல்லப்படுவன். சொப்பனத்திலே தூலசரீரத்தைவிட்டு அந்தக் கரணத்துடனே கூடிநின்றபோது தைஜசனென்றும், பிராதிபாசிக சீவனென்றும், சொப்பன கற்பிதனென்றுஞ்சொல்லப்படுவன். சுழுத்தியிலே காரியசரீர தத்துவங்கள் இருபத்தாறையுங்கைவிட்டுக் காரணசரீரத்தை மாத்திரம் பொருந்தியிருக்கும்போது பிராக்ஞனென்றும், பாரமார்த்திக சீவனென்றுஞ் சொல்லப்படுவன். பிரமசைதன்னியமும் சாக்கிரத்திற்குச் சாக்ஷியாயிருக்கும்போது ஜீவாத்மாவென்றும், சொப்பனத்திற்குச் சாக்ஷியாயிருக்கும்போது அந்தராத்மாவென்றும், சுழுத்திக்குச் சாக்ஷியாயிருக்கும்போது பரமாத்மாவென்றும், அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாயிருக்கும்போது ஞானாத்மாவென்றும், கூடஸ்தனென்றுஞ் சொல்லப்படும். இப்படிச் சீவனுக்கு மூன்று சரீரங்களும், மூன்றவஸ்தைகளுஞ் சொல்லப்பட்டன.

இனி ஈசுரனுக்கு மூன்றுசரீரங்களும், மூன்றவஸ்தைகளுஞ்சொல்லப்படும். கற்பிதப்பிரபஞ்ச வடிவமாகத் தோன்றுகின்ற தூலபஞ்ச பூதங்களும், அந்தப்பூதங்களிலே தோன்றின மூன்று சாதியாயிருக்கின்ற தூலசரீர சமஷ்டியுங்கூடி ஈசுரதூலசரீரம் என்றும் விராட்டென்றுஞ் சொல்லப்படும். இதனுடனேகூடிச் சாக்கிராவஸ்தையைப் பொருந்துகின்ற

ஈசுரன் வைசுவானரன் என்றும், இந்த இருவரைக்கும் அதிஷ்டான சைதன்னியம் பிரமாவென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சூக்ஷும பூதங்கள் ஐந்தும், அந்தப்பூதங்களிலே தோன்றின சூக்ஷுமசரீர சமஷ்டியுங்கூடி ஈசுரசூக்ஷுமசரீரம் என்றும், இரணியகர்ப்பன் என்றுஞ் சொல்லப்படும். இதனுடனேகூடிச் சொப்பனாவஸ்தையைப் பொருந்துகின்ற ஈசுரன் சூத்திராத்மா வென்றும், இந்த இருவரைக்கும் அதிஷ்டான சைதன்னியம் விஷ்ணு வென்றுஞ்சொல்லப்படும்.

இந்தத் தூல சூக்ஷுமம் இரண்டின் வாசனையுடனே கூடியிருக்கின்ற மாயை ஈசுரகாரணசரீரம் என்றும், அவ்வியாகிருத மென்றுஞ் சொல்லப்படும். இதனுடனே கூடிச் சுழுத்தியவஸ்தையைப் பொருந்துகின்ற ஈசுரன் அந்தரியாமி யென்றும், இந்த இருவரைக்கும் அதிஷ்டான சைதன்னியம் உருத்திரன் என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சீவன், தன் மூன்றவஸ்தைகளிலும் தன் மூன்றுசரீரங்களாயிருக்கின்ற இருபத்தேழு தத்துவங்களுடனும் நானென்று கலந்து நிற்கின்றதுபோல ஈசுரனுந் தன் மூன்றவஸ்தைகளிலுந் தன் மூன்று சரீரங்களாயிருக்கின்ற முப்பத்திரண்டு தத்துவங்களுடனுங் கலந்து நிற்பன்.

ஆகையினாலே சீவ சிதாபாசன் தன் சரீரமாத்திரமே கலந்துநிற்பன். ஈசுரன், தன் சரீரமாகிய சகல சரீரங்களோடும் சகல பிரபஞ்சங்களோடுங் கலந்து நிற்பன், இந்த இருவரைக்கும் சாக்ஷியாயிருக்கின்ற பிரமசைதன்னியமும், சகல

சரீரங்களிலும், சகல பிரபஞ்சங்களிலும் நிறைந்து அப்பா லும் பத்துத் திக்கையும் அதிக்கிரமித்து எல்லையற்றிருக்கும்.

சீவனுக்குத் தூலசரீர வியவகாரத்திற்கு அன்னமயமான சட்கோசதத்துவங்கள்-௯, சூட்சும சரீர தத்துவங்கள் -௨௦, சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம் -௫ ஆகத்தத்து வங்கள்-௩௧.

சூட்சும சரீரவியவகாரத்திற்கு சூட்சும சரீரதத்துவங் கள்-௨௦, சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம் - ௫ ஆகத்தத்துவங்கள்-௨௫.

காரணசரீர வியவகாரத்திற்குச் சீவன், ஈசுரன், அவித் தை, வித்தை, பிரமம்-௫. சிவவியவகாரத்திற்குச் சீவன், ஈசு ரன், பிரமம்-௩. சாக்ஷிவியவகாரத்திற்குச் சாக்ஷி-௧. ஈசுரனுக் குத் தூலசரீர வியவகாரத்திற்குச் சமஷ்டி அன்னமயகோச தத்துவங்கள்-௯. சமஷ்டி சூட்சும சரீரதத்துவங்கள் - ௨௦. சமஷ்டி சீவன், அவித்தை-௨, ஈசுரன், வித்தை, பிரமம்-௩. தூலபூதங்கள்-௫. ஆகத் தத்துவங்கள்-௩௯.

சூட்சுமசரீர வியவகாரத்திற்குச் சமஷ்டி சூட்சுமசரீரதத் துவங்கள்-௨௦, சமஷ்டி, சீவன், அவித்தை-௨, சூட்சுமபூதங் கள்-௫, வித்தை, ஈசுரன், பிரமம்-௩, ஆகத்தத்துவங்கள்-௩௦.

காரணசரீர வியவகாரத்திற்கு வித்தை, ஈசுரன், பிரமம்-௩. ஈசுர வியவகாரத்திற்கு ஈசுரன், பிரமம்-௨. பிரமவியவ காரத்திற்கு பிரமம்-௧. இந்திரிய வியவகாரத்திற்கு இந்திரி

யம்-௧. சட்கோசதத்துவங்கள்-௯. அந்தக்கரணம்-௫. வாயு-௫. சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-௫ ஆகத்தத்து வங்கள்-௨௨.

மனோராச்சிய வியவகாரத்திற்கு அந்தக்கரணம்-௫. சீவ ன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-௫ ஆகத் தத்துவங் கள்-௧௦. இப்படித் தத்துவங்களினுடைய தோற்றமும், நிலை யுஞ்சொல்லப்பட்டன.

இனித் தத்துவங்கள் ஒடுங்குகின்றவழி சொல்லுகின் றோம்.

சகலசீவரிடத்திலு மிருக்கின்ற தூல சரீரங்களனைத்தும், நமக்கு ஆதாரமான தூல பூதங்களிலே மடிந்து, பூதமாத்திர மாக ஒடுங்கும். இந்தத் தூலபூதங்களும், பஞ்சீகரணம்விட் டுத் தன்மாத்திரைகளான தமோகுண பூதங்களாக மிஞ்சும். அப்போது கேவலம் இரணியகர்ப்பா வஸ்தையென்று சொல் லப்படும். சூக்ஷுமசரீரதத்துவங்க ளிருபதுங் கட்டுவிட்டுப் பூதங்களினுடைய சத்துவகுணமும், இராஜோகுணமுமாக ஒடுங்கும். அஃதெங்ஙனமெனின்:—

சகலபிராணிகளிடத்திலு மிருக்கின்ற அகங்காரமும், கிராணேந்திரியமும், உதானவாயுவும், உபஸ்தேந்திரியமும் பிருதிவியில் ஒடுங்கும். சித்தமும், சிங்ஙுவையும், சமான னும், பாயுருவும் அப்புவில் ஒடுங்கும். புத்தியும், சட்சுவும், அபானனும், பாதமும் அக்கினியில் ஒடுங்கும். மனதும், தொக்கும், பிராணனும், பாணியும் வாயுவில் ஒடுங்கும். உள்

ணமும், சுரோத்திரமும், வியானனும், வாக்கும் ஆகாசத்தில் ஒடுங்கும். அப்போது பழையபடியே முக்குணபூதங்களாகும். இந்தச் சூக்ஷுமபூதங்களும், பிருதிவி அப்புவிற்கரைந்து ஒடுங்கும். அப்புவும் அக்கினியிற் சுவறி ஒடுங்கும். அக்கினியும் விளக்கைப்போல வாயுவிலவிந்து ஒடுங்கும். வாயுவும் ஆகாசத்திலே ஓய்ந்து ஒடுங்கும். ஆகாசமும் விக்ஷேப சத்தியில் ஒடுங்கும். ஆவரணசத்தியும், விக்ஷேபசத்தியும் மூலப்பிரகிருதியின் தமோகுணமாத்திரமாய் ஆலமரம் ஆலம் விதையில் ஒடுங்கினாற்போல இன்னும் ஒருசிருஷ்டிக்கு வித்தாக மாயையிலும், அவித்தையிலும் ஒடுங்கும். இந்த மாயையும், அவித்தையும் அநாதியான மூலப்பிரகிருதியென்று சொல்லப்பட்ட வித்து தத்துவத்தில் ஒடுங்கும். அந்த வித்தும், பாம்பென்கின்ற பெயர்போய் பழுதையாகக் கண்டாற்போலத் தனக்கு அதிஷ்டான சைதன்னியமான பிரம சைதன்னிய மாத்திரமாக ஒடுங்கும். இப்படிப் பொய்யெல்லாம் மெய்ப்பொருள் ஒன்றாகக்கண்டு, அதுவே சுபாவசித்தமாய் நிசமாயிருக்கின்ற தன்வஸ்துவெனக்கண்டு தெளிந்து கவலைகெட்டிருக்கின்றவனே சீவன்முத்தன். இப்படித் தத்துவங்களின் ஒடுக்கஞ் சொல்லப்பட்டது.

இப்படித் தோற்றி ஒடுங்கின தத்துவங்கள்-௩௬. அவையாவன:—

பூதங்கள்-௫. ஸ்தூல சரீரதத்துவங்கள்-௬. சூக்ஷும சரீர தத்துவங்கள்-௨0. காரணசரீரமான மாயை அவித்தை-௨. இவற்றில் பிரதிவிம்பித்தசீவன், ஈசுரன்-௨. இவைகட்

கெல்லாம், அதிஷ்டான சைதன்னியமாயிருக்கின்ற * பிரமம்-௧. ஆக-௩௬.

இவைகளில், பூதங்கள்-௫. மாயை-௧. மாயாப்பிரதிவிம்பமான ஈசுரன்-௧. பிரமம்-௧. ஆக இந்த எட்டும் சகலபிராணிகளுக்குஞ் ‡ சமுதாயமாக அநுபவிக்கப்படும். மற்றை இருபத்தெட்டும், அவனவனுக்குப் † பிருதக்காக அநுபவிக்கப்படும். அஃதெங்ஙனமெனில், பிருதிவிதத்துவம் ஒன்று இறக்கில் எல்லோருக்கும் ஆதாரமில்லை. ஜலமுமிறக்கில் எல்லோருக்குஞ் சலமில்லை. தேயுவில்லாதிருந்தால் பாகமில்லை. வாடை தென்றல் இல்லாவிட்டால் வாயுவியக்கமில்லை. ஆகாசம் இறக்கில் ஒருவருக்கும் அவகாசமில்லை. மாயையும், மாயாப்பிரதிவிம்பரும் இறக்கில், சகலசமயங்களுக்குந் தெய்வமில்லை. பிரமமில்லையேல் ஒருவருக்கும் அறிவில்லை. ஆகையால் இந்த எட்டும் எல்லாருக்குஞ் சமுதாயமாம். பிருதக்கு எங்ஙனமெனில், ஒருவனுக்கு ஸ்தூலசரீரம் இறக்கில், எல்லோருக்கும் ஸ்தூலசரீரம் இறவாதபடியினாலும், சூக்ஷுமசரீரத்தில் ஒருவனுக்கு அங்க ¶ வைகல்யம் வந்தால் எல்லோருக்கும் வாராதபடியினாலும், முத்தராயிருந்த சுகர், வாமதேவர் முதலானபேருக்கு அவித்தையும், சீவனும் இறந்துபோயிருக்க மற்றைப்பேருக்கெல்லாம் அவித்தையும், சீவனும்

* பிரமத்திற்குத் தோற்றமொடுக்கங்கூறினது நாமகற்பனையைப்பற்றியென்க.

‡ சமுதாயம்-பொது. † பிருதக்கு-வேறு. ¶ வைகல்யம்-குறைவு.

இறவாதபடியினாலும் இந்த இருபத்தெட்டுத் தத்துவங்களும் அவனவனுக்குப் பிருதக்கென்பதிலே சந்தேகமேயில்லை.

இந்தத் தத்துவங்கள் ௯௬-ல் எப்போதும் தானாகவே காணப்படுகிற தத்துவம்-௧. எப்போதும் தனக்கன்னியமாகக் காணப்படுகிற தத்துவங்கள்-௭. தானாகவும் தனக் கன்னியமாகவும் அனுபவிக்கப்படுகிற தத்துவங்கள்-௨௮. அஃதெங்ஙனமெனில்:—

அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாயிருக்கின்ற பிரமசைதன்னியம் எல்லாவவஸ்தைகளிலுந் தானாக விளங்குகையினாலும், மற்றத் தத்துவங்கள்போலத் தனக் கன்னியமாக விளங்காதபடியினாலும் அந்தப் பிரமசைதன்னியம் ஒன்றுமே தானாகக் காணப்படுகிறது. பஞ்சபூதங்கள் -௫. மாயை, மாயாப்பிரதிபிம்பர் -௨. ஆக ஏழும் தத்தந் தொழிலானவெட்டு, குத்து, உழவு பஞ்சகிருத்தியம் தசாவதார முதலானவை ஒருகாலுந் தன்னுடைய தொழிலாகக் காணப்படாதபடியினாலே தனக் கன்னியங்களே யல்லாமல் தானாகமாட்டா. மற்றை ௨௮-தத்துவங்களுள்ளே நான் பிராமணன், நான் க்ஷத்திரியன், நான் வைசியன், நான் சூத்திரன், நான் பிரமசாரி, நான் கிருகஸ்தன், நான் வானப்பிரஸ்தன், நான் சன்னியாசி, நான் ஆண்மகன், நான் பெண்மகள், நான் கரியன், நான் சிவப்பன், நான் கட்டையன், நான் நெட்டையன், நான் பருத்தேன், நான் இளைத்தேன் என்று தானாவழங்குகிற ஸ்தூலசரீரம் ஆறுதத்துவங்களும், மற்றொருவேளையிலே தனக்குப் புறம்புபட்டு என்மாடு, என் கன்று என்றாற்போல, என்சரீரம் பருத்தது என்சரீரம் இளைத்

தது, என்மயிர் நரைத்தது, என்சரீரம் பிறந்து இத்தனை நாளாயிற்றென்று தான்வேறு, ஸ்தூலசரீரம் வேறாக வழங்குகிறபடியினாலும், நான்கண்டேன், நான்கேட்டேன், நான்தொட்டேன், நான் போசித்தேன், நான் கொடுத்தேன், நான் வாங்கினேன், நான்நடந்தேன், நான்புசித்தேன், நான்சிந்தித்தேன், நான்நிச்சயித்தேன், நான் இந்தப்பஞ்சத்திற்குச் சீவித்தேன் என்று தானாகவழங்குகிற சூக்ஷுமசரீர தத்துவங்கள் இருபதும், மற்றொருவேளையிலே தனக்குப்புறம்புபட்டு என்வீடு, என்னுடைமை என்றாற்போல என் கண், என் காது, என் மூக்கு, என் நாக்கு, என் கை, என் கால், என் மனம், என் புத்தி, என் அகங்காரம், என் சித்தம், என் பிராணன் என்று தான்வேறு அவைகள்வேறாக வழங்குகிறபடியினாலும், நான் அறிவேன், நான் அறியேன், என்று தானாக வழங்குகிற அஞ்ஞானமும், சிதாபாசனும் மற்றொருவேளையிலே தனக்குப் புறம்புபட்டு என் அஞ்ஞானம், என் சீவன் என்று வழங்கக்கண்டபடியினாலும் இந்த ௨௮-தத்துவங்களும் தானாகவும், தனக்கு அன்னியமாகவும் வழங்குகின்றது சித்தம்.

இப்படிச்சொன்ன குருவைப் பார்த்துச் சீடன்கேட்கும்படி, இந்த ௨௮-தத்துவங்களுந் தானானால், சாக்ஷியைப்போல ஒரு தன்மையாகத் தோற்றவேண்டுமே யல்லாமல், பஞ்சபூதங்களைப்போலத் தனக்கன்னியமாகக் காணக் கணக்கில்லை. இந்த ௨௮-ம் தனக்கன்னியமேயானால் எப்போதும் புறம்புபட்டே இருக்கவேண்டுமென்றித் தானாக வழங்கக்கணக்கில்லை, தானுமாய்த் தனக் கன்னியமுமாய் இருக்குமென்கிறது இருட்டாயிருந்தன.

என்றாற் போலும், வெள்ளாழ தீக்ஷிதன் என்றாற்போலும் விருத்தமாமென்னுஞ் சங்கைக்கு பரமார்த்தமாகத் தானென்கின்றது ஒருவகையும், அத்தியாசத்தினாலே தான் என்கின்றது ஒருவகையும் ஆக இருவகையும் உண்டு. சாக்ஷிசைதன்னியத்தைத் தான் என்கின்றது பரமார்த்தமல்லாமல் உபசாரமல்ல. தனக்கன்னியமாயிருக்கின்ற இந்த உ௪-யுந் தான் என்கின்றது கட்டையைக் கள்ளனென்றாற்போலும், பழுதைப் பாம்பென்றாற்போலும், புத்திரதாராதிகளைத் தான் என்றாற்போலும் மயக்கமேயல்லாமல் உண்மையல்ல. ஆகையினால் அந்நாளைகாலந்தொடங்கித் தானல்லவென்று காணப்பட்ட தத்துவங்கள்-எ. இப்போது இப்படிப்பட்ட விவேகம்பண்ணிவயிற்பாடு தானல்லவென்று காணப்பட்ட தத்துவங்கள்-உ௪ ஆக இந்த ௩௫-தத்துவங்களையும் அததற்குச்சொன்ன குணங்குறிகளுடனே கூடக் காண்கின்ற அறிவானது கடத்தைப் பார்க்கின்றவன் கடத்திற்குப் புறம்பாகவேயிருந்து கடத்தைப்பார்க்கின்றதுபோல அவைகட் கன்னியமாகவேயிருந்து அவைகளை அறிகின்றதென்றும், முப்பத்தாறாந் தத்துவமாகிய அதுவே தானென்றும், அதுவே பரமசிவமென்றுங் கலக்கமறத் தெளிந்தவனே சிவதரிசனமுடைய சீவன்முத்தனென்று சொல்லப்படுவனென் றுத்தாரம்.

இப்படிப் பிரமமே தாமென்றும், மற்றை ௩௫ - தத்துவங்களும் தமக் கன்னியமென்றும் பிரித்தறியாத அவிவேகிகள் அகங்காரக் கிரந்தியினாலே புத்திரதாராதிகள் தவிக்கின்றதைத் தாம் தவிக்கின்றோம் என்கின்ற மூடத்தனம்போல, இந்த உ௪ - னுடைய தொழில்களையும் தந்தொழிலென்று மயங்குகின்ற படியினாலே இந்த உ௪ - னாலும் ஆர்ச்சிக்கப்பட்ட புண்ணிய பாவங்களினாற் கட்டுப்பட்டு அந்தக் கர்மத்தின்படியே சனன மரணாதி சம்சாரத்தினாலே அடிபடுவரேமென்று மயங்குவர்.

பிரமசைதன்னியமே தானென்றும், மற்றை ௩௫-ம் தானல்லவென்றுந் தெளிந்த விவேகியானவன் அகங்காரக்கிரந்தியற்றபடியினால் இந்த உ௪ - னுடைய தொழில்களையும் நான் செய்யவில்லையென்றும், இந்த உ௪-ம் புசிக்கின்றதை நான் புசிக்கவில்லையென்றும் திடப்படத்தெளி மயக்கமற் றிருக்கின்றபடியினால் இந்த உ௪-னாலும் ஆர்ச்சிக்கப்பட்ட புண்ணிய பாவங்களினின்றும் விடுபட்டுக் கர்மமில்லாதபடியினால் சனனமரணாதி சம்சாரமில்லாமல் முத்தனாய்ப் பிரமமாத்திரமாகவே யிருப்பன்.

இவனைச் சீவன்முத்தன் என்றும், திடப்பிரக்ஞன் என்றும், அதிவர்ணாச்சிரமி என்றும், குணாதீதன் என்றும், பகவத்பக்தன் என்றும், பிராமணன் என்றும் வாசிட்டமுதலிய சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றன. சகலரும் இந்தத் தத்துவங்களை விசாரம்பண்ணி மோக்ஷமடையக்கடவர்கள்.

நாநாசீவவாதக்கட்டளை

முற்றிற்று.

சற்குருநாதன் றுணை.

உ.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேதசிரோமணி

ஸ்ரீமசன்-சிதம்பரசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

உபதேசவுண்மைக்கட்டளை.

இகபரங்களிலுள்ள ஆத்மகோடிகளுக்குள் தெய்வசதியாய் ஒவ்வொருவருக்குக் கிருத கர்ம புண்ணிய பரிபாகத்தினாலே இனிப் பிறவாத முடிந்த பிறப்பிலே இந்தத் தேகாதிப் பிரபஞ்சமுதலிய வனைத்துந் தோன்றி நின்ற நடுவுந்தன்மை ஏகதேசத்தில் காட்சிப்பிரமாணமாய் விளங்கும்.

அங்ஙனம் விளங்குவதைக் கருத்தினான்றி விசாரிக்குமிடத்து இதனைத் துன்பமேயன்றி இன்பமில்லையென்றும் இத்தச்சரீரம் உற்பத்தி நாசமடைகின்றபடியால் இதனால்வருஞ் சுகதுக்கம் அநுபவிக்கிறவனே பசுவென்றும், நாமே தேகத்தைப் பிரிந்து உற்பத்திசெய்துகொள்ளக் கூடாமையினால் ஒருவரிருந்து தனுகரணாதிகளைக்கொடுத்து வினைவழியே யூட்டுவிக்கின்றதன்மையினால் அவரே பதியென்றும், பதிக்கும் பசுவுக்குமுள்ள தாரதம்மியங்களைச் சற்றும் தெரியவொட்டாமல் மறைத்துநின்றதே பாசமென்றும், இந்தத்திரிபதார்த்த நிச்

சயமுந்தெரியாமல் அநாதியே மூலாஞ்ஞானத்தினால் பந்தப்பட்டு நின்று அந்தப் பந்தத்தினால் நால்வகையோனி; எழுவகைப் பிறவியிலும், எண்ணிறந்த சரீரங்களையெடுத்துத், தாபத்திரயாக்கினியினால் தகிக்கப்பட்டுத் துக்கசாகரத்தி லமிழ்ந்தினோமென்றும் சாமானியமாகச் சற்றே விவேகமுண்டாகும்.

அங்ஙனம் விவேகிக்குமிடத்து இப்போ தெடுத்த தேகத்தினனுபவிக்குந் தாபத்திரயங்களை விசாரிக்கும்படிவரும். அங்ஙனம் விசாரிக்குமிடத்து, தேகமே நானென்ற நிச்சயத்தினால் இத்தனை துன்பமும் வந்ததென்றுதோன்றும். இந்த நிச்சயம் எதினால்வந்ததென்று விசாரிக்குமிடத்து அவிவேகத்தினால் வந்ததென்று தோன்றும். அவிவேகம் எதினால்வந்ததென்று விசாரிக்குமிடத்து, மூலாஞ்ஞானத்தினால் வந்ததென்றுதோன்றும்.

இங்ஙனந்தோன்றுவது முற்பிறப்பிற்செய்த நிஷ்காம புண்ணியபலத்தினால், ஈஸ்வரானுக்கிரகம் பொருந்திச் சத்வாசனையோடுந் தோன்றிய மானுடப்பிறப்பிலன்றி மற்றைப் பிறப்பில் தோன்றாதபடியினால் இந்த மானுடசரீரம்பெற்ற அருமையும், இந்தச்சரீரம் மின்னல்போலவிளங்கி யழிகின்ற நிலையாமையும் விசாரித்துநின்று இந்தச்சரீர [illegible] சரீரம் வருமோவென்னும் பயத்தினால் இந்தச் சத்துவாசனை பொருந்திய மானிடதேகத்திலன்றி வேறொருதேகத்தில் சத்தியோன்றாதென்றுக் கண்டுகொண்டு இந்தத் தேகம் நிற்கும்பொழுதே காருண்ய மூர்த்தியாகிய சற்குரு

அங்ஙனமான தரிசனங்கிடைத்தபோது, மோக்ஷ விருப்பங்கொண்ட அதிதீவிர பக்குவமுள்ள சீடனானவன் அதியோகியைப்போல நிறைந்த பத்தியங்கொண்டு மூன்றுருவையுஞ் சம்பாவகமாய்ப் பாவித்துத் தோத்திரவணக்கத்துடன், ஆப்த அங்க தான சற்பாவ மென்னு நான்கு பணிவிடைகளுஞ்செய்து ஸ்ரீசற்குருவின் திருவுளப்பாங்காய் நடந்து, அவரது திருவருள் நோக்குமளவும் எதிர்பார்த்திருக்குமிடத்து ஸ்ரீ சற்குருகடாட்ச வீக்ஷணியத்தினாலும், அவரது தரிசன பரிசன பாதோதகப் பிரசாத மகிமையினாலும் சீடனது மும்மலங்களும் மூன்று வடிவிற்கரைந்து இவனும் அந்த முகக்குழியில் லயமாகுமிடத்து உடல் பொருளாவி மூன்றும் குருலிங்க ஜங்கமத்துக் கர்ப்பணமாகி சற்குருவுக்குஞ் சீடனுக்குங் கண்ணும் இமையும்போல் உடன்பாடாகையினால் அந்தப் பக்குவத்தில் இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் வரும். அதனால் சத்திநிபாதம் பதியும். அதனால் ஞானவிசாரமுண்டாம். அதனால் தற்றரிசனமாகும். அதனால் அகண்டபரிபூரண சொரூப சாக்ஷாத்கார பிரதிசயானந்தத்தை யென்றைக்கடைவோமென்கிற ஆவேசமும், கண்ணீர்ததும்பல் முதலிய எண்குணமும், அரோசகமுதலிய தசாவஸ்தைகளு முண்டாகும். அதையறிந்து சோதிக்கும்பொருட்டு, சற்குரு தினேதினே பரீக்ஷித்துவருவர். அங்ஙனம் பரீக்ஷிக்குமிடத்து, சீடனானவன் உலகத்தின்கண் ஒருவனது வியாதியை நிச்சயித்து அவிழ்தங் கொடுத்துத் தணிப்பதுபோல, நமக்கு அனேக ஜன்மவாசனை

நாதனையடைந்து அநித்திய அசுத்த துக்க லக்ஷணமாகிய சரீரதாபம் நீங்கி நித்திய சுத்த சுகலக்ஷணமாகிய சொற்சொரூபத்தைப் பெறவேண்டுமென்கிற தாகத்தினால் உள்ளத்தில் விசாரக்குறிப்புண்டாகும்.

அந்த விசாரமேலீட்டினால் மலைக்காட்டுத் தீவெப்பத்திலகப்பட்ட அந்தகன், மார்க்கந்தெரியாது நின்று நீர்தேடுந் தன்மைபோலத் தாபத்திரயாக்கினியினால் வெந்து, இருள் பிணிப்பினால் மார்க்கந்தெரியாமல் அஞ்ஞானதாபந்தணிக்கும் பொருட்டு ஆறுதிசயசொரூபானந்த ஞானாசாரியரைத் தேடுமிடத்து இவ னுள்ளக்குறிப்பையறிந்து இவனுட் டோய்வற நின்ற சுகசொரூபமே கருணைகூர்ந்து, சலமே ஆலங்கட்டியாய்த் தடித்ததுபோலச் சதேக சீவன்முத்தி அதீதியாகிய குருலிங்க ஜங்கம வடிவமாய்த் தடித்து சிவகாருணியம் ஈசுரபத்தி பாசவைராக்கியம் பிரமஞானமென்னும் நாற்குணங்களுங் குறைவின்றி விசேஷப் பிரசித்த வொழுக்காய்த் திருமேனி கொண் டெழுந்தருளிவரும்.

அஃதெப்படியென்னில்,— சூரியவிம்பம் எங்கும் வியாபித்திருந்தாலும் நிருமலமான கண்ணாடியில் விசேஷவிம்பம் பிரதிபலிக்கிறதுபோலச் சிவம் எங்கும் பரிபூரணமாயிருந்தாலும் சதேகசீவன்முத்தி யதீதியாகிய குரு லிங்க ஜங்கம வடிவத்தில் அகமும் புறமும் விளங்கி மானைக்காட்டி மானைப்பிடிப்பதுபோல மூன்றுருவாகிய யாதுடைசொரூபத்தைக் காட்டிச் சற்சீடனைத் தன்மயமாகச் செய்விக்கும்பொருட்டு இருமையினா லெழுந்தருளிவரும்,

பக்குவத்துள்ள சகல கேவலமாகிய பலவியாதியை நீக்கும் பொருட்டு ஒரு கைம்மாறிலும் விருப்பமின்றிய குருசுவாமி கள் நம்மைப் பரிக்ஷிக்கின்றது. இதனால் பின்பு மாறுதலுக் கிடமில்லையென்று நிச்சயங்கொண்டு, சுவர்ணமானது புடத் துக்குப்புடம் மாற்றேறுதல்போல ஆசிரியர் பரிக்ஷிக்கப் பரி க்ஷிக்கத் தெளிவையடைந்து சமரச பத்தியஞ்சத்திருஷ்டிய சந்நிதானத்தி லுருகுகின்ற வெண்ணெய்பாவைபோலச் சற் குரு சந்நிதானத்தில் நின்று நாளுக்குநாள் இருப்போதுங்கரை ந்துகரைந்துருகி அஞ்சலியஸ்தனாய் தேகத்தைவிட்டு நீங்காத சாயைபோலச் சற்குருதரிசனத்தைவிட்டு நீங்காதிருப்பன்.

அங்ஙனமான அதிதீவிர பக்குவமுள்ள சீடனைக் கிரங்கி அஸ்த மஸ்தக சம்யோகஞ்செய்து, திருவடி சூட்டி பன்மகல சந்தரித்து அந்தக்ஷணமே விதி நிஷேத சூனியமாகிய வேதா ந்த சித்தாந்த சமரச போத மகாவாக்கியமாகிய அதிசூக்ஷ் மாக்கியார்த்த சிரவண தீபத்தை அவனது பரிபக்குவமாகிய அகண்ட தகளியில் பரமத்தியாகிய ஆச்சியநிறைந்த கருத் தாகிய திரியிலேற்றி, ஐயந்திரிபாகிய காற் றுறைக்காதிருக் கும்படியாகிய இமைச்சீலை கட்டுவித்து, சிட்டங்கட்டுதல் போல் அண்டபிண்டங்களில் பவுட்டியமில்லை பிடியாமலிரு க்க நித்தியாசனமாகிய தூண்டுகோலால் தூண்டித்தூண்டி, அதுதி அகண்டபரிபூரணானந்த சாக்ஷாத்கார வனுபவத்திற் கரைந்துநின்று சுகானுபூதிவிளக்கமாய் இருந்தபடியேயிருக் கும் உபதேசவுண்மையை அனுக்கிரகஞ்செய்தருளினர்.

அங்ஙனமான சீடன் பெத்தத் திசையில் இருளில் சொச்சொருபமிருந்துந் தோன்றாமல் மருளவஸ்தையே சகச மானதுபோல சுவானுபூதியாகிய முத்தித்திசையில் மருட் சொருபமிருந்துந் தோன்றாமல் அருள்வடிவமே சகசமாகி அவ்வருண்மேலீட்டினால் ஞானானந்தத்தைப்பெற்று, முடவ னுக்குப் பிடிப்புநீங்கி கை காலடக்கவந்தும் திரும்பவும் அது தொடாதிருக்கும்படி உல்லாசமாய் நடந்து பார்ப்பது போல இருட்பிடிப்புநீங்கி அருள் நடைநடக்கவந்தும் இவ் வருளில் அவ்விருட்பிடிப்பு வாராதிருக்கும்படி உன்றுள்ளா சத்தினால் அருள்நடைநடந்து பார்ப்பதுமன்றி பெத்தத்திசை யிற் றவித்த தாபாக்கினியைக் கிருபாவீக்ஷண்ய ஜலத்தினாற் குளிர்வித்துப் பேரானந்த சமுத்திரத்தில் ஆட்டிய ஸ்ரீசற்குரு நாதனுடைய திருவடிப்பிரதாபத்தைப் புகழ்ந்து தேகபதனப ரியந்தஞ் சுவானுபூதியைப் பிரியாதிருக்கும்படிப் பல்வாறு கத் தோத்திரஞ்செய்து பவுட்டியமில்லாகிய துர்வாசனைகள் தன்னைப் பிடியாமலிருக்கச் சுகானந்தப்பணியால் சீவன் முத்திசதுஷ்பாத முறைமையாகிய வனுபூதியடைந்து விதேக கைவல்ய முத்தியைப்பெறுவன்.

இங்ஙனமன்றி சற்குரு பரிக்ஷிக்குமிடத்து பொற்பொடி மெழுகுண்டையில் மறைவதுபோல் மலபோதத்தினால் இரு ட்டிமிரத்தில் சிரவணாதிகள் மறைந்து, சீடனுக்குச் சொரூ பசுவையொழிய பொருட்களை விளங்காது. வராகம் பூமியை யுழுது தான் வேண்டியபொருளைவிட்டு வேறொன்றை நாடுத ல்போலத் தனது சுகசொருபானந்தத்திற் கனுகூலமாகிய

பொருளிற் கருத்தழுந்தாமல் மலவாசனையால் சுகப்போருள் சொல்லாயினுங்குவதை ஆசிரியர் குறிப்பினாலறிந்து அவனை இடைவிடாமல் குருலிங்க ஜங்கமப்பணிவிடைகளில் விடுத்து குருதரிசன பரிச பாதோதகப் பிரசாதங்களினால் அவனுக்கு இருவினையொப்புமுதலிய பரிபாகம்வருவித்து அத்தியாரோபயுத்தியும் அபவாதயுத்தியு மறிவிக்கத்தொடங்கி முன்னர் அத்தியாரோபயுத்தியை அருளிச்செய்கின்றார். அஃதெப்படியென்னில்:—

பழுதையிற் பாம்பும், கட்டையிற் கள்ளனும், கானலிற் சலமும், கிளிஞ்சிலில் வெள்ளியும்போல சச்சிதானந்த சொரூபமாகிய தன்னிடத்தில் மூலாஞ்ஞானத்தினால் அத்தியாரோபமாய் முக்குணம் பிறந்தது, அவற்றுள்,—

சத்துவகுணத்தில் ஈஸ்வராதிகளும், இராசதகுணத்தில் சீவர்களும், தாமதகுணத்தில் ஆவரண விசேஷபசத்திகளும், அபஞ்சீகிருத பஞ்சதன்மாத்திரைகளும், சூக்ஷ்மசரீரங்களும் பஞ்சீகிருத பஞ்சமகாபூதங்களும், ஸ்தூல சரீரப் பிரபஞ்சங்களுமுண்டாயின.

இவற்றுள் பிரபஞ்சம் அனுபவிக்கப்படுகின்றது, சீவனே அனுபவிப்பவன், ஈஸ்வரன் சீவர்கள் கர்மானுசாரப்படி யனுபவங்கொடுப்பவர்.

ஆவரணசத்தியானது, ஈஸ்வரனையும் ஞானிகளையுந்தவிர மற்றைச் சீவராசிகளனைத்தையுந் திரிபதார்த்தநிச்சயந் தெரியவொட்டாமல் நாஸ்திபாதியென்னு மிருளாகத்தினால் மறைக்

காலத்து அமாவாசை நிசியின் குமரியிருளைப்போல மறைத்து நிற்கும்.

விசேஷபசத்தியானது, பிறவிமுதல் துணைக்காரணமாயிருந்து முன்னர் விடயஞானத்தை விளக்கிப் பின்னர் ஞானசாதனமாயிருந்து சொரூபஞானத்தை விளக்கிவைத்து அதுவும் அந்த சொரூபஞானத்திற் பிணஞ்சுடு தடியைப்போல லயமாகிவிடும்.

முற்கூறிய சத்துவத்திற் சத்துவம் பிரதானமாகும்போது அதிற் பிரதிபலித்த ஈஸ்வரனுக்கு விஷ்ணுவென்றும், இராசதம் பிரதானமாகும்போது அதிற் பிரதிபலித்த ஈஸ்வரனுக்குப் பிரமாவென்றும் தாமதம் பிரதானமாகும்போது அதிற் பிரதிபலித்த ஈஸ்வரனுக்கு உருத்திரனென்றும் பெயர். இதுவே மாயை. இந்தமாயையும் அஞ்ஞானமாகிய ‡ சமஷ்டி சீவ காரண சரீரமுங்கூடி ஈஸ்வரனுக்குக் காரண சரீரமாம். இதுவே ஈஸ்வரனுக்குவவஸ்தை. இதை யபிமானித்த ஈஸ்வரனுக்குச் சுழுத்திக்கு அவ்வியாகிருதனென்றும் பெயர்.

இராசதத்தில் சத்துவம் பிரதானமாகும்போது அதிற்பிரதிபலித்த சீவர்களுக்கு ஞானநிஷ்டாபரரென்றும், இராசதம் பிரதானமாகும்போது அதிற்பிரதிபலித்த சீவர்களுக்கு கர்மநிஷ்டாபரரென்றும், தாமதம் பிரதானமாகும்போது அதிற் பிரதிபலித்தசீவர்களுக்குச் சோம்பல் நித்திரை மயக்கமுடையவர்களென்றும் பெயர். இதுவே அஞ்ஞானம், இதுவே

‡ சமஷ்டியென்பது - வனமென்றும், வியஷ்டியென்பது மரமென்றுமாம்.

சீவகாரணசரீரம், இதுவே சீவனுக்குச் சுழுத்தியவஸ்தை, இதை யபிமானித்த சீவனுக்குப் பிராஜ்ஞனென்றுபெயர்.

தாமதத்தில் சத்துவம் பிரதானமாகும்போது அதிற் பிரதிபலித்த விக்ஷேபசத்தியினால் அபஞ்சீகிருத பஞ்ச தன்மாத்திரைகள் பிறக்கும். இந்த அபஞ்சீகிருத பஞ்சதன்மாத்திரைகளும் சீவர்களது வியஷ்டி சூக்ஷுமசரீரமுங்கூடி ஈஸ்வரனுக்குச் சமஷ்டி சூக்ஷுமசரீரமாம். இதுவே ஈஸ்வரனுக்குச் சொப்பனவஸ்தை. இதை யபிமானித்த ஈஸ்வரனுக்கு இரணியகர்ப்பனென்றுபெயர். அதெப்படியென்னில்:—

விக்ஷேபசத்தியின் காரணமாய் சத்த தன்மாத்திரையான ஆகாயம்பிறக்கும். அதில் பரிச தன்மாத்திரையான வாய்வு பிறக்கும். அதில் ரூப தன்மாத்திரையான தேயு பிறக்கும். அதில் ரச தன்மாத்திரையான அப்பு பிறக்கும். அதில் கந்த தன்மாத்திரையான பிருதிவி பிறக்கும். ஆக தன்மாத்திரைகள் ௫.

சத்ததன்மாத்திரை சாத்துவிக சமஷ்டியுடன்கூடினது ஞானம். இதற்குநிலை புருவமையம். இராஜசமஷ்டியுடன்கூடினது சமானவாயு. இதற்குநிலை நாபி. சாத்துவிகவியஷ்டியுடன் கூடினது சுரோத்திரேந்திரியம். இதற்கு நிலை செவி. இராஜசவியஷ்டியுடன்கூடினது வாக்கு. இதற்குநிலை வாய். சத்தம் விடயம்.

ஞானம், சமானவாயு, சுரோத்திரேந்திரியம், வாகிந்திரியம், சத்தவிடயம் ஆக ௫-ம் சத்த தன்மாத்திரையின்கூறு.

பரிசதன்மாத்திரை - சாத்விகசமஷ்டியுடன் கூடினது மனம்; இதற்குநிலை கண்டம். ராஜச சமஷ்டியுடன் கூடினது வியானவாயு; இதற்குநிலை சர்வசரீரம். சாத்துவிக வியஷ்டியுடன் கூடினது தொக்கேந்திரியம்; இதற்கு நிலை தொக்கு. இராசசவியஷ்டியுடன் கூடினது பாணேந்திரியம்; இதற்குநிலை அஸ்தம். பரிசம் விடயம்.

மனம் - வியானவாயு - தொக்கேந்திரியம் - பாணேந்திரியம்-பரிசவிடயம் ஆக ௫-ம் பரிச தன்மாத்திரையின்கூறு.

ரூபதன்மாத்திரை - சாத்துவிகசமஷ்டியுடன் கூடினது புத்தி; இதற்குநிலை நேத்திரம். இராசத சமஷ்டியுடன் கூடினது உதானவாயு; இதற்குநிலை கண்டம். சாத்துவிகவியஷ்டியுடன் கூடினது சட்சேந்திரியம்; இதற்கு நிலை நேத்திரம். இராசச வியஷ்டியுடன் கூடினது பாதேந்திரியம்; இதற்குநிலை பாதம். ரூபம் விடயம்.

புத்தி-உதானவாய்வு-சக்ஷேந்திரியம்-பாதேந்திரியம்-ரூபவிடயம் ஆக ௫-ம் ரூப தன்மாத்திரையின்கூறு.

இரசதன்மாத்திரை - சாத்துவிகசமஷ்டியுடன்கூடினது சித்தம்; இதற்குநிலை நாபி. இராசதசமஷ்டியுடன் கூடினது அபானவாயு; இதற்குநிலை குதம். சாத்துவிக வியஷ்டியுடன் கூடினது சிங்குவேந்திரியம்; இதற்குநிலை நாக்கு. இராசத வியஷ்டியுடன்கூடினது குய்யேந்திரியம்; இதற்குநிலை உபஸ்தம். ரசம் விடயம்.

சித்தம்-அபானவாயு சிங்குவேந்திரியம்-குய்யேந்திரியம்-ரசவிடயம் ஆக ரு-ம் இரச தன்மாத்திரையின்கூறு.

கந்ததன்மாத்திரை - சாத்துவிகசமஷ்டியுடன் கூடினது அகங்காரம்; இதற்குநிலை இருதயம். இராசத சமஷ்டியுடன் கூடினது பிராணவாயு; இதற்குநிலை இருதயம். சாத்துவிக வியஷ்டியுடன் கூடினது ஆக்கிராணேந்திரியம்; இதற்குநிலை நாசி. இராசதவியஷ்டியுடன்கூடினது குதேந்திரியம்; இதற்கு நிலை பாயுரு. கந்தம் விடயம்.

அகங்காரம்-பிராணவாயு-ஆக்கிராணேந்திரியம்-குதேந்திரியம்-கந்தவிடயம் ஆக ரு-ம் கந்த தன்மாத்திரையின்கூறு.

இந்ததத்துவங்கள் உரு-ங்கூடி சீவ சூக்ஷும சரீரமாம். ஞானேந்திரியத்து உச - தத்துவங்களென்றுஞ்சொல்லுவர். இதுவே சீவனுக்குச் சொப்பனாவஸ்தை. இதை யபிமானித்த சீவனுக்குத் தைசதனென்றுபெயர்.

இனி ஸ்தூலசரீரமுண்டானமுறைமையெப்படியெனில்:—

தாமதத்தில் தாமதம் பிரதானமாகும்போது அபஞ்சீகிருத பஞ்சபூதத்தினின்று பஞ்சீகிருத பஞ்ச மகாபூதங்கள் பிறக்கும். இந்தப் பஞ்சீகிருத பஞ்ச மகாபூதங்களும் சேர்க்கையாகிய சமஷ்டி ஸ்தூல சரீரங்களுங்கூடி ஈஸ்வரனுக்கு ஸ்தூல சரீரமாம், இதுவே ஈஸ்வரனுக்குச் சாக்கிராவஸ்தை, இதை யபிமானித்த ஈஸ்வரனுக்கு விராட்டென்று பெயர். அஃதெப்படியெனில்:—

பஞ்சபூதங்களையும் பத்தாகச்செய்து அவைகளின் பாதியை நன்னான்காகப் பிரித்து, சுவாமிசத்தைவிட்டு இதராமிசத்

ட்டிப் பஞ்சீகரணப்படுத்த ஸ்தூல பூத பௌதிகங்க

ஆகாசத்தி னாகாசம்	வாயுவி னாகாசம்	தேயுவி னாகாசம்	அப்புவி னாகாசம்	பிருதிவியி னாகாசம்
ஞாத்ரு மோகம்	மனம் நாணடல்	புத்தி சங்கமம்	சித்தம் சுக்கிலம்	அகங்காரம் மயிர்
சமானன் லச்சை	வியானன் ஓடல்	உதானன் சோம்பல்	அபானன் உதிரம்	பிராணன் நரம்பு
சுரோத்திரியம் பயம்	தொக்கு உட்காருதல்	சட்சு நித்திரை	சிங்குவை வியர்வை	ஆக்கிராணம் தோல்
சத்தம் துவேஷம்	பரிசம் நடத்தல்	ரூபம் தாகம்	ரசம் மூத்திரம்	கந்தம் மாமிசம்
வாக்கு ராகம்	பாணி படுத்தல்	பாதம் பசி	பாயுரு உமிநீர்	உபஸ்தம் அஸ்தி

படியெனில்:—பிருதிவியிற் பிருதிவி அஸ்தி. பிருதிவியில் அப்பு மாமிசம். பிருதிவியில் அக்கினி சர்மம். பிருதிவியில் வாயு நரம்பு. பிருதிவியில் ஆகாசம் ரோமம். ஆக பிருதிவியின்கூறு.

அப்புவில் அப்பு மூத்திரம். அப்புவிற் பிருதிவி உதிரம். அப்புவில் அக்கினி வியர்வை. அப்புவில் வாயு உதிரம். அப்புவில் ஆகாசம் சுக்கிலம் ஆக ரு-ம் அப்புவின்கூறு.

தேயுவிற்றேயு நித்திரை. தேயுவிற்பிருதிவி பசி. தேயுவில் அப்பு தாகம். தேயுவில் வாயு ஆலசியம். தேயுவில் ஆகாசம் சங்கமம் ஆக ரு-ம் தேயுவின்கூறு.

வாயுவில்வாயு ஓடல். வாயுவிற் பிருதிவி படுத்தல். வாயுவில் அப்பு நடத்தல். வாயுவில் தேயு உட்கார்த்தல். வாயுவில் ஆகாசம் தாண்டல் ஆக ரு-ம் வாயுவின்கூறு.

ஆகாயத்தில் ஆகாயம் மோகம். ஆகாயத்திற் பிருதிவி ராகம். ஆகாயத்தில் அப்பு துவேஷம். ஆகாயத்தில் தேயு பயம். ஆகாயத்தில் வாயு லச்சை ஆக ரு-ம் ஆகாயத்தின்கூறு.

ஆக உரு-ங்கூடி ஸ்தூலசரீரமாயிற்று. இவை சடமாகையினால் பஞ்சதன்மாத்திரைகளின் சாத்துவீககுணத்தினாலும், இராசதகுணத்தினாலும் உண்டான சூக்ஷமசரீரமிருப்பதற்குப் போகஸ்தானமாம். இதுவே சீவனுக்கு ஸ்தூலசரீரம். இதுவே சீவனுக்கு சாக்கிராவஸ்தை. இதை யபிமானித்த சீவனுக்கு விஸ்வனென்றுபெயர்.

இனி நால்வகையோனியாவன:—

அண்டசம் - உற்பிசம் - சுவேதசம் - சராயுசம் ஆக ச. இவற்றுள் அண்டசத்திற்பிறந்தவை பட்சி பன்னகமுதலி

யன. பையிற்பிறந்தவை தேவர், நரர், மிருகமுதலியன. வேர்வையிற்பிறந்தவை ஈ, பேன், மசக முதலியன. நிலத்திற்பிறந்தவை விருக்ஷம், கொடி, செடி முதலியன.

சிலசாஸ்திரங்களில் சூட்சமசரீரத்திற்கு மகூ-தத்துவங்களென்று சொல்லியிருக்க இவ்விடத்தில் உசு-தத்துவங்களாகச் சொல்லுவானேனென்னில்.

பஞ்சதன்மாத்திரைகளின்றி சூட்சமசரீரந் தோன்றமாட்டா தாகையால் உசு - தத்துவங்களென்று சொன்னதே பிரமாணம்.

அந்தக்கரணம்-ச. ஞானேந்திரியம்-ரு. ஆக கூ-ம் ஞானசத்தியாகையால் சாத்துவீககுணமென்றும், வாயுக்கள் - ரு. கன்மேந்திரியம்-ரு. ஆக ௰-ம் கிரியாசத்தியாகையால் இராசதகுணமென்றும், ஞானேந்திரியங்களும் கன்மேந்திரியங்களும் ஒன்றோடொன்று சேராமல் வெவ்வேறாகையினால் வியஷ்டியென்றுஞ் சொல்லப்படும். ஆகையால் பஞ்சதன்மாத்திரைகளை விஷயமாகக்கழித்து அந்தக்கரணம் - ச. வாயுக்கள்-ரு. ஞானேந்திரியம்-ரு. கன்மேந்திரியம்-ரு. ஆக மகூ-ங்கூட்டி சூட்சம சரீரங்களென்று சிலர் சொல்லுவார்கள்.

இவற்றின் கிரியை எப்படியென்னில்:—

ஞானம் - சமானவாயுவுடன்கூடி சுரோத்திரேந்திரியத்தை அதிஷ்டித்து சத்தவிஷயத்தையறியும். ஆகையால் வாக்கு வசனிக்கும்.

மனம் - வியானவாயுவுடன்கூடி தொக்கேந்திரியத்தை யதிஷ்டித்து பரிசவிஷயத்தையறியும். ஆகையால் பாணி இடுதலு மேற்றலுஞ்செய்யும்.

புத்தி-உதானவாயுவுடன்கூடிச் சக்ஷுரிந்திரியத்தையதிஷ்டித்து ரூபவிஷயத்தையறியும். ஆகையால் பாதங்கமனிக்கும்.

சித்தம் - அபானவாயுவுடன்கூடிச் சிங்ஙுவேந்திரியத்தை யதிஷ்டித்து ரசவிஷயத்தையறியும். ஆகையால் உபஸ்தம் ஆனந்திக்கும்.

அகங்காரம் - பிராணவாயுவுடன்கூடி ஆக்கிராணேந்திரியத்தை யதிஷ்டித்து கந்தவிஷயத்தையறியும். ஆகையால் பாயுரு மலவிசர்ச்சனஞ்செய்யும். இவைகளே இந்தத் தத்துவங்களின் கிரியைகளாம். இதை அத்தியாரோப புத்தியென்று சொல்லப்படும்.

இனி அபவாதயுத்தியாவதேதென்னில்:—

சொரூபமுதல் ஸ்தம்பபரியந்தம் உண்டானமுறைமைப்படியே ஒன்றிலொன்றொடுக்கிச் சொரூபமாகக் காண்பதே அபவாதயுத்தியாம்.

இங்ஙனமாகில் அது நீ யாரென்னும் அத்துவிதானந்த சுகத்தைப்பெறுவதெப்படியென்னில்,

நீ யது வானாயென்று ஆசிரியர் பிரகடமாக உபதேசித்தருளு முறைமைப்படி முன்னர் நீயென்னுஞ் சீவனுக்குண்டான சரீரத்திரயமும், அவஸ்தாத்திரயமும், அபிமானத்திரயமும், ஆக கூ-ங் கழித்து அதிற்சேடித்துநின்ற சிவசாக்ஷியாகிய கூடஸ்த தரிசனஞ்செய்து, பின்னர் அதுவென்னும் ஈஸ்வரனுக்குண்டான சரீரத்திரயமும், அவஸ்தாத்திரயமும், அபிமானத்திரயமும், ஆக கூ-ங்கழித்து அதிற்சேடித்துநின்ற ஈஸ்வர சாட்சியாகிய பிரமதரிசனஞ்செய்து, அப்பால் அசியென்னும் பதார்த்தமாகிய ஆனந்தாதீதமே தற்சொருபமாய் கூடஸ்த பிரமமென்னுந் துவித பாவமுமீறந்து, அத்துவிதானந்தத்திலமிழ்ந்தி, மதுவுண்டவண்டுபோற்சுகித்திருத்தலாம். இதுவே சனகன், மாவலி, பிரகதன் முதலிய பெரியோர்களனுபவித்த சதானந்தானுபூதியாகும். இதைச் சற்குருகடாக்ஷத்தினலுண்டாகும் சிவானுபூதியினுற் கண்டுகொள்க.

உபதேசவுண்மைக்கட்டளை

முற்றிற்று.

சற்குருநாதன்துணை.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேதாந்த தசாவத்தைக்
கட்டளைச் சுருக்கம்.

மோக்ஷமுண்டென்கிற எந்த மார்க்கத்துக்கும் உபக்கிரமத்திற் பந்தமும் உபசங்காரத்தில் முத்தியுஞ் சித்தாந்தமாகையினாலே இம்மார்க்கத்தினுடைய பந்தமுத்தி வியவகாரஞ் சுருக்கமாகச் சொல்லப்படாநின்றதெப்படியெனில்:—

சத்தியம், ஞானம், அனந்தம், ஆனந்தமென்னும் இலக்கணத்தையுடைய சுயம்பிரகாசமாகிய பரவஸ்துவின் கண்ணின்று வாசகஞ் செய்வொண்ணாத பின்னசத்தி தோன்றும்; அதினின்றும் மாயை தோன்றும்; அதில் சுத்தமாயையி னின்றும் பரதத்துவந் தோன்றும்; அதினின்றும் வியோமந் தோன்றும்; அதிற் காலபரந் தோன்றும்; அசுத்தமாயையினின்றும் புருடன் றோன்றும்; அதில் மூலப்பகுதி தோன்றும்; அதில் மான் றோன்றும்; அதில் ஆங்காரந் தோன்றும்; அகங்காரந் திரிகுணமாக விரியும். அவையிற் சாத்துவிகாங்காரத்தில் மனமும், ஞானேந்திரியங்களைந்துந் தோன்றும்; இராசதவகங்காரத்தில் கன்மேந்திரியங்களைந்துந் தோன்றும். தாமதவாங்காரத்தில் சத்தாதிகளைந்துந் தோன்றும். இந்தசத்தாதி யைந்தையும் ஒவ்வொன்றை யிரண்டு கூறுசெய்து அவையி லொருகூற்றில் ஒவ்வொன்றை நன்னான்கு கூறாகச் செய்து தனது கூறல்லாத நாலினுங் கூட்டப் பஞ்சீகரண தூலபூதமாம். உபக்கிரமமுற்றும்.

இனித் தத்துவங்களினுடைய வகை யெப்படி யெனில்:—

பஞ்சீகரண தூலபூதமைந்து, சத்தாதியைந்து, ஞானேந்திரியமைந்து, கன்மேந்திரியமைந்து, அந்தக்கரணம் நாலு, புருடன் ஒன்று, காலபரம் ஒன்று, வியோமம் ஒன்று, பரம் ஒன்று, ஆகத்தத்துவ மிருபத்தெட்டின்மேல் மாயையொன்று, பின்னசத்தி யொன்று ஆ ௩௰. இவையே பந்தம். இனியிம் முப்பதும் நீங்கி மேற்சுயம்பிரகாசத்தை யடைதலே உபசங்காரம் இதற்கு மார்க்கமெப்படி யெனில்:—

தூலபூதமைந்து, சூட்சமபூதமைந்து, ஞானேந்திரியமைந்து, கன்மேந்திரியமைந்து ஆ இருபதுஞ் சிவசாக்கிரம். இதில் இரோதாயி நீங்கும். மனம், புத்தி, ஆங்கார மூன்றுஞ் சிவசொற்பனம். பிரகிருதி, சிவசுழுத்தி, புருடன், பரசாக்கிரம் இதிற் பிரகிருதி நீங்கும். காலபரம், பரசொற்பனம் இதில் அசுத்தமாயை நீங்கும். வியோமம், பரசுழுத்தி, பரம், சிவசாக்கிரம், மாயை, விசுவக்கிராசம், இதிற் கன்மம் நீங்கும். பின்னசத்தி, உபசாந்தம் இதிற் சுத்தமாயை நீங்கும். சுயம்பிரகாசமே துரியம் இதில் ஆணவம் நீங்கும். ஆக வத்தை பத்து. இதுவே முத்தி. இவ்வொழுங்கில் ஞானாசாரியர் கைகாட்டும்படிக்குச் சமாதியிலிருந்து அநுபவம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டியது.

வேதாந்த தசாவத்தைக்கட்டளைச் சுருக்கம்

முற்றிற்று.

சற்குருகடாக்ஷம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேதாந்த
தசகாரியக்கட்டளை.

நித்திய நைமித்திய காமியப் பிராயச்சித்த உபாசனைகளை யநேக ஜென்மாந்தரங்களிலே பண்ணப்பட்டு இருந்த கிருத்தியனாய், "நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகம், இகமுத்திரார்த்தபலபோகவிராகம், சமாதிஷட்கம், முமூட்சுத்துவம்" என்கிற சாதன சதுஷ்டய சம்பத்தியுடைய அதிதீவிர பக்குவமுடையோர் மேற் சொன்னமெடாத வகைக்கு, பிரம கைவல்லியம் சமாதியிலிருந் தடைதற்கு மேலான மார்க்கம் வேதமுடிவாகிய உபநிஷத்தின் தாற்பரியமே யிருக்கும். இதற்குத் தொகை யெப்படியெனில்:—

மாயாரூப மென்றும், மாயாதரிசன மென்றும், மாயாசுத்தி யென்றும், சிவரூப மென்றும், சிவதரிசன மென்றும், சிவசுத்தி யென்றும், பிரமரூப மென்றும், பிரமதரிசன மென்றும், தேககைவல்லிய மென்றும், விதேககைவல்லிய மென்றும் ஆகப் பத்து. இது தொகையாகிய சிரவணம். இதற்கு வகை யெப்படியெனில்:—

மாயாரூபமாவது சர்வப் பிரபஞ்சங்களும் இத்தனை அங்கிசத்துடனே கூடி விளங்குமெனக் காண்கை. மாயாதரிசனமாவது, அந்த அங்கிசத்தில் இத்தனை யங்கிசம் மாயா சம்பந்தமெனக் காண்கை. மாயா சுத்தியாவது, அதனுடைய அதிட்டானத்தைக் காண்கை. சிவரூபமாவது, விளக்க விளங்கப்

பட்ட மாயா ரூபத்தைக் காணுதற் கோரறிவுண்டெனக் காண்கை. சிவ தெரிசனமாவது, அவ்வறிவைத் தானெனக் காண்கை. சிவசுத்தியாவது, அவ்வறிவி னதிட்டானத்தைக் காண்கை. பிரம ரூபமாவது, மாயாரூபத்துக்குஞ் சிவரூபத்துக்கு மதிட்டானம் பிரமமெனக் காண்கை. பிரம தரிசனமாவது, ஆரோபிதமு மதிட்டானத்தைவிட வேறில்லாதது போல மாயையுஞ் சிவனும் பிரமமாகத் தானே காண்கை. தேக கைவல்லியமாவது அந்தப் பிரமமாகத்தானே காண்கிறபோதும் நீங்கி ஆனந்தமயமாயிருக்கை. விதேக கைவல்லியமாவது, அந்தப் பிரமானந்தாதீதத்தை யடைகை. இது வகையாகிய மனனம். இனி விரிவு எப்படியெனில்:—

சத்தாதி விடயத்தி லொன்றுமற்று ஏகாந்தத்திலிருந்து நித்தியாசனத்தில் சமாதியைப்பொருந்திச் சாட்சாத்கரிக்கும்வகை.

மாயாரூபமாவது இதுவென்று காணப்பட்ட சர்வப் பிரபஞ்சமு முண்டாய் விளங்கி ரம்மியமாய் நாமரூபமாய் இவை ஐந்தங்கிசத்துடனே விளங்குதலைக் காண்கை.

மாயாதரிசனமாவது அந்த ஐந்தங்கிசத்தில் பின்பு சொல்லப்பட்ட நாமரூபமாகிய இரண்டங்கிசமு மாயையெனக் காண்கை.

இனி மாயாசுத்தியாவது இந்தமாயா சம்பந்தமாகிய நாமரூபத்துக்கு முன் சொல்லப்பட்ட உண்டாய் விளங்கி ரம்மியமாகிய மூன்றங்கிசத்தினுடைய அதிட்டானத்தைக் காண்கை.

சிவரூபமாவது ஐந்தங்கிசத்துடனே விளங்கப்பட்ட சர்வத்தையுங் நோக்கி அவையில் பின்பு சொல்லப்பட்ட இரண்டங்கிசமு மாயா சம்பந்த மென்றும், அந்த மாயாசம்பந்தமும் முன்பு சொரூபசம்பந்தமாகிய சச்சிதானந்தத்தைவிட வேறின்மையென்றுங் கண்டவறிவொன் றுண்டெனக் காண்கை.

சிவ தரிசனமாவது நாமரூப மயமாகிய சேவலமும் நீங்கிச் சச்சிதானந்தமாகிய பிரமத்தைப்பற்றி நிற்கை. இது சாக்கிராவத்தை.

சிவசுத்தியாவது அந்தச் சச்சிதானந்த மயமாகிய பிரமத்தை அவ்வொளியே கண்ணாகக் கொண்டறிந்து அதிற் சிவ ஐக்கியப்போதமடங்கி அச்சிவத்துக்கு அதிட்டானமாகிய பிரமந் தானாயிருக்கை.

பிரமரூபமாவது நானூர் ரூபமாகிய நாம ரூபத்திற்கும் அன்றி யுணர்ந்து சிவனுக்கு அதிட்டானமாய் விளக்கப்பட்டது சச்சிதானந்தமேயெனக் காண்கை. இது சொப்பனவத்தை.

பிரம தரிசனமாவது பழுதை கிளிஞ்சில், கட்டை, சூரியன், கனகம், மண் முதலிய அதிட்டானங்களில் கற்பிக்கப்பட்ட பாம்பு, வெள்ளி, கள்வன், கானனீர், ஆபரணம், கடகலச முதலிய வாரோபிதம் விசாரித்தவிடத்தில் அவை அவ்வதிட்டானமேயாகி விளங்குதல்போல் ஆரோபிதமாய் விளக்கப்படுகிற நாமரூபமயமாகிய மாயையும், அம்மாயையை யறியப்படாநின்ற சீவனும், அதனால் விளக்கப்பட்ட பரமும், நாம

ரூபமறியப்பட்டதானும், அறிவிக்கப்பட்ட பரமே யெனக் காட்டாமல், நாமரூபத்தையுந் தன்னையும் வேறுபோல் விளக்கப்பட்ட அஞ்ஞானமும்; அதற்கு நியதமாகிய கர்மமுமாகிய ஐந்து பதார்த்தமும் அதிட்டானமாகிய சச்சிதானந்த சொரூபமாகக் காண்கை. இது சுழுத்தியவத்தை.

நிருகைவல்லியமாவது அப்படி அந்த ஐந்து பதார்த்தமுஞ் சொரூபமாகக் காணப்பட்டவாதலையும் நீங்கி, [illegible]த்திற் பிரகாசிக்கப்பட்ட சொரூபானந்தத்தைப் பெற்று நிற்கை. இது துரியம்.

விதேக கைவல்லியமாவது அந்தச் சொரூபானந்தத்தைப் பெற்று ஆனந்தாதீதனாய் வாக்குமனாதீத கோசரமாகிய பிரம கைவல்லியத்தைப் பெறுகை. இது துரியாதீதம். இவ்வொழுங்கில் குரு காருண்ணியத்தினாலே சென்று, தசகாரியமு மனுபவப்பட்டு, பிரமகைவல்லியமடையில் அப்போது பந்த முத்தி வியவகாரஞ் சொப்பனம்போலக் கண்டு; பண்டைப் படியாய் நின்றால், மேற் சனனத்துக்கு வித்தாகிய ஆசைபய மிரண்டும் தான் . சர்வானந்தத்திற்கு அதிட்டானமாகிய பிரம்மானந்த மயமாகையால் ஆசையும், தற்சொரூபமாகிய பிரம்மத்தைத்தவிரப் பிரத்தியக்கு வேறொன்றுமில்லாத தாகையால் பயமு மொழியும்.

வேதாந்த தசகாரியக்கட்டளை

முற்றிற்று.

குருபாதந்துணை.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உபதேச
சித்தாந்தக்கட்டளை.

ஆன்மாக்களை முத்தியிலே விடவேண்டி வாக்கு மனாதீத கோசரமாகிய அருட்சத்திதானே பாச வயிராக்யம், சிவகாருண்ணியம், ஈசுவரபக்தி, பிரமஞானமென்கின்ற நான்குமே ஒரு திருமேனியாகக் கொண்டருளிய ஞானாசாரியர், இனிப் பிறவாத முடிந்த பிறப்பில் "நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகம், இகமுத்திரார்த்த பலபோகவிராகம், சமையாதிசட்கம், முமூட்சுத்துவம்" என்கின்ற சாதன சதுஷ்டய சம்பத்தியே ஓர் வடிவெனக் கொண்ட சற்சீடனுக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணுமுறைமை.

உலகத்தின்கண்ணே வயித்திய ராயினோர் ஒருவனது வியாதியை நிச்சயம் பண்ணி, இத்தனை தினத்தின்மேல் அவுடதங்கொடுக்க வேண்டுமென்று நியமமிருப்பினும், ஓரோர் அசாத்திய வியாதியை யுடையவனுக்குக் கண்ட வக்கணமே கணமாகிய பூபதி முதலிய அவுடதங்களைக் கொடுத்து, உடனே திருப்பவேண்டும்; அதைப்போல, சாதனங்களையுடைய தீவிரதரபக்குவனுக்கும் ஓராண்டாகிலுஞ் சோதித்து அனுக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்றாலும், ஓரோர் அதிதீவிரதர

பக்குவனுக்கு அந்தக்கணமே இந்த உபதேச சித்தாந்தத்தை அனுக்கிரகம் பண்ணிப் பவரோகத்தை உடனே நிவிர்த்தி பண்ணவேண்டும். இந்த உபதேச சித்தாந்த மார்க்க மொழிய மற்றைய மார்க்கத்தினாலே பவரோக நீங்காதோ வென்னில், பாதாதிகேசபரியந்தம் அக்கினி பற்றிக்கொண்டவனுக்கு விழுந்த துறையிலே அவனை விழுங்கி மேலிடப்பட்ட மடுவிலேயன்றிக் கொஞ்ச ஜலத்தில் பிரவேசிக்கில் உடனே அவ்வக்கினி யவிந்து முடியாது; அதைப்போல, அதிதீவிர பக்குவனுக்கு உடனே அவனையும் விழுங்கி மேலிடப்பட்ட அகண்டாகார ஞானம் இம்மார்க்கத்திலே பிரவேசித்த அக்கணமேயுண்டாம். அதெப்படியெனில்,

சற்குரு சந்நிதியிலே சற்சீடனானவன் தேனிரம்பிய மலரைத் தேடும் வண்டுகள்போலப் பூதலமெங்குந்தேடி வெப்பந்தீராமல் வந்தடைந்து, கண்ட அக்கணமே உள்ள மகிழ்ச்சியையடைந்து தாரகமாகிய சிவமே யெனக்கொண்டு, அவருடைய அருள்சுரக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு சுவாமீ! நானார்? இந்த நானாவாகிய வுலகமேது? இது ஆரையுடையது? எனக்குச் சனனமரணம் வந்தவாறேது? இது யாதினாலே நீங்கும்? இவற்றை யனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும்? இவற்றிற் பிரதமத்தில் அடியேன் நானாரென்று விண்ணப்பஞ் செய்தபடிக்கு என்னை யறிவித்தால் மற்றைநாலும் அடியேனே விண்ணப்பஞ் செய்வேனென்று சற்சீடன் கேட்க, ஆசாரிய ரனுக்கிரகம் பண்ணுகிறார்:—

நல்லது உன்னைக் கரதலாமலகம்போலக் காட்டுகிறேன்; நீ
நன்றாகப் பார்க்கக்கடவாயென்று திருவடியைச் சூட்டி,
அஸ்த மத்தக சையோசம்பண்ணிக் கிருபாதிருஷ்டியினாலே
நோக்கி, இங்கே யுண்டாய் விளங்குவதெல்லாம் நீயேயென்றா
னர். சுவாமீ! இங்கே யுண்டாய் விளங்குவதெல்லாம் நானெப்
படியாவேன்? என, ஆனால் உனக்கிங்கே என்ன பிரகாசியா நிற்
கிறதெனக்கேட்க, சுவாமீ! நாம ரூப மயமாகிய உலகந் தோ
ன்றுகிறது என்ன. ஆனா லந்தவுலக மெவ்விடத்தினின்று
தோன்றுகிறதென்ன, சுவாமீ! என்னுடைய நினைவிலேநின்று
தோன்றுகிறது; என. ஆனால் நினைவுவேறு உலகம்வேறோ
என்ன, சுவாமீ! உலக மெதிரிட்டுக் காண்கையினாலே வேறு
தானே. ஆனால் உலகமாகிய நாம ரூபத்தை நீக்கி நினைவைப்
பாரென்ன, சுவாமீ! அப்படி பார்க்குமிடத்தில் நினைவைக் கா
ணேன் என. ஆனால் நினைவை நோக்கி நாமரூபத்தைப் பா
ரென்ன, சுவாமீ! அப்படிப் பார்க்குமிடத்தும் நாமரூபத்தைக்
காணேன் என. ஆனால் நாமரூபமயமாகிய உலகமேதென்ன,
சுவாமீ! என்னுடைய நினைவுதானே என. ஆனால் அந்நினைவு
எங்கேநின்று தோன்றுகிறதென்ன, சுவாமீ! என்னிடத்திலே
நின்று தோன்றுகிறது என்ன. ஆனால் நினைவு வேறு நீ வே
றோ வென்ன, சுவாமீ! என் நினைவானதையினாலே வேறின்றி
நான்றானே என. ஆனால் நினைவை நீக்கி யுன்னைப்பாரென்ன,
சுவாமீ! யான் பிரகாசியா நிற்கின்றேன் என. ஆனால் நினைவு
நீ யெப்படியாவா யென்ன, சுவாமீ! நினைவு என்னைவிடவேறு
தானே என? ஆனால் உன்னைப் பிரித்து நினைவைப் பாரென,

சுவாமீ! அப்படிப் பார்க்குமிடத்தில் நினைவைக் காணேன்
என. ஆனால் நினைவு யாதோவென்ன, சுவாமீ! நினைவா
னது நானுமல்ல என்னைவிட வேறுமல்ல என. ஆனால் அஃ
தெப்படி யென்ன, சுவாமீ! தங்கத்தினிடத்திலே பணியானது
தங்கமு மல்லாமல் தங்கத்தைவிட வேறுமல்லாமல் கற்பிக்க
ப்பட்டதுபோல நினைவு மென்னிடத்திலே கற்பிதம் என்றான்.
ஆனாலிந்த நினைவு வேறே சத்தையோ வென்ன, சுவாமீ! அத
ற்கு வேறே சத்தையில்லை; என்னுடைய சத்தையேதோன்றி
விளங்காநிற்கிறது என. ஆனால் இங்கே தோன்றுவதெல்லாம்
யாதென்ன, சுவாமீ! இங்கே தோன்றி விளங்குவதெல்லாம்
நானே என. ஆனால் நாமுன்னம் எல்லாம் நீயே யென்று சொ
ன்னோமே, அதற்குனக்கு ஐயந்தோன்றித்தே, இப்போது எல்
லாம் நானே யென்று நீ சொன்னது திரிவோ நன்றாய்ப்பா
ரென்ன, சுவாமீ! முதற்றிரியினாலே எல்லாம் நானெப்படி
யாவேனென்று கேட்டேன். இப்போது சுவாமிகளுடைய கடா
க்ஷத்தினாலே திரிவுபண்ணிக்கொண்டிருந்த அஞ்ஞானமிருள்
போய்த் துணிவாகத்தானே எல்லாம் நானேயெனக்கண்டேன்.
ஆனால் உன்னைக்கண்ட இடத்தில் அநுபவமெப்படி யிருந்த
தென்ன, சுவாமீ! அகண்டாகாரமயமாய்ச் சுட்டிறந்த சுகாதீத
மாய்ப் பழுதையினிடத்திற்பாம் பொருகாலுமில்லாததுபோல்,
உலகம் உயிர் பரம் என்பது ஒருகாலுமில்லாததாய்ப் பிரகாசி
யா நிற்கிறது. ஆனாலிதுவே தற்சொரூப முத்தி. இதிற் தேக
பதன பரியந்தம் கலக்கமில்லாமல் நிற்பாயாக. இதன்றி அந்த
முத்தி நீயானதற்குக் குறி; மற்றை நாலும் நீ யுன்னனுபவப்

யடிக்குச் சொல்லென்ன, சுவாமி! நானாவிதமாகிய பிரபஞ்சம் என்னிடத்திலே ஆரோபிதம்; அது சங்கற்பத்தையுடையது; அந்தச் சங்கற்பத்தையுடைய ஆரோபிதமாகிய பிரபஞ்சமும் அதிட்டானமாகிய என்னைவிட வேறல்லவென்று காணாத திரிவினாலே எனக்குச் சனனமரணம்; எல்லாம் நானேயென்றறியில் சனன மரணமில்லை. இப்படி மற்றைநாளும் சுவாமிகளுடைய கடாக்ஷத்தினாலே எனக்கநுபவமாயினவென், நல்லது, நம்முடைய அநுபவமுமிதுவே. சுருதியினுடைய முடிவிலே சொல்லுவதுமிதுவே. உன்னுடைய அநுபவமுமிப்படியேயாகில் இதுவே உபதேச சித்தாந்தம் என்று இதிற் கலக்கமில்லாமல் வாழ்வாயாகவென்று ஆசீர்வாதஞ் செய்தருளினார்.

உபதேசசித்தாந்தக்கட்டளை

முற்றிற்று.

சற்குருநாதன் சரணம்வாழ்க.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தக்கட்டளை

நூன்முகம்.

"ஒரும்வே தாந்தமென் றுச்சியிற் பழுத்த - ஆராவின்ப வருங்கனி பிழிந்த-சாரங் கொண்ட சைவசித்தாந்த" சாத்திரங்களாகிய சிவஞானபோதம், சிவஞான சித்தியார், சிவப்பிரகாசமுதலிய ஞானநூல்கட்கு அகத்தியர் வரத்தா லவனியில் வந்தே-அவரொரு கடலை யாசமனஞ்செயின்-யாமிரு கடலை மாந்துவமென்று - வடமொழி தென்மொழி மகோததி பெருகித்-திராவிடபாடியந் திருவாய்மலர்ந்த சிவஞானயோகீசுரர் முதலியோ ரருளிய வியாக்கியானங்களை யாதார வாக்கொண்டவற்றுள் வேண்டியவாங்காங்கெடுத்துத் தொகுத்துச் சித்தாந்தக்கட்டளை யெனப் பெயர் தீட்டிக் கற்பவர்க்கெளிதினிற் புலப்படவே-சொற்றனனெளியேன் சோபானமாகப்-பேதந் தெரித்தும் அபேதந் தெரித்தும்-பேதாபேதம் பெரிது தெரித்தும்-இவையே யாகியு மிவையல வாகியும் - இருக்கு முண்மை யினிது தெரித்தும் - ஆகமார்த்தத்தை யடியேற் குணர்த்திய ஞானிகா சலபதி தன்னடி பணிந்தே.

இக்கட்டளைக்குச் சித்தாந்தமென அடைமொழி யிருத்தலின், எச்சமயச்சித்தாந்தமெனக் கடாவச் சிற்சில பசு பாச ஞானிக ளெழுவரேயெனின்;

"வேதநூல் சைவநூ லென்றிரண்டே நூல்கள்
வேறுரைக்கு நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்கள்
ஆதிநூ லநாதியம லன்றருநூ லிரண்டு
மாரணநூல் பொதுசைவ மருஞ்சிறப்பு நூலா
நீதியினா லுலகர்க்குஞ் சத்திநிபா தர்க்கு
நிகழ்த்தியது நீண்மறையி னொழிபொருள்வே தாந்தத்
தீதில்பொருள் கொண்டுரைக்கு நூல்சைவம் பிறநூ
றிகழ்பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாகும்."

என்னச் சகலாகமபண்டிதரருளிய திருப்பாசுரத்தைத் தரிசிப்பாராக.

மெய்கண்டதேசிகன் மெல்லடிவாழ்க.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தக் கட்டளை.

காப்பு.

சஞ்சிதஞ் சஞ்சலப் பஞ்சின கைஞ்சிடக்
குஞ்சரன் செஞ்சரண் கூறு.

உபாசனாமூர்த்திவணக்கம்.

அரசமயத்தவ னோன்சமண் பூழொழித் தன்றுகன்னன்
தரசமயத்தெனத் தன்னுருதந் ததமிறையொன்றி
முரசமயத்தரனச்சிவிகைக்கண்றுயன் றுவரும்
பரசமயக்கோளரிப்பிள்ளையார்பதம்பற்றுதுமே."

சிவஞானசுவாமிகள் வணக்கம்.

சிவஞான மாதவரு மகிமையின் புகழ்மூர்த்தி யாதிவாட்டி, நவஞானத் தமிழ்பெருமுப்பொருளி னுண்மையினை நன்கு காட்டித், தவஞான மிழைத்திட்ட தென்றிருவா வடுதுறையிற் றபனதனன், சிவஞான முனிவரன்றாட் செழுங்கமலஞ் சிறியனேன் சிரக்கு வைப்பாம்.

அவையடக்கம்.

சித்தாந்த சாத்திரத்திற் செப்புபொருட் கீலாகப்
பித்தாந்த ரோருரையும் பிதற்றுகிலே னாகலினான்
முத்தாந்தத் தரமிதென முழுதுணர்வை நீசைவீர்
கைத்தாள வென்றுவீரோ கடைக்கணிக்க வென்றுவீரே.

நூல்.

பதி பசு பாச மூன்று மனாதிநித்தம். இவை சமமாமோ * வியாபக வியாத்தி வியாப்பிய விலக்கணம் பெற்றிருத்தலின் ஆகா.

¶ பதியியல்பு.

பதி: ஏகன், நித்தன், நின்மலன், அசலன், அகண்டிதன், ஆனந்தவுருவன், ஆதியந்தமில்லான், அளவிடற்கரியன், அருவமுருவ மருவுருவமென்னு முக்கூற்று ளின்னனாவ னென்னும்; அம்முக்கூறும்படும் விருத்தி, பரிணாமம், விவர்த்தன மென்பவற்றுள் ஒன்றிற்படுவன் பட்டானென்றுங் கூறுதற்கோராசங்கையுமில்லான்.

---

* வியாபகம் = நிறைவு, வியாத்தி = சமநிறைவு, வியாப்பியம் = ஒன்றிலே யொன் றடங்கி நின்ற நிறைவு. கடல் = வியாபகம். நீரு முப்பும் கலந்திருத்தல் = வியாத்தி. கடலில் நீரு முப்பு மடங்கியிருத்தல் = வியாப்பியம்.

¶ ப - காத்தல், தி - வினைமுதற் பொருள் விகுதி, பதி = காக்கிறவன்.

ஞாயிறென்றுதானே விடயங்களைவிளக்குறிக் கதிரெனவும், தன்னை விளக்குறிக் கதிரோனெனவும், தாதான்மியத்தால் இருதிறப்பட் டியைந்து நிற்றல்போல, பேரறிவாய்ச் சைதன்னியமாகிய சிவ மொன்றே, அங்ஙனம் புறப்பொருளை நோக்கி நிற்கு நிலையிற் சத்தி யெனவும், புறப்பொருளை நோக்காதறிவுமாத்திரையாய் நிற்குநிலையிற் சத்த னெனவும் சமவாயத்தால் இருதிறப்பட் டியைந்து நிற்கும்.

தீயின்சத்தி யொன்றாயிருக்கும் உலோகம், விறகு, உப்பு, சாதம் முதலான விஷயபேதங்களினால் உருக்குஞ்சத்தி, கொளுத்துஞ்சத்தி, வெடிக்குஞ்சத்தி, சமைக்குஞ்சத்தி யென் றற்றொடக்கத்துப் பல்வேறுவகைப்படுமாறுபோல, சிவசத்தி யொன்றே காரிய வேறுபாட்டால் பல்வகைப் பெயர்பெற்று நிற்கும். அவ்வச் சத்திகளோடு புணர்ந்த சிவமு மவ்வாறு பல்வகைப் பெயர்பெற்றுவிளங்கும்.

சத்தியின் சொரூபம் ஞானம்; இது பராசத்தி யெனப்படும். இச்சத்தி பசுக்கட்கு ஐந்தொழில் செய்வித்தற் பொருட்டுச் சிறப்புவகையானே வியாபரிக்குங்கா லொருகூற்றானே திரோதானசத்தி யென வின்னும்; இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி யென முத்திறப்படும்.

யாண்டு மொருபெற்றித்தாய் வியாபரிக்கு மிச்சையை யொழித்த ஞானக் கிரியைக ளிரண்டுந் தனித்தனி வியாபரித்தலானும், ஒத்து வியாபரித்தலானும், தம்முட் குறைந்தும் ஏறியும் வியாபரித்தலானும்; சிவம், சத்தி, சதாசிவம், மகேச்சுரம், சுத்தவித்தை யென் றைவகைப்பட்டு நிற்ப.

இலயன், போகன், அதிகாரனென மூவகைப்பட பதிப்பொருள் ஒருவனே அவற்றை யதிட்டித்து, அவ்வப் பெயர் பெற்று நிற்பன்.

படிகமானது பொன்மை நீலமுதலான பஞ்சவர்ணங்களுந் தன்னிடத்துப் பொருந்தினபோது தன்னிறத்தைக் காட்டாது அவற்றி னிறமாய் நிற்பதுபோல, பதி குணரூபமா யுடனிற்குந் தனது சத்தியிற் காணப்படு மப்பேதமெல்லாந் தானாகத்தோன்றி வேற்றுமையின்றி நிற்பன். இது பற்றித் தன்றன்மைவேறுபடான்.

நிமித்த காரணனாகிய பதி முதற்காரணமாகிய மாயையினின்றும், துணைக்காரணமாகிய தனது சத்தியாற் பிரபஞ்சத்தைச் சிருட்டித்தும், திதித்தும், சங்கரித்துந் தான் தாக்கற்று நிர்விகாரியா யிருப்பன். அது ஆதித்தன் சந்நிதானத்தாற் தாமரை மலர்தலும், காந்தம் அனலைக் கக்கியும், சலம் வற்றியும் வருவனபோலும்.

* பசுவியல்பு.

ஆன்மாக்கள் விளக்கத்தினை யளவுபடுத்தற் கரியராய், ஒரு காலத்திலும் அழியாதவராய், அஞ்ஞானமாகிய வாணவ மலத்தின் மறைப்புண்டு கிடந்து, தத்தமக் குண்டான புண்ணிய பாவங்களுக் கிடானதோ ருடல்களைக் கடவுளின் காருண்யத்

* பசு—ஆன்மா. பாச சம்பந்தம் பெற்றிருத்தலால் பசு. பச்-பந்தித்தல். உ-செயப்படுபொருள் விகுதி.

தினாலே பொருந்தி, அவ் வவ் வுடலாகிய வுடம்பென்னத் தாமென்னத் தோன்றுமற் பிறிவற்று நின்று, அவ்வுடம்போடு கூடுகையி லெண்ணிறந்த போகங்களை முயற்சியாற் புசித்து, அந்தந்தப் புசிப்பாலுண்டாகிய இதாகிதங்களினாலே மீளவும் புண்ணிய பாவங்களை யார்ச்சித்துக்கொண்டு அவற்றால் இறந்து பிறந்துவருவர். இத்தகையோர் விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என மூவகைப்பட்டிருப்பர்.

* விஞ்ஞானகலர்.

அட்டவித்தியேசுரர், அனுசதாசிவர், சத்தகோடி மகாமந்திரரென மூவகையர். இவர்கள் முறையே மயேசுர தத்துவத்திலும், சாதாக்கிய தத்துவத்திலும், சுத்தவித்தியா தத்துவத்திலு மிருப்பர். இவர்கள் ஆணவமல மொன்றினை யுடையவர்கள். இவர்கட்குத் தனு கரண புவன போகஞ் சுத்தமாயையாம். இவர்களில் பக்குவர்க்குப் பதி அறிவிலே தன்மை மாத்திரையாய்நின்று திருவருளை யுதிப்பித்து மலத்தைப் போக்கி யிரட்சிப்பன்.

¶ பிரளயாகலர்.

நூற்றுப் பதினெட்டு உருத்திரர்களாம். இவர்கள் ஆணவம் கன்மமென்று மிரண்டு மலத்தையுடையவர்கள். இவர்கட்குத் தனுகரணபுவனபோகம் அசுத்தமாயையாம். இவர்களில்

* விஞ்ஞானமென்னும் பிரபோதத்தாற் கட்டுப்பட்டிருக்கிறபடியால் விஞ்ஞானகலரெனப்படுவர்.

¶ பிரளயத்தில் மாயா தத்துவத்திற் கட்டுப்பட்டிருக்கிறபடியால் பிரளயாகலரெனப்படுவர்.

பக்குவர்க்குப் பதி மான் மழு சதுர்ப்புய காளகண்ட திரிநேத்திரதாரியாகச் சுபாவ வருட்டிருமேனிகொண் டெழுந்தருளி முன்னிலே மாத்திரையாய்நின்று மலத்தைப்போக்கி யிரட்சிப்பன்.

* சகலர்.

பிரம விஷ்ணு முதல் பிபீலிகை யீறாக விருப்பர்கள். இவர்கள் ஆணவம், கன்மம், மாயையென்னு மும்மலமு முடையவர்கள். இவர்கட்குப் பர சரீர மூன்று, சூக்கும சரீர மொன்று, தூலசரீரமொன்று. அவைவருமாறு:—

அசுத்தமாயையில் அநந்த தேவரால் கலக்குண்ட பாகமாகிய காரணசரீரமென்னும் பரசரீர மொன்று; இது ஆநந்தமயகோசமென்னப்படும். வித்தியாதத்துவங்களாகிய பஞ்சகஞ்சுக மென்னுஞ் சரீர மொன்று; இது விஞ்ஞானமய கோசமென்னப்படும். பஞ்சகஞ்சுகத்தி லொன்றாகிய கலையிற்றோன்றிய அவியத்தவியத்த ரூபமாகிய குணசரீரமென்னும் பரசரீர மொன்று; இது மனோமயகோச மென்னப்படும். மனம் புத்தி யகங்காரந் தன்மாத்திரை யைந்துமாகிய சமூகஞ் சூக்குமசரீரம்; இது புரியட்டக மெனவும் பிராணமய கோச மெனவும்படும். ஏனையது தூலசரீரம்; இது அன்னமய கோசமென்னப்படும். இவ்வாறு புருடனொருவனே ஐந்து சரீரங்களோடுங்கூடி வினைக்கீடாகப் பிறப்பு இறப்படைவன்.

* கலாதிகளினுல் முற்றுங் கட்டுப்படுகிறபடியால் சகலரெனப்படுவர்.

இவர்கட்குத் தூலத்து அண்டசம், சுவேதசம், உத்பிசம், சராயுசம் என்கிற நால்வகைத் தோற்றத்தில், சுரர் - ௧௧-லட்சம், நரர்-௯-லட்சம், மிருகம்-௧0-லட்சம், தாவரம் - ௧௯-லட்சம், பறவை-௧0-லட்சம், நீர்வாழ்வன-௧0-லட்சம், ஊர்வன-௧௫-லட்சம் ஆகிய வெழுவகைப் பிறப்பும், ௮௪ - லட்ச யோனிபேதமாம். இவையாவும் பிரகிருதியில். இவருள் பக்குவருக்கு * இருவினை யொப்பு மலபரிபாகமுண்டாகச் சத்திநிபாதம் விளைந்தவழி மானைக்காட்டி மானைப்பிடிப்பதுபோலக் கடவுள் மானிடச்சட்டை சாத்திக்கொண்டு குரு மூர்த்தமாயெழுந்தருளி மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதர மறிந்து சமய தீட்சைபண்ணி, சரியை யனுட்டிப்பித்து, விசேட தீட்சை செய்து கிரியாயோகங்களை யனுட்டிப்பித்து, நிருவாண தீட்சைபுரிந்து ஞானமனுக்கிரகித்து, மும்மலங்களை நீக்க, ஆன்மாக்கள் அழிந்தார்களு மில்லையாய், அந்தச் சிவமுதலானார்களு மில்லையாய், சிவமுதலின்றிக் காரியப்பட்டார்களு மில்லையாய், அம்முதலுக்கு வேறாயிருந்தார்களு மில்லையாய், கேவல விசிட்ட மறுதலை யத்துவிதங்களைக் கடந்து, அப்பதியோடு சுத்தாத்வித நிலையினையடைவர்.

* இருவினையொப்பு=நல்வினையினுந் தீவினையினும் விருப்பு வெறுப்பின்றிக் காண்டல். மலபரிபாகம்- மலம்=ஆணவமலம்; பரி=உபசர்க்கம்; பாகம்=திரிவுகெடுதல். ஆன்மாவிற்குப் பக்குவம் வந்தவிடத்து மலசத்தி ஆன்மஞானத்தை மறைத் திருத்தல். சத்திநிபாதம் - சத்தி=சிவசத்தி; நி=உபசர்க்கம்; பாதம்=பதிதல். மலம் நீங்கியவழி சிவசத்தி பதிதல்.

‡ பாசவியல்பு.

பாச மைந்து வகைப்படும். அவையாவன:—

அறியாமை மிக வுண்டாம்படி யான்மாக்கடோறுஞ் சக சமாயனுதியா யிருக்கும் ஆணவமல மொன்று. இந்த வாணவ மலத்தோடுங் கூடி நின்று அது பக்குவமாமளவு மான்மாவை மறைத்து அந்த மலத்தைப் பாகம்வருவிக்கின்ற திரோதமல மொன்று. ஆன்மாக்களுக்குத் தநுவாதிகளைக் கொடுத்து மயக்கத்தைச் செய்யும் மாயாகாரண மல மொன்று. ஆன்மாக் கடோறும் விரித் தநுபவமாய் நிற்குங் கன்மமல மொன்று. ஆன்மாக்களின் சுக துக்க விளைவுகட்கெல்லாம் இடமாய் நின்று அவற்றின் அறிவு, இச்சை, செயல்களை ஏகதேசப் படுத்து மாயாகாரியமாகிய மாயேய மல மொன்று.

* ஆணவமலம்.

எண்ணிறந்த வான்மாக்களோடுங்கூடி நின்று மறைத் துக் கொண் டிருப்பதாய், ஆன்மாக்களுடைய பக்குவா பக்குவங்கட்குத் தக்கதாக வவரவரிடங்களிலே மறைந்து நின்று; அந்த வான்மபோதங்களின் மீட்சியிலே நீங்குவதா யிருக்

‡ பச்-பந்தித்தல்; அ-கருவிப்பொருள் விகுதி.

* ஆன்மாக்களை யணுத்தன்மைசெய்தலின், ஆணவமெனப்பெயர் பெறும். ஆணவம் சடமாதலி னதற்குச் செய்தியுண்டோ? விடம், கள், பாடாணம், தீ, காற்று, நீர் முதலிய சடங்கட்குச் செய்தியுண் டாதற்போலும்.

கிற தன்காரியமான வெண்ணிறந்த சத்திகளையுடையதாய், செறிந்த இருளென்னும்படி நின்று ஆன்மாக்களுக்கு மிக்க மறைப்புகள் செய்வதாய், செம்பினுடன் கூடியிருக்கப்பட்ட காளிதமானது அந்தச்செம்புள்ளவன்றே யதனைமறைத்து உள் ளும் புறம்புங்கலந்து வெட்டுவாய்தோறும் நின்றாற்போல, ஆன்மபோதத்தோடுங் கலந்து மறைந்து கேவலத்தில் ஆவா ரக சத்தியாயும், சகலத்தில் அதோநியாமிக சத்தியாயும், அஞ்ஞான நிகழ்ச்சிக்குக் காரணமாய்நின்ற வநாதிமலமாய், ஆன்மாவி னிச்சாஞானக்கிரியைகள் சற்றுந் தெரியாதபடி மறைத்து நிற்கும்.

திரோதானமலம்.

ஆணவமலம் நசிக்கும்படி பதியினுடைய அருட்சத்தி யானது அந்த வாணவமலத்தோடுங் கூடித் திரோபவித்து நின்று காரியப்படுத்துகையால் மூலமலமென வுபசரிக்கப்பட் டுத் திரோதமாய் நின்று காரியப்படுத்தி மலபாகம் வருத்தின வருளானது அவர்களிடத்துக் கிருபை சனித்துப் பதியோ டிரண்டறப் பொருந்து முறைமையை யுண்டாக்கும்.

மாயாமலம்.

மல கன்மங்களோடு விரவாது சுத்தகாரியப் பிரபஞ்சத் திற்கு முதற்காரணமாயிருப்பது சுத்தமாயை. இம்மாயையின் கீழாயடங்கி, மல கன்மங்களோடு விரவி, சுத்தாசுத்த காரியப் பிரபஞ்சத்திற்கு முதற் காரணமா யிருப்பது அசுத்த மாயை. இவ்வசுத்தமாயையின் தூல பரிணாமமா யசுத்தகாரியப் பிரப

ஞ்சத்திற்கு முதற்காரணமா யிருப்பது பிரகிருதிமாயை. ஆக மூன்றாம். இவற்றிற்கு முறையே விந்து, மோகினி, மான் என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சுத்தமாயையின்றோற்றம்.

"பதியினுடைய சத்தியாற் குடிலையாகிய சுத்தமாயையிலே (சர்வான்மாக்களுக்கு மறிவை யெழுப்புவித்து நிற்கிற ஞானமாகிய) நாத தத்துவந் தோன்றும். நாதத்திலே (சர்வான்மாக்களுக்கு முண்டாகிய தொழிலை யெழுப்புவித்து நிற்கிற) விந்து தத்துவந் தோன்றும். விந்துவிலே (நாத விந்துக்களிரண்டுங் கூடின வவசரமாகிய) சாதாக்கிய தத்துவந்தோன்றும். சாதாக்கியத்திலே (கிரியை யேறி ஞானங் குறைந்து நின்ற வவசரமாகிய) ஈச்சுர தத்துவந் தோன்றும். ஈச்சுர தத்துவத்திலே (ஞானமேறிக் கிரியை குறைந்து நின்ற வவசரமாகிய) சுத்த வித்தைதோன்றும். இந்த தத்துவங்க ளைந்துந் தோன்றின வொழுங்கிலே தத்துவ கர்த்தர்கள் முறையே சிவம், சத்தி, சதாசிவம், மகேச்சுரம், உருத்திரன் ஆகிய ஐவருந் தோன்றி யவற்றோடு பொருந்தி நிற்பார்கள். மேற்சொன்ன விந்துவிலே சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, "வைகரி யென்னும் வாக்குகள் நான்கும், ஐம்பத்தோ ரக்கரங்களும், எண்பத்தொரு பதங்களும், சத்தகோடி மகா மந்திரங்களும், வேதாகம புராண சூத்திரங்களும்; விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர் தங்கட்குத் தனு கரண புவனபோகங்களும், பதமுத்திகளும், பஞ்சகலைகளுந் தோன்றும்.

அசுத்தமாயை.

அசுத்த மாயையானது நாசமில்லாததாய், உருவமில்லாததாய், ஒன்றாய், சகல சகத்திற்கு மொரு காரணமாய், சடமாய், சர்வ வியாபியாய், பதிக்குப் பரிக்கிரக சத்தியாய், ஆன்மாக்களுக்குந் தனு கரண முண்டாக்குவதாய், மலங்களி லொன்றாய், விபரீத வுணர்வைச் செய்வதாயுள்ளது.

அசுத்தமாயையின்றோற்றம்.

அசுத்தமாயையில் காலமும், நியதியும், கலையுந் தோன்றும், கலையில் வித்தை தோன்றும், வித்தையில் ராகந் தோன்றும். ஆக விவ்வைந்துங் கூடிப் பஞ்சகஞ்சுகமாம். இவற்றோடுங் கூடிய வான்மா பஞ்சகஞ்சுகனும். கலையிலே மூலப்பகுதி அவியத்த குணவடிவாய்த் தோன்றித் தன்கணின்றும் வியத்தமாய்த் தரப்படுங் குணத்துவம், சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதமென முக்குணங்கள்தோன்றும். அவற்று ளொவ்வொன்று முத்திறப்பட்டு ஒன்பது வகையாம். அவ்வியத்தமாகிய பிரகிருதியில் பஞ்ச கிலேசமு முண்டாம். இம் முக்குணத்தில் ஒரு குணமேறினவிடம் புத்தி. புத்தியில் ஆங்காரந்தோன்றும். இவ்வாங்காரந் தைசதம், வைகரி, பூதாதி யென மூன்றாம். தைசத வாங்காரஞ் சாத்துவித குணத்தைப்பொருந்தில் மனமும், ஞானேந்திரிய மைந்துந் தோன்றும். வைகரி யாங்காரம் ராசத குணத்தைப் பொருந்தில் கன்மேந்திரிய மைந்துந் தோன்றும். பூதாதி யாங்காரந் தாமதகுணத்தைப் பொருந்தில் தன்மாத்திரைக ளைந்துந்தோன்றும். இவ்வைந்தி

றும் பூதங்களைத் தோன்றும். இவ்வைந்திலும் பஞ்சதேவர்கள் பொருந்துவர்.

பிரகிருதி தத்துவத்தில் ஆன்ம தத்துவ மிருபத்துநாலுந் தோன்றும்.

கன்மமலம்.

ஆன்மாக்க ளெடுக்கப்பட்ட உடம்புகளுக்கு முன்னிலை காரணமாய், பலவிதமான புசிப்பு களையுண்டாக்குவதாய், சனந மரணத்தை யுண்டாக்குவதாய், பலபேதங்களை யிருப்பதாய், ஆன்மாக்களோடுஞ் சென்று பொருந்துவதாய், மனத்தினாலும் வாக்கினாலுங் காயத்தினாலுஞ் செய்யப்படு மியல்பினையுடையதாய், புத்தியிலே நிற்பதாய், இருவினையான புண்ணிய பாவங்களாய், சங்கார காலத்து மாயா காரணத்திலேசென்று பொருந்தும். இது நல்லசாதி, தீயசாதி, தீர்க்காயுள், அற்பவாயுள், நல்லபோகம், பொல்லாப்போகம் என மூன்றுவிதமாம். இக்கன்மங்கள் மூன்று மோரான்மாவிலே யொருங்கேகூடியுள்ளனவாம். இப்புசிப்பு ஊழ்வினையாலல்லதுண்டாகாது; அது முன்பு ஆர்ச்சித்த வொழுங்கிலேயும் * வன்மை மென்மைகளுக் கேடாயும்வரும். இக்கன்மம் சூக்குமகன்மம், அதிசூக்கும

* ஒருவன் பனம்விதையை மண்ணிலே நட்டான், பின்பு நெல்லு வைத்தான், பின்பு கத்திரிநட்டான், பின்பு தினைவிதைத்தான், தினை பதினைந்து நாளிலும், கத்திரி யொரு மாதத்திலும், நெல்லு ஐந்துவருடத்திலும், பனை மூப்பதுவருடத்திலும் பலன்கொடுப்பது போல.

கன்மம், தூலகன்மமென மூன்றும். அவை முறையே சஞ்சிதம், பிராரத்துவம், ஆகாமியமாம்.

சஞ்சிதம்.

அநாதிதொடுத்துச் சனனந்தோறு மார்ச்சித்த வினைபுசித்து மிஞ்சியது * ஆறத்துவாவிலேயும் கட்டுப்பட்டிருப்பது; பயிர் வினைஞனொருவன் தன் முயற்சியால் விளைந்த தானியத்தைச் சேர்ப்பித்திருக்கும் நெற்களஞ்சியம்போலும்.

பிராரத்துவம்.

சஞ்சிதத்திலே சிறிது புசிக்கப்பட்டவினை யொரு சரீரத்தை யெடுப்பித்துச் சாதி, ஆயுள், போகம் இவற்றைக் கொடுக்கும். களஞ்சியத்திலிருந்து தானியத்தையெடுத் தநுபவித்து வருதல்போலும்.

ஆகாமியம்.

பிராரத்துவம் புசிக்கையில் வந்தேறுகிற புண்ணிய பாவங்கள். அவையாவன:— மனோவாக்குக் காயங்களினாற் செய்யப்படும் நற்றொழிலுந் தீத்தொழிலுமாம். களஞ்சியத்தினின்றும் எடுத்து அநுபவித்துவருங்கால் மறுபடியுங் களஞ்சியங் குன்றாவண்ணம் விளைவித்துப் பூர்த்திபண்ணிக்கொள்ளுதல்போலும்.

மேற்சொன்ன பிராரத்துவம் ஆதிதைவிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆத்தியான்மிகமென மூன்றும்.

* கலாத்துவா, மந்திராத்துவா, புவனாத்துவா, வன்னாத்துவா, பதாத்துவா, தத்துவாத்துவா.

ஆதிதெய்வீகம்.

மாதாவின்கருப்பத்தி லிருக்குமிடத்துண்டான விசனம்; பின் சனனம், நரை, திரை, யமதண்டம், நரகவேதனைமுதலிய.

ஆதிபௌதிகம்.

குளிர், வெப்பம், மழை, காற்று, மின்னல், இடி, சுவர் விழுதல், கல்விழுதல் முதலிய.

ஆத்தியான்மிகம்.

தத்தஞ் சரீரத்திலுண்டான வியாதிகளினாலும், மிருகங்களினாலும், இராசாங்கத்தாலும், பசாசுகளாலும், கள்வராலும், மனிதராலும் உண்டாகுந் துக்கம். பிறருடைய கல்வியும் சௌந்தரியமும் செல்வமுங்கண்டு பொறாமை கொள்ளல், அபிமானங் கெடுதல், எழுந்தது புத்தியாகச் செய்தல், கோபித்தல் முதலிய.

மாயேயமலம்.

ஆன்மாக்களுக்குப் பலத்தால் விழுங்கப்பட்ட ஞானக்கிரியைகளை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டும், தாஞ்செய்தவினைகளையனுபவித்தொழிக்கும் பொருட்டும் இன்றியமையாத தனுகரண புவனபோகங்கள் காரியப்படுமவசரத்து முற்கூறிய அசுத்தமாயா கரணத்திலேநின்று சிவ சத்திகள் அவற்றைத் தோற்றுவிக்க அவற்றோடும் பொருந்தி நடத்தப்பட்ட சுத்த மோகினியின் [illegible]யாகிய சுத்ததத்துவங்களாம்.

சுத்ததத்துவங்களை மலமென்னலாமோ வெனில் எனலாம். சிவனுடைய அருட்சத்தியானது திரோதமாய் நின்று

மலத்தைக் காரியப்படுத்த, அதை மலமென உபசரித்தாற் போலும்.

இதுகாறுங்கூறிய ஆணவம், திரோதானகரி, மாயை, கன்மம், மாயேய மென்னும் இப்பஞ்சமலங்களை ஆன்மா பொருந்திநின்று பிறப்பிலும் இருப்பிலும் இறப்பிலுந் தங்கிப் பூமி, பாதாளம், சுவர்க்கமென்று மூன்றுலகத்துங் கொள்ளிவட்டம்போலும், காற்றாடிபோலும் நிமிடத்திலலைந்து சிவாஞ்ஞைப்படி நடப்பன்.

தத்துவம்.

ஆன்மதத்துவம் - உ௪.

பூதம்-ரு:— பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம்.

ஞானேந்திரியம்-ரு:—சோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்குவை, ஆக்கிராணம்.

தன்மாத்திரை-ரு:— சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம்.

கன்மேந்திரியம்-ரு:—வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தம்.

அந்தக்கரணம்-௪:—மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம்.

வித்தியாதத்துவம்-எ:—காலம், நியதி, வித்தை, கலை, இராகம், புருடன், மாயை.

சுத்ததத்துவம்-௫:— சுத்தவித்தை, ஈச்சுரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம். ஆ உட்கருவிகள் - ௩௬.

பிருதிவியின்கூறு-௫:—மயிர், எலும்பு, தோல், நரம்பு, தசை.

அப்புவின்கூறு-௫:—நீர், உதிரம், சுக்கிலம், மூளை, மச்சை.

தேயுவின்கூறு-௫:—ஆகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுனம், சோம்பல்.

வாயுவின்கூறு-௫:—ஓடல், நடத்தல், இருத்தல், கிடத்தல், நிற்றல்.

ஆகாயத்தின்கூறு-௫:—குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம்.

பிருதிவியின்வழிநாடி-௧௦:—இடைகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை, காந்தாரி, அத்தி, சிகுவை, அலம்புருடன், சங்குனி, வைரவன், குகுதை.

வாயுவின்வழிநாடி-௧௦:—பிராணன், அபானன், உதானன், வியானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்செயன்.

ஆகாயத்தின்வழிவேடணை - ௩:—அருத்தவேடணை, புத்திரவேடணை, உலகவேடணை.

வாக்காதியின் வழி தொழில்-௫:—வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம்.

பிரகிருதியின்வழிகுணம் -௩:—சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதம்.

விந்துவின்வழிவாக்கு-௪:—சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி. ஆ புறக்கருவிகள் - ௬௦.

ஆ தத்துவங்கள் - ௯௬.

தத்துவத்தின்தொழில்.

வடிவு.

பிருதிவி நாற்கோணம், அப்பு அர்த்தசந்திரன், தேயு முக்கோணம், வாயு அறுகோணம், ஆகாயம் வட்டம்.

நிறம்.

பிருதிவி பொன், அப்பு வெண்மை, தேயு சிவப்பு, வாயு கருமை, ஆகாயம் புகை.

குறி.

பிருதிவிக்கு வச்சிரம், அப்புவுக்குத் தாமரை, தேயுவுக்கு அசுவத்திகம், வாயுவுக்கு அறுபுள்ளி, ஆகாயத்திற்கு அமுதவிந்து.

தெய்வம்.

பிருதிவிக்குப் பிரமன், அப்புவுக்கு விஷ்ணு, தேயுவுக்கு உருத்திரன், வாயுவுக்கு மகேசன், ஆகாயத்துக்குச் சதாசிவன்.

குணம்.

பிருதிவி கடினம், அப்பு நெகிழ்வு, தேயு சுடுகை, வாயு பிரட்டல், ஆகாயம் நிரந்தரம்.

ஞானேந்திரியங்களின் றொழில்.

சோத்திரம்:—ஆகாயத்தினிடமாக நின்று செவியைப்பொருந்திச் சத்தத்தை யறியும்.

தொக்கு:—வாயுவினிடமாக நின்று சரீரத்தைப் பொருந்திப் பரிசத்தை யறியும்.

சட்சு:—தேயுவினிடமாக நின்று கண்ணைப் பொருந்தி ரூபத்தைக்காணும்.

சிங்குவை:—அப்புவினிடமாக நின்று நாவைப்பொருந்தி ரசத்தையறியும்.

ஆக்கிராணம்:—பிருதிவியினிடமாக நின்று மூக்கைப் பொருந்திக் கந்தத்தையறியும்.

கன்மேந்திரியங்களின் றொழில்.

வாக்கு:—ஆகாயத்தினிடமாக நின்று வசனிக்கும்.

பாதம்:—வாயுவினிடமாக நின்று கமனிக்கும்.

பாணி:—தேயுவினிடமாக நின்று இடுத லேற்றலைச் செய்யும்.

பாயுரு:—அப்புவினிடமாக நின்று மலசலத்தைக் கழிக்கும்.

உபத்தம்:—பிருதிவியினிடமாக நின்று சுக்கிலத்தைக் கழிக்கும்.

தன்மாத்திரைகளின் றொழில்.

சத்தாதிகளைந்தும் சுரோத்திராதிகளுக்கு விடயமாயிருக்கும்.

அந்தக்கரணங்களின் றொழில்.

மனம் பற்றும், புத்தி நிச்சயிக்கும், சித்தம் சிந்திக்கும், அகங்காரந் தொண்டெழுப்பும்.

வித்தியாதத்துவங்களின் றொழில்.

காலம்:—கழிகாலத் தொழிலையும், நிகழ்காலத்துப் பலத்தையும், எதிர்காலத்துப் புதுமையையும் பொருத்துவிக்கும்.

நியதி:—அந்தக்காலமும் கன்மத்தை யிவ்வளவென்று நிச்சயம் பண்ணி நிறுத்தும்.

கலை:—ஆணவத்தைச் சிறிது நீக்கி யான்மாவுக்குக் கிரியையை யெழுப்பும்.

வித்தை:—ஆன்மாவுக்குச் சித்திரத்திலே யறிவையெழுப்பும்.

அராகம்:— பெற்ற பதார்த்தங்களைச் சிறிதாக்கிப் பெருந்திலே யிச்சையை யுண்டாக்கும்.

புருடன்:— கலையாதி பஞ்ச கஞ்சுகத்துடனேகூடிச் சத்தாதி விடயங்களை நுகரு மவசரம்.

மாயை:— ஒன்றையும் நினைக்கவொட்டாமல் மயக்கத்தைச் செய்யும்.

சுத்த தத்துவங்களின் றொழில்.

இப்புத்தகத்தின் உ0கூ-வது பக்கத்திலுள்ள சுத்தமாயையின் றோற்றத்திற் காண்க.

பிருதிவியின்வழிநாடிகளின் றொழில்.

இடைகலை இடது மூக்கில் நிற்கும். பிங்கலை வலது மூக்கில் நிற்கும். சுழுமுனை மத்தியில் நிற்கும். காந்தாரி கண்ணில் நிற்கும். அலம்புருடன் செவியினிற்கும். வைரவன் பாதத்தினிற்கும். சங்குனி கழுத்தினிற்கும். குகுதை மார்பினிற்கும்.

வாயுவின்வழிநாடிகளின் றொழில்.

பிராணன் மூலாதாரத்திற் றோன்றி இடை பிங்கலையாக வேறிக் கபாலத்தளவுஞ் சென்று நாசியில் கஉ-அங்குலம் புறப்பட்டு ச-அங்குலம் வெளியிற்போய் அ-அங்குலமுள்ளடங்கும். இவ்வாறு ஒரு நாளைக்கு உகூ000-சுவாசம் நடக்கும்; இதில் சுஉ00-பாழ் போய், கஎ00-சுவாச முள்ளடங்கும்; அபானன் குதத்தினின்று மலசலங்களைக் கழிப்பிக்கும்; உதானன் விக்கலிருமல் அவத்தைப் பண்ணுவிக்கும்; வியானன்

உண்ட அன்னசாரத்தை எஉ000-நாடிகளிலும் கலப்பிக்கும்; சமானன் யாவையும் சமன்பண்ணும்; நாகன் இருமல் தும்மலுண்டாக்கும்; கூர்மன் கண்ணோற்றல் செய்யும்; கிரிகரன்சோம்பல், கொட்டாவி யுண்டாக்கும்; தேவதத்தன் இமைக்கும், நகைப்பிக்கும்; தனஞ்செயன் உடம்பை வீங்கவும் விரியவும் செய்து கபாலத்தை வெடிப்பித்துப்போகும்.

ஏடணைகளின் றொழில்.

அருத்தவேடணை திரவியமுதலியவற்றால் வரும் பிணக்கு; புத்திரவேடணை புத்திரன்முதலிய சுற்றத்தாரால் வரும் பிணக்கு; உலகவேடணை உலகமுதலிய சங்கத்தால் வரும்பிணக்கு.

குணங்களின் றொழில்.

சாத்துவிகம்:—தவம், சமம், கல்வி, சௌரியம், பொறுமை, கிருபை, சந்தோஷம், அறிவு, அடக்கம் முதலிய.

தாமதம்:— மந்தம், [illegible], [illegible]கௌரவம், நித்திரை, மதம், மச்சரம், அதன்மம், அறியாமை, சோம்பல் முதலிய.

இராசதம்:— சௌரியம், உச்சாகம், அபிமானம், கிருபையின்மை, இடும்பை முதலிய.

வாக்குகளின் றொழில்.

வைகரி:— வைகரியென்னும் வாக்குச் செவியாற் கேட்கப்படுவதாய், அருத்தத்தோடு கூடியதாய், உதானவாயு உந்தியடியாய்த் தோன்றித் தலையையுமிடற்றையும் நெஞ்சையும்

பொருந்துதலாலுண்டாகிய வட்சரங்களை விபரீதமறக் கிரமமாக வுடையதாய், புத்தியை யதிகாரணமாயுள்ளதாய்ப்பிராணவாயுவைப்பொருந்தி வெளியே புறப்பட்டுக் காரியப்படும்.

மத்திமை:— மத்திமை யென்னும் வாக்குக் கண்டத்தினுள்ளே சவிகற்பமாயுரைத்தக்க வோசையாய், செவிக்கு விடயமாகாமல், பிராணவாயுவின் விருத்தியைப் பொருந்தாமல், தெளிவாகிய அக்கரங்களைச் சொல்லுஞ் செயலில்லாது வைகரிக்கு வேறாய் மெள்ள வெழுந்திடும்.

பைசந்தி:— பைசந்தி வாக்கானது வைகரியில் ஒன்றோடொன் றொவ்வாத வடிவினையுடையதாய், வேறுபட்ட வன்னங்கள் தோற்றுதலை முறையே யொடுக்கித் தானே விளங்குவதாய், "மயிலின் முட்டை தரிக்குஞ் சலத்தை யொத்து நினைவு மாத்திரையாய் நிற்பது.

சூக்குமை:— சூக்குமை வாக்கானது பர சரீரத்தினுள்ளாக நாதமாத்திரையாய் விளங்குதலும், ஞானமாத்திரைக் கேதுவாகிய விலக்கணத்தையுடையது. சில சுத்த மாயா ரூபமாய்க் கேவலத்தில் நிலைபெறுவது. இதனை யுள்ளபடி காணப்பெறுவார்க்குச் சுத்த மாயா புவனத்தின்கண்ணதாகிய 'அபரமுத்திப் பெரும்போக முண்டாகும்.

இந்த வாக்கு நான்குந் தோன்றுகைக்குக் காரணமாயிருக்கின்ற பஞ்சமையென் றொரு வாக்குண்டு. இதற்குத் தானம் மூலாதாரம். அது பிரணவசொரூபம்." இந்த வைந்துவாக்குகளும் நிவர்த்தி முதலிய பஞ்சகலைகளைப் பற்றுக் கோடாகச்

சார்ந்து சிவசத்திகளாற் காரியப்படுத்தப்பட்டுச் சிவதத்துவ முதலிய பஞ்சதத்துவங்களிலிருக்கும். இன்றியமையா தறிய வேண்டிய தத்துவங்களின் றொழில்களைமாத்திர மீண்டுக் கூறினோம்.

பஞ்சகலைகள்.

நிவிர்த்திகலை:— தன்னிடத்தில் பொருந்தின ஆன்மாக்களுடைய சங்கற்ப நிவர்த்தி செய்கையாம்.

பிரதிட்டாகலை:— தன்னிடத்தில் பொருந்தின ஆன்மாக்களுக்கு முன்சொன்ன சங்கற்பம் விடுதி நிலைபெற்றுத் திடமாகப் பிரதிட்டிக்கையாம்.

வித்தியாகலை:— தன்னிடத்தில் பொருந்தின" ஆன்மாக்களுக்குச் சங்கற்ப விடுதி நிலைபெற்றுத் திடமானத்திற் சர்வார்த்த ஞானம் பிரகாசிப்பிக்கையாம்.

சாந்திகலை:— தன்னிடத்தில் பொருந்தின வான்மாக்களுக்குச் சர்வார்த்த ஞானப் பிரகாசத்தால் இராக துவேஷமின்றி யிருக்கை.

சாந்தியாதீதகலை:— தன்னிற்பொருந்தின ஆன்மாக்களுக்கு விகற்பஞானஞ் சாந்தமான தென்கிற முன்னினைவுங் கழிந்து அதீதமாய்ப், பரமாகச் சொரூபமாய் நிற்கை.

இவ்வைந்துகலைகளுள் மந்திரங்கள், பதங்கள், அட்சரங்கள், புவனங்கள், தத்துவங்கள் விரவியிருத்தலை விரிவுநூலிற் காண்க.

ஆறாதாரம்.

மூலாதாரம்:—குதத்திற்கும் கோசத்திற்கும் நடு, முக்கோணம், நாலிதழ்க் கமலம், மாணிக்க நிறம், கணபதி, குண்டலி சத்தி, ஓங்காரம்.

சுவாதிட்டானம்:—கோசத்திற்கும் நாபிக்கும் நடு, நாற்சதுரம், ஆறிதழ்க்கமலம், செம்பொன்னிறம், பிரமா, சரஸ்வதி, நகாரம்.

மணிபூரகம்:—நாபிக்கமலம், மூன்றாம்பிறை, பத்திதழ்க் கமலம், மரகதநிறம், விஷ்ணு, லட்சுமி, மகாரம்.

அநாகதம்:—இருதய கமலம், பன்னிரண்டிதழ்க் கமலம், முக்கோணம், ஸ்படிகநிறம், உருத்திரன், பார்வதி, சிகாரம்.

விசுத்தி:—கண்டத்தானம், பதினாறிதழ்க்கமலம், அறுகோணம், மேகநிறம், மகேசுவரன், மகேசுவரி, வகாரம்.

ஆஞ்ஞை:—லலாடத்தானம், மூன்றிதழ்க்கமலம், வட்டம், படிகநிறம், சதாசிவம், மனோன்மணி, யகாரம்.

மண்டலம்.

சந்திரமண்டலம்:—மூலாதாரந்தொடங்கி ஒவ்வோரெழுத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சிரசுநடுவில் கோடிசூரியர் உதையமானாற்போல்ப் பிரகாசிக்கும். இந்த அமிர்தகலை அக்கினி மண்டலத்தை நோக்கிச் சோதியாயிருக்கும்.

ஆதித்தமண்டலம்:—இருதயகமலத்தில் அறுகோணமாய் எட்டு இதழுடைய ஒரு புஷ்பமாயிருக்கும். இது வாழைப்பூப்போல் கீழ்நோக்கியிருக்கும்.

அக்கினிமண்டலம்:—பிருதிவியும் அப்புவுங் கூடினவிடத்தில் நாற்சதுரமாய் நடுவே முக்கோணமாய் நாலிதழுடைய ஒரு புஷ்பமாயிருக்கும்.

அவத்தை.

தத்துவங்களோடு ஆன்மா பொருந்திக் கன்மம் புசிக்கிறபோது கீழாலவத்தை-௫, மத்தியாலவத்தை-௫, சுத்தாவத்தை-௫, காரணாவத்தை-௫ ஆக ௨௰ அவத்தைகளைப் பெறுவன்.

கீழாலவத்தை.

இது கேவலாவத்தையின் காரியம்.

சாக்கிரம்:—தத்துவம் ௩௫-ல் ஞானேந்திரியம்-௫, கன்மேந்திரியம்-௫, தன்மாத்திரை-௫, வசனாதி-௫, வாயு-௰, புருடன்-௧, அந்தக்கரணம்-௪, ஆக-௩௫ கருவிகளுடன் ஆன்மா லலாடத்தானத்தில் நின்ற அவசரம்.

சொப்பனம்:—முன் சொன்னவற்றுள் ஞானேந்திரியம், கன்மேந்திரியம் நீங்கலாக மற்ற ௨௫-கருவிகளுடன் ஆன்மா கண்டத்தில் நின்ற அவசரம்.

சுழுத்தி:—புருடன்-௧, அந்தக்கரணம் நான்கில் சித்தம்-௧, வாயு பத்தில் பிராணவாயு-௧ ஆக மூன்று கருவிகளுடன் ஆன்மா இருதயத்தில் நின்ற அவசரம்.

துரியம்:—பிராணவாயுவும் புருடனுமாகிய இரண்டு கருவிகளுடன் ஆன்மா நாபித்தானத்து நின்ற அவசரம்.

துரியாதீதம்:—ஆன்மா புருடனோடு மூலாதாரத்தில் நின்ற அவசரம்.

மத்தியாவத்தை.

இது சகலாவத்தையின் காரியம்.

சாக்கிரதுரியாதீதம்:—ஒரு பண்டத்தைமறந்தவன் அந்தப் பண்டங் காணுதபோது பிராணவாயுவு மியங்காமல் சிவதத்துவம் ஒன்றுடன் மூர்ச்சித்திருந்த அவசரம்.

சாக்கிரதுரியம்:—அந்தப் பிராணவாயு வியங்கத்தக்கதாகப் பெருமூச்செறிந்து சிவதத்துவம், சத்திதத்துவங்களுடன் விசாரித் தறிவோமென்ற அவசரம்.

சாக்கிரசுழுத்தி:—அவ்விடத்தி லில்லவோ போனோமென்ற சிவம், சத்தி, சாதாக்கிய தத்துவங்களுடன் நினைவெழுந்த அவசரம்.

சாக்கிரசொப்பனம்:—இன்னவிடத்தில் பண்டம் வைத்தோமெனச் சிவம், சத்தி, சாதாக்கியம், ஈச்சுரதத்துவங்களோடு விசாரப்பட்ட அவசரம்.

சாக்கிரசாக்கிரம்:—அந்தப்பண்டம் வைத்தவிடத்திலே சென்று சுத்ததத்துவ மைந்துடன் கண்ட அவசரம்.

நின்மலாவத்தை.

இது சுத்தாவத்தையின் காரியம்.

நின்மலசாக்கிரம்:—ஆசாரியராலே ஞானதீட்சை பெற்றுத் திரிபதார்த்தவுண்மை அறிந்து சிந்தித்துத்தெளிந்து கருவிகள் நீங்க விசாரித்து நிற்பது.

நின்மலசொப்பனம்:—கருவிகள் நீங்கியும் நீங்காமலும் நடுவே சற்றுப் பதைப்புண்டாவது.

நின்மலசுழுத்தி:—தத்துவ நீங்கி மேலான கேவலந் தானாய் நிற்பது.

நின்மலதுரியம்:—கேவல நீங்கி அருளினாலே தன்னையுங் கண்டு அருளையுங்கண்டு அவ்வசத்தாய் நிற்பது.

நின்மலதுரியாதீதம்:—சிவத்தைத்தரிசித்துச் சிவானந்தத் தழுந்துதல்.

கேவலாவத்தை.

சர்வசங்காரகாலத்து ஆன்மாக்கள் சுத்த மாயாகாரணத்திலே யொடுங்கிச் சிருட்டி காலமளவும் ஆணவமலத்தான் மறைப்புண்டு கலையாதி தத்துவங்களோடுங் கூடாமல் யாதொருநினைவுமின்றி யிருப்பது. இது கண்ணானது இரவின் இருளிலே பொருள்கொடாமல் விழித்திருப்பதுபோலும்.

சகலாவத்தை.

சிருட்டிதொடங்கிச் சர்வசங்காரமளவும் ஆன்மாக்கள் தத்துவம் முப்பத்தாறோடு கூடி எண்பத்து நான்குநூறாயிரம்யோனி பேதங்களிலும் பிறந்திறந் துழல்வது. இது இரவின் இருளிலழுந்திக்கிடந்த கண் விளக்கினாலே இருள்நீங்கிப் பலபதார்த்தங்களைக் காண்டல்போலும்.

சுத்தாவத்தை.

ஆன்மாக்கள் கேவல சகலப்பட்டுப் பிறந்திறந்து திரியு மவசரத்து அவர்கட்கு இருவினையொப்பும், சத்திநிபாதமும்,

குருவருளும், ஞான சாதனமும், மும்மலக் கழிவும், வாதனை நீக்கமும், ஞானப்பெருக்கமு முறையே உண்டாகப் பெற்றுத் திருவருளைக் கூடுவது. இது இரவில் இருளோடும் விளக்கோடுங் கூடியிருந்த கண்ணானது ஆதித்தனுதயஞ்செய்தவிடத்து அதன்கிரணத்தா லாதித்தனைக் காண்டல்போலும்.

மார்க்கங்கள்.

சன்மார்க்கம், சகமார்க்கம், புத்திரமார்க்கம், தாசமார்க்கமென நால்வகைகளாம். இவற்றை ஞானம், யோகம், கிரியை, சரியையென்றுஞ் சொல்லுவர். இவற்றால் முறையே வருமுத்தி சிவசாயுச்சியம் சிவசாரூபம் சிவசாமீபம் சிவசாலோகமாம்.

தாசமார்க்கம்.

சிவபெருமானது திருக்கோயிலில் திருவலகிடுதல், திருமெழுகிடுதல், மலர்கொய்தல், அம்மலர்களைத் தார் மாலை கண்ணியென்னும் பகுப்பினவாகச் சமைத்தல், ஸ்ரீகண்ட பரமேசுவரன் கல்யாணசுந்தரமுதலிய குணங்களைப் புகழ்ந்து பாடுதல், திருவிளக்கிடுதல், திருநந்தவன முண்டுபண்ணுதல், சிவனடியார் திருவேடத்தைக் காணின் எதிர்சென்று ஏதேனும் அடியேனு லாகவேண்டிய பணி யாதோவென வினவி அவற்றைச் செய்தல் முதலியவாம்.

புத்திரமார்க்கம்.

அன்றெடுத்த மணமுள்ள புதிய மலர், தூபதீபங்கள், திருமஞ்சனம், திருவமுது முதலிய திரவியங்களைச் சேகரித்து, பூதசுத்தி முதலிய பஞ்ச சுத்திகளையுஞ் செய்து, ஆச

னம் பூசித்து, அதன்மேல் வித்தியாதேகமாகிய மூர்த்தியைக் கற்பித்து, அதில் மூர்த்திமானாகிய சுத்தசிவத்தைத் தியானித்து ஆவாகித்துச் சுத்தமான பத்தியினால் ஏகாக்கிர மனத்தோ டுச்சரித்துப் பிரார்த்தித்துத் தோத்திரஞ்செய்து விருப்பத்தோடு அக்கினிகாரிய மியற்றிவருதல் முதலியவாம்.

சகமார்க்கம்.

பஞ்சேந்திரியங்களை யொடுக்கி ரேசக பூரக வாயுக்களைத் தடுத்துக் கும்பித்திருந்து பிராணவாயுவைச் சுழுமுனையி னிறுத்தித் தனது சரீரத்துள்ளே ஆறுதாரங்களை யறிந்து அவற்றில் பத்மதளம், அதிதேவதை, அக்கரங்களாகிய பொருளை யறிந்து தியானித்து மூலாதாரத்தில் அக்கினியைச் சொலிப்பித்து நாபித்தானத்திற் குண்டலிசத்தி சொரூபமா யிருக்கும் அமுதத்தை யுருகப்பண்ணி, மற்றை யாதாரங்களில் அதோமுகமான பதுமங்களை அதனைக்கொண்டு பேதித்து, மேலே சென்று விந்துத்தானத்தின் வழியேயிறங்கி பெருகுகின்ற அமுததாரையைத் தனதுடல்முற்றும் நிறையச்செய்து முழுச்சோதியான சிவத்தியானத் திருப்பது முதலியவாம்.

சன்மார்க்கம்.

வேதங்கள், சாத்திரங்கள், புராணங்கள், கலைஞானங்கள், சமய சாத்திரங்கள் இவைபலவும் கற்றுணர்ந்து புறச் சமயங்களில் பலவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற யாவையும் பூர்வபட்சஞ் செய்து, மேலான பதி பசு பாசமாகிய ஞானத்தால் ஞாதுரு

ஞான, ஞேயங்கள் பொருந்தாதவண்ணம், பதியோடு இரண்டறக் கலக்கத்தக்க ஞானத்தைப் பெறுவது.

நியமங்கள்.

இடம்:— கங்கை, குமரி முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களையும்; காசி, காஞ்சி, திருவம்பல முதலான சிவத்தானங்களையும் நாடி யிருக்குக.

காலம்:— விஷுவ, அயனம், சங்கிரம முதலாயுள்ள காலங்களிலே செய்யுங் கிரமங்கள்.

திக்கு:— இன்னமந்திர மின்னதிசையைப் பார்த்துச் செபிக்கலாமென்னு முறைமைகள்.

ஆசனம்:— பதுமாதனம், கூர்மாதன முதலாயுள்ள வாதனங்க ளிட்டிருக்கை.

குலம்:— ஆதிசைவர்முதல் பஞ்சமரீறாகிய குலநீதி முதலாயுள்ளவை.

குணம்:— அவரவர் சீலத்தி லொழுகுதல், பிறரை நிந்தியாமை, புறங்கூறாமை முதலிய.

சீர்:— அந்தந்தச் சாதியொழுங்கு குலையாமல் நடக்கை.

விரதம்:— கொல்லாவிரதம், அஷ்டவிரத முதலிய.

சீலம்:— சாதித்தொழில், குலத்தொழில், பொறையுடைமை, அருளுடைமை முதலிய.

தவம்:— பஞ்சாக்கினிநடு, சலத்தின் நடுவில் செய்யுந் தவங்கள்.

செபம்:— தேவதைமந்திரங்கள் சத்திமந்திரங்கள் முதலிய.

தியானம்:— ஆதாரம், நிராதார முதலிய தியானங்கள்.

பஞ்சாக்கரவுண்மை.

சிவபெருமானுடைய திருநாமமாகிய நமச்சிவாயவென்ற ஐந்தட்சரங்களில் நகாரத்தில் திரோதசத்தியும், மகாரத்தில் மலமும், சிகாரத்திற் சிவமும், வகாரத்தில் அருளும், யகாரத்தில் ஆன்மாவும் நிற்கும். இவ்வைந்தும் பதி, பசு, பாச மூன்றிலடங்கும். எங்ஙனமெனின் சிவ்வும், வவ்வும், நவ்வும், பதியின்கூறாகிய சிவத்திலும், அருளிலும், திரோதசத்தியிலு மடங்கும். யகாரம் பசுவி லடங்கும், மகாரம் பாசத்தி லடங்கும். அஞ்ஞானமாகிய மலமும், அதனோடு கூடியிருக்கப்பட்ட திரோதானசத்தியும் ஆன்மாவைப் பொருந்தாமலீங்கும்படி சிவமுன்னை வுச்சரித்தால் திரோத மொருபாலும் அருளும் சிவமு மொருபாலும் முன்பின் சூழ்ந்து நிற்க நடுநின்றது ஆன்மா. அப்போது நவ்வாகிய திரோதசத்தியும் மவ்வாகிய மலத்தின் மேலீட்டையும் நீக்கி யருளாக நின்று பிரகாசிக்கும். மலத்தினின்று மீளவிட்ட வவ்வாகிய வருள் சிவ்வாகிய சிவத்தையுந் தாராநிற்கும். பின்பு மலபாகம் வந்த யவ்வாகிய ஆன்மா வகாரமாகிய அருள்தாரகமாகச் சென்று

அந்தச் சிகாரமாகிய சிவத்தோடே கூடி யிரண்டற நின் றனுபவிக்கும்.

பஞ்சசுத்தி.

பூதசுத்தி:— முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் நாமல்ல; அவை யாவுஞ் சடம், அவையுந் தானாகக் காரியப்பட மாட்டாவென வறிகை.

ஆன்மசுத்தி:— அப்படியறிவது திருவருளாலன்றி ஆன்ம போதத்தா லல்லவெனவறிகை.

திரவியசுத்தி:— ஆன்மபோதத்தாற் றானே யறிகைக்குச் சேட்டையில்லையென்று கண்டது கொண்டே ஆன்மாவுக் கறிவில்லையெனவறிந்து, கண்டு கேட்டுண்டுயிர்த் துற்றறிவ தெல்லாந் திருவருளெனவறிகை.

மந்திரசுத்தி:— ஐந்தெழுத்தைச் சிகாரமுதலாக மாற்றி அதன் உண்மையை விசாரித் தறிகை.

இலிங்கசுத்தி:— பதி யெங்கும் பூரணமாய்ப் பசு பாசங்க ளிரண்டினும் பிரிவற நின்று அவற்றைச் சேட்டிப்பித்து நின்ற தன்மையை யறிந்து அத்தகைய சிவம் இலிங்கத்தினு மெழுந்தருளி யிருக்குமென வறிகை.

சத்திநிபாதம்.

மந்தம்:— நமக்குப் பேறுயுள்ள தொரு பதி யுண்டென் றறிவெழுந்திருக்கை. அது வாழைத் தண்டிலே நெருப்புப் பற்றினாற்போலும்.

மந்ததரம்:— அப்பதியை யடைவதற்கு வழி யெப்படி யென் றாராய்கை. அது பச்சை விறகிலே நெருப்புப் பற்றி னாற்போலும்.

தீவிரம்:— அப்படி யாராய்ந்தறிந்த பதியை யடைவதற் குப் பிரபஞ்சத்தை வெறுத்துப் புளியம்பழமும் ஓடும் போல் நிற்றல். அது உலர்ந்த விறகிலே நெருப்புப் பற்றினாற் போலும்.

தீவிரதரம்:— பிரபஞ்சத்தை முற்றத்துறந்து ஆசாரியனை பொருளெனக் கண்டு வழிபடுகை. அது கரியிலே நெருப்புப் பற்றினாற்போலும்.

தீட்சைகள்.

ஆசாரியன் பாச விமோசனம் பண்ணும்படி ஆன்மாக் களுக்குச் செய்யும் தீட்சைகள் சாதிபேத முதலிய வற்றால் பலவிதமாம். அவை வருமாறு:—

நயனதீட்சை:— மீன் தனது சினையைக் கண்ணால் பார்த்த மாத்திரத்தால் இரட்சிப்பதுபோல ஆசாரியன் நயனத்தால் கடாட்சித் தனுக்கிரகிப்பது.

பரிசதீட்சை:— கோழியானது தனது சினையைச் சிறகாற் றழுவிக் காத்தல்போலத் தனது கரத்தால் தொட் டனுக்கிர கிப்பது.

மானசதீட்சை:— ஆமையானது தனது சினையை நினைத் தன் மாத்திரத்தா லிரட்சிப்பதுபோ லனுக்கிரகிப்பது.

வாசகதீட்சை:— பஞ்சாட்சரோபதேசத்தா லனுக்கிரகிப்பது.

சாத்திரதீட்சை:— ஆகமார்த்தங்களைப் போதிப்பது.

யோகதீட்சை:— யோக மார்க்கத்தால் சீடனது இருதயத்திற் சென் றனுக்கிரகிப்பது.

அவுத்திரீதீட்சை:— ஓமசம்பந்தமுற்றது. இது ஞானதீட்சையென்றுங் கிரியாதீட்சையென்றும் இரண்டுவிதமாம்.

ஞானதீட்சை:— மனத்தாற் செய்யப்படுவது.

கிரியாதீட்சை:—குண்டலமண்டலாதிகளிட்டுச்செய்வது.

இது நிர்ப்பீஜ மென்றும் சபீஜமென்றும், இரண்டு வகையாம்.

நிர்ப்பீஜம்:— இது சத்தியநிர்வாணமென்றும் அசத்தியநிர்வாண மென்றும் இரண்டாம்.

சத்தியநிர்வாணம்:—விருத்தர்முதலிய பக்குவர்க்குச்செய்வது.

அசத்தியநிர்வாணம்:—அறிவிலிகளாகிய வாலிபர் முதலியவர்க்குச் செய்வது.

சபீசதீட்சை:—ஆசாரியனிடத் தாகமங்களையோதிப் பதி பசு பாச உண்மைகளை யறிந்து சமயாசாரங்களில் வழுவாத நன்மை யுடையவர்கட்குச் செய்வது. இது உலோகதர்மிணி யென்றும் சிவதர்மிணி யென்றும் இரண்டாம்.

உலோகதர்மிணி:— ஆசாரியன் சீடனைப் பதப்[illegible]யாகிய புவனங்களில் சேர்க்கும் தீட்சை.

சிவதர்மிணி:— மோட்சகாமியாகிய சீடனுக்குச் சிகாச்சேதஞ்செய்து மோட்சத்தை யடைவிக்கும் தீட்சை. சமய, விசேட, நிர்வாண தீட்சைகளும், ஆசாரிய வபிடேகமும் சபீட்சையிலு மது வுட்பிரிவுகளிலு மடங்கும்.

தசகாரியம்.

தத்துவரூப மாவது:— முப்பத்தாறு தத்துவங்களுடைய தொழிலைத் தனக்கு வேறாயறிதல்.

தத்துவதரிசன மாவது:— தத்துவங்களைச் சடமென்றறிதல்.

தத்துவசுத்தி யாவது:—அவைகளைச் சிவஞானத்தினாலே தனக் கன்னியமென்றறிதல்.

ஆத்துமரூப மாவது:—பஞ்சமலங்களும்நீங்கி ஆத்மஞானமென்னு மறிவே வடிவென வறிதல்.

ஆத்துமதரிசன மாவது:— தனக்கொரு செய்தியுமில்லை யென்றறிந்து நிற்றல்.

ஆத்துமசுத்தி யாவது:—பெத்தத்திலும் முத்தியினுஞ்சிவனுபகரிக்கிறனென்று தன்னுடைய சுதந்தர ஆனியை யறிந்து சிவஞானத்திலே யழுந்தல்.

சிவரூபமாவது:—ஆணவமலத்திலே கிடக்கிற வான்மாவைச் சிவன் பஞ்சகிருத்தியங்களைச்செய்து மலங்களைநீக்கி மோட்சத்திலே விடுவனென்று திடமாயறிதல்.

சிவதரிசனமாவது:—சிவன் செய்யும் பஞ்சகிருத்தியத்தை ஆன்மா செய்யானென்றறிந்து ஆன்மாவைத் தரிசிப்பித்து நின்ற ஞானம்.

சிவயோகமாவது:— சிவசத்திசெய்யுங் கிருத்தியமெல்லாம் சிவனுக்குச் சற்றுமில்லையென்றறிந்து, சிவ சத்தியையன்றித் தனக்கும் பிறருக்குஞ் சற்றுஞ் செய்தியில்லையென்று தெரிந்து திருவருளோடழுந்தல்.

சிவபோகமாவது:—சிவத்தோடொன்றற நின்று சிவானந்தத்தைப் புசித்துவருதல்.

சித்தாந்தக்கட்டளை

முற்றிற்று.

சற்குருகடாக்ஷம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்த
தத்துவலக்ஷணம்.

வேதாகமப் பிரமாணங்களைக்கொண்டு
தாபிக்கப்படும்.

பிரமேயங்களாகிய பதி பசு பாசங்களுக்கு இலக்ஷணம்.

பசுக்கள் சுதந்திரமில்லாதவர்களாகையினாலும், பாசங்கள் சடமாயிருக்கையினாலும், முதலில் ஞானசொரூபியாகிய பதிக்கும், இரண்டாவது பசுக்களுக்கும், மூன்றாவது பாசங்களுக்கும் இலக்ஷணங் கூறுவாம்.

பதிலக்ஷணம்.

இது சொரூபமென்றுந் தடத்தமென்றும் இரண்டுவகைப்படும்.

சொரூபலக்ஷணம்.

முதல் நடு விறுதி இல்லாததாய், குலனுக்குங் குணியரூபமில்லாததாய், குணங்குறி இல்லாததாய், நிர்மலமாய், நித்தியமாய், ஒன்றாய், அசலமாய், அகண்டாகார சச்சிதானந்தாத்துவய

பரிபூரண பரஞ்சோதியாய் விளங்குவது. அப்படி விளங்குவது எதுவோ அதுவே சிவம். அது உண்டென்கிறதற்குத் தன்னுடைய அனுபவமே பிரமாணம்.

தடத்தலக்ஷணம்.

சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அனுக்கிரகம் என்னும் பஞ்சகிருத்தியங்களைச் சத்தியோடிருந்து பண்ணுவது.

சத்தியானது அக்கினிக்கு உஷ்ணம்போலச் சிவனைப் பிரிவற்றிருக்கும். அது நித்தியமாய், ஒன்றாய், எல்லாவற்றையும் வியாபிக்கிறரூபமாய், மகிமைரூபமாய், ஐசுவரியரூபமாய், பதார்த்தங்களைப் பார்க்கும் ஞானரூபமாய், தன்மரூபமாய் இருக்கும். இது காரியபேதத்தினாலே பரை முதலிய அனேக பேதப்படும். சத்தியினுடையபேதத்தினாலே சிவனும், சத்தர், உத்தியுத்தர், பிரவிருத்தர் என்று மூன்று பேதப்படுவர். இதில், சத்தராகிறவர் காரியத்தைப் பண்ண உத்தியோகியாமல் அக்காரியம் பண்ணத்தொடங்காமல் இருக்கிற சத்திமாத்திரத்துடன் கூடியிருக்கிறவர். இவர் சத்தி கலையற்றிருக்கிறவராகையால் நிட்களர். இவருக்கு ஞானமாத்திரமே திருமேனி. இவருக்கு இலயர் என்றும், சாந்தர் என்றும் பெயர். உத்தியுத்தராகிறவர் பரை, ஆதி, இச்சை, ஞானம், கிரியை என்னும் பஞ்சசத்திகளும் சுத்தமாயையிலே பதிந்தபொழுது உண்டான ஈசானாதி பஞ்சமந்திரங்களைத் திருமேனியாக உடையவர். இவர் பாசகலைகள் இல்லாமற் சத்திகலைகளுடன்

கூடியிருக்கையாற் சகளாகளர். இவருக்குச் சதாசிவரென்றும், போகரென்றும் பெயர். பிரவிருத்தராகிறவர், காரியங்களைப்பண்ணத் தொடங்கிய சத்தியை யுடையவர். இவர் காரியம் பண்ணுகிறபொழுது கிரியை அதிகமாகவேண்டுகையால் ஞானசத்தி கொஞ்சமும், கிரியாசத்தி அதிகமாகவும் உடையவர். இவர் பாசகலைகளுடன் கூடியிருக்கையினாலே சகளர். இவருக்கு ஈசர் என்றும் அதிகாரர் என்றும் பெயர். இந்தப்பதி, சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவம், மகேஸ்வரர், உருத்திரர், விஷ்ணு, பிரமா என்று நிட்களம், சகளாசகளம், சகளமாக ஒன்பது பேதப்படுவர். சத்திக்கும் விந்துவிற்கும் இல்லாமல், நின்ற எழு மூர்த்திகளுக்கும், சத்தி என்றும், விந்து என்றும், மனோன்மனி என்றும், மகேஸ்வரி என்றும் உமை என்றும், இலட்சுமி என்றும், சரஸ்வதி என்றும், சத்தியும் ஏழு பேதப்படுவள். காரியபேதத்தினாலே சத்திபேதமும், சத்திபேதத்தினாலே சிவபேதமும் உண்டாம். இந்தச் சிற்சத்தியே பதிக்குத் தேகம். கரணம், இடமெனவறிக.

இப்படி ஒரு கருத்தா உண்டென்கிறதற்குப் பிரமாணம். ஆண், பெண் முதலாகிய தேகாதிபிரபஞ்சம் காரியங்கொள்ளுகையால், அது கடாதிகளைப்போல, ஒரு கருத்தாவை யுடையது. இந்தக்கருத்தா, மாயை முதலானவை சடமாயிருக்கையினாலும், முத்தாத்துமாக்கள் தாங்களே மோட்சத்தை அடையமாட்டார்களாகையினாலும், பிரமவிஷ்ணுக்கள் அனித்தியர்களாகையினாலும், எல்லாமாய்நின்று சங்கரித்துத் திரும்பவும்

உண்டாக்கிறவர் அரன் என்னும்பதி. ஆத்துமாக்கள் மலத்தினை உடைத்தாயிருக்கையால், அமலனாகிய தான், அவ்வாத்துமாக்களோடு இரண்டறநின்று, கன்மத்திற்கீடாகத் தனது சமவாயசத்தியினாலே சுத்தாசுத்த மாயைகளிலே நின்று தனுகரணாதிகளை உண்டாக்குவர்.

இப்படிப்பட்ட கருத்தாவானவர் குலாலாதிகளைப்போல, சரீரமுதலானவைகளை உடையவராகவேண்டுமோ என்னில் அப்படி வேண்டுவதில்லை. காலம்போல "அருபமாயிருந்து சிருஷ்டியாதிகளைப்" பண்ணுதல்கூடும். அப்படியன்றி, தேகத்தை உடையவராகில், அவருடையதேகத்தை உண்டாக்கத் தேகியாய் ஒரு கருத்தா வேண்டும். பின் அவருடைய தேகத்தை உண்டாக்கத் தேகியாய் ஒரு கருத்தா வேண்டுமென்னும் அனவஸ்தைத் தோஷம்வரும். ஆகையால், தேகாதி சகல உபாதிகளையும் அற்றவனே ஆதிகருத்தா. சூரியன் விகாரமின்றியிருந்து, தாமரை அலரவும், ஆம்பல் குவியவும், சேறு இறுகவும், வெண்ணெய் இளகவும், பண்ணுமாப்போல, அக்கருத்தாவும் நிர்விகாரியாயிருந்து காரியத்திலே உன்முகமாகவிருக்கிற சத்தியோடே கூடியிருக்கிறதால் சந்நிதிமாத்திரத்தினாலே சிருட்டியாதிகள் பண்ணுவர்.

இனிச் சுத்தர் சிருட்டியாதியிலே பண்ணுங் கிருத்தியம்.

இவர் தீவிரதர சத்திநிபாதத்தை யுடையவர்களை அநுக்கிரகித்துப் பரமமோட்சத்திலே விடுவதும், தீவிரசத்திநிபாதத்தை யுடையவர்களை அபரமுத்திஸ்தானமாகிய சிவதத்து

வத்திலே வைப்பதுஞ்செய்து, சுத்தமாயையைத் தமது சத்தியாற் கலக்கிச் சத்தரூபமாகிய நாதவிந்துக்களையும், அர்த்தரூபமாகிய நாதம், விந்து என்னும் பெயர்களையுடைய சிவதத்துவஞ் சத்திதத்துவங்களையும், இந்தத் தத்துவங்களிலே புவனங்களையும், இந்தப்புவனங்களிலேயிருக்கிற பெயர்களுக்குத் தனுகரணாதிகளையும், விந்து தத்துவத்திலே நின்று சதாசிவ தத்துவத்தையும் உண்டாக்கி, சதாசிவரைச் சதாசிவ தத்துவ நாயகராகப்பண்ணி, அவரை வேறாக நின்று சிருட்டியாதிகளைப் பண்ணுவர் எனவறிக.

இனி உத்தியுக்தராகிய சதாசிவர், பண்ணுங்கிருத்தியம்.

சுத்தர் அநுக்கிரகிக்கும்படியிருக்கிற விஞ்ஞானகலரிலே தீவிரதர சத்திநிபாதத்தை யுடையவர்களை அநுக்கிரகித்துப் பரமமோட்சத்திலே விடுவதும், தீவிரசத்திநிபாதத்தையுடையவர்களை விரக்தி […]ருத்தராக, சிவ சமானர்களாகவும், அநுசதாசிவர்களாகவும், வித்தியேஸ்வரர்களாகவும், உருத்திரர்களாகவும் வைப்பதும், சத்தியில் நாதரூபமாய்வந்த அபரஞானத்தை, ஈசானாதி பஞ்சமுகங்களால், வேதங்களாகவும், பிரணவர் முதலானபேர்களுக்குக் காமிகாதிகளாகவும், பிரித்து அநுக்கிரகிப்பதும், சாதாக்கியதத்துவத்திலேநின்றும் ஈஸ்வரதத்துவத்தையும், அதிலே புவனங்களையும், அந்தப்புவனநாயகரான அனந்தர் முதலான அட்டவித்தியேசுரருக்குத் தனுகரணாதிகளையும் உண்டாக்குவதும், இந்த ஈசுர தத்துவத்திற்கு நாயகராகிய மகேஸ்வரரைப்பண்ணுவதும், இந்தத்தத்துவத்

திலே நின்று சுத்தவித்தியாதத்துவத்தை யுண்டாக்குவதும், தனுகரணாதிகளையுண்டாக்குவதும், சுத்தவித்தையிலிருக்கும் காரணமாகிய சத்தகோடி மந்திரங்களுக்கும், இவ்வேழுகோடி மந்திரங்களுக்கு அதிபதிகளாயிருக்கும் பிருகுடி முதலான ஏழு சத்திகளுக்குந் தனுகரணாதிகளை உண்டாக்குவதுமெனவறிக.

இனிப் பிரவிருத்தர்பண்ணுங் கிருத்தியம்.

பிரளயாகலருள்ளே தீவிரதரசத்திநிபாதத்தை யுடையவர்களை அநுக்கிரகித்துப் பரமமோட்சத்தை அடையப்பண்ணுவதும், தீவிரசத்திநிபாதத்தை உடையவர்களைச் சருவகன்மங்களையும்போக்கி அதிகாரமலமாத்திர நிவிருத்தி, உருத்திரர்களாகவும், புவனேசுரர்களாகவும் பண்ணுவதும், அசுத்தமாயையைக்கலக்கி மாயை, காலம், நியதி, கலை யென்னுந் தத்துவங்களை யுண்டாக்குவதும், இவைகளிலே புவனங்களை உண்டாக்குவதும், இந்த நாலு தத்துவங்களிலே இருக்கிறவர்களுக்குத் தனுகரணாதிகளை யுண்டாக்குவதும், ஸ்ரீகண்டபரமேஸ்வரனை அதிட்டித்துநின்று, கலையிலே நின்றும் பிரகிருதியையும், வித்தையையும், இராகத்தையும் உண்டாக்குவதும், இவைகளிலே, புவனங்களை உண்டாக்குவதும், இந்த நாலு தத்துவங்களிலே இருக்கிறவர்களுக்குத் தனுகரணாதிகளை யுண்டாக்குவதும், கலாதிகளின் கூட்டத்திலே புருடதத்துவத்தை யுண்டாக்குவதும், பிரகிருதியைக்கலக்கிக் குணங்களைப்பிறப்பிப்பதும், தம்முடைய வலதுபாகம், இடதுபாகம், மார்பென்னும் அங்கத்திலே யுண்டான பிரமன், விஷ்ணு, நீலருத்

திரர் என்னும் மும்மூர்த்திகளையும், ஸ்ரீகண்டபரமேஸ்வரனால் அடைவிலே, இராசத சாத்துவிக தாமதகுணங்களால் அதிட்டிப்பித்துக் குணமுதல் பிருதுவியீறான இருபத்தாலு தத்துவங்களில் சிருட்டி, திதி, சங்காரங்களைப்பண்ணுவதும் எனவறிக.

சுத்தத்துவாவிற்குக் கருத்தா உத்தியுத்தராகிய சதாசிவரும், மிச்சிராத்துவாவிற்குக் கருத்தா, அனந்தேஸ்வரராகிய பிரவிருத்தரும், அசுத்தாத்துவாவிற்குக் கருத்தா உருத்திரமூர்த்தியும் எனவறிக.

பதிலக்ஷண முற்றிற்று.

பசுலக்ஷணம்.

ஆத்துமா இல்லையென்று சொல்லுகிறதுண்டாகையால் [illegible], என்னுடையதேகமென்று ஞானம் வருகையால், தேகமும் அல்லாமல் இந்திரியங்களை ஒழித்திருக்கிற விஷயங்களைத்தனிலும் அறிகையால் இந்திரியங்களுமல்லாமல், சுழுத்தி துரியம் துரியாதீதங்களிலே, அந்தக்கரணங்களும், பிராணவாயுவும் அற்றிருக்கையால், அந்தக்கரணங்களுக்கும் பிராணவாயுவிற்கும் அன்னியமாய், விழித்தபோது பண்ணினதாகிய குறைகளைப் பண்ணவும், அதிலேயே செய்கையால், க்ஷணிகமும் அல்லாமல், தேகத்திற்கு அப்புறத்திலே இருக்கிற பதார்த்தத்தைக் கிரகிக்கையால் அணுவி

மாணனும், மத்தியபரிமாணனும் அல்லாமல், தானே ஒன்றையும் அறியமாட்டாமல் இருக்கையால் சுதந்திரனும் அல்லாமல், சுகதுக்கங்கள் பலவகைப்பட்டிருக்கையால் ஒருத்தனுமல்லாமல், சுகதுக்கபலத்தைப் புசிக்கையால் அகருத்தாவும் அல்லாமல், நித்தியனாகி, வியாபகனாகி, மலத்தினாலே தடைபட்ட ஞானசொரூபியாய், அனேகனாகி, கிருத்தாவாய், அசுதந்திரனாயிருக்கிறவன் எனவறிக.

இந்த ஆத்துமா அந்தக்கரணங்களுக்கு அன்னியமாயிருந்தாலும், இராசாவும் மந்திரியுங்கூடியிருக்குமாப்போல அந்தக்கரணங்களுடன் விடயபோகநிமித்தங் கூடிக்கொண்டிருப்பன். மலத்தால் தடைபட்ட ஞானசொரூபியாகையாற் பஞ்சாவத்தையும் பொருந்தியிருப்பன். இப்படி ஒரு ஆத்துமா உண்டென்கிறதற்குப் பிரமாணம்:—தொழிலைப் பொருந்தியிருக்குந் தேகாதிகள் சடமாகையாற் கடாதிகளைப்போல தாமேசேட்டியா. இவைகளைச்சேட்டிக்கிறவன் யாவனொருவனோ அவனே ஆத்துமா.

ஆத்துமாக்களுக்குக் கேவல சகல சுத்தமென்று முறையே ஆணவம், மாயை, சிவசத்திகளால் மூன்று அவத்தை வரும். இதிற் கேவலாவத்தையாவது:—ஆத்துமா தேகாதிகள் ஒன்று மற்று, குணமற்று, தொழிலற்று, போதமற்று, கருத்தாவாகையற்று, மைக்குண்மணிபோல ஆணவமலத்தினாலே மூடப்பட்டு, ஓரறிவுமற்று, வியாபியாய் இருக்கும் அவதரமெனவறிக. சகலாவத்தையாவது:—ஆத்துமா பஞ்சகோச

பெத்தனாகி, அதனாலே பரிச்சின்னனாகி, கிஞ்சிஞ்ஞனாகி, கன்மத்திற்கீடாக நானாயோனிகளினுஞ் சஞ்சரித்து, விடயங்களைப்புசிக்கும் அவதரமெனவறிக. சுத்தாவத்தையாவது:—ஆத்துமா இருவினையொப்பும், மலபரிபாகமும், சத்திநிபாதமும் வந்தவிடத்திலே குருகடாட்சத்தினாலே மும்மலங்களினின்று நீங்கி, தான் அந்தச்சிவமாக விளங்கும் அவதரமெனவறிக.

இனி இந்த ஆத்துமாக்கள் சகலர், பிரளயாகலர், விஞ்ஞானகலர் என மூன்றுபேதப்படுவர்கள். இதிற் சகலராகிறவர்கள் ஞானக்கிரியைகளைத் தடுக்கும் ஆணவமலமும், அதை அறப்பிக்குநிமித்தங் காரியமாகிய கலாதி[illegible], போகத்தின் பொருட்டுக் கன்மம், ஆகிய மும்மலத்தையும் உடையவர்கள். பிரளயாகலராகிறவர்கள் ஞானக்கிரியையைத் தடுக்கும் ஆணவமலத்தை உடையவர்களாய்க் கன்மபரிபாகத்தினாலே கலாதிகளைத் தங்கள்வசம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கின்ற[illegible] [illegible] துவாவிலே போகத்திற் சேதுவான கன்மத்தை உடையவர்களாய், இப்படி ஆணவம், கன்மம் என்னும் இருமலபெத்தர்களாய் இருக்கிறவர்கள். இனி விஞ்ஞானகேவலராகிறவர்கள் ஆணவத்தினாலே தடைபட்ட ஞானக்கிரியையை உடையவர்களாகையால்; இல்லையென்பதற்கு ஒத்த ஞானக்கிரியை உண்டாவர்களாகி, ஒருமலத்தோடுகூடி இருக்கிறவர்கள். இந்த மூன்றுவகை ஆத்துமாக்களும், மாயையினுடைய அடியென்னும் ஆத்மதத்துவம் இருபத்துநான்கினும்,

மாணனும், மத்... த்தியாதத்துவம் ஏழினும், முடிவ
னையும் அறியம... னகேவலர்கள் அனுக்கிரகம் பெ
லாமல், சுகதுக்க... ங்களிலே இருப்பார்களென்றறி
தனுமல்லாமல், சுக...
வும் அல்லாமல், ...
தடைபட்ட ஞான...
அசுதந்திரனயிரு...

பசுலக்ஷண முற்றிற்று.

பாசலக்ஷணம்.

இந்த ஆத்தும...
தாலும், இராசா... ணவம், திரோதாயி, சுத்தமா...
...என ஐந்தாம். இவைகளுள் ஆண...
...ன்றாய், விபுவாய், அநாதியாய், ஆ...
...க்கிரியைகளைத் தடிக்கும் எண்ணி...
...ம்பிற்குக்களிம்புபோலச் சக...
...சோமமென்றும், பசுத்துவ...
...மென்றும், அஞ்ஞான...
...மென்றுங் கூறப்பெற்ற...

...உண்டென்பதற்கு
ணம்; ... வரிக்கப்பட்ட
ஞகே... ன்கையால், அ...
மல்லாத... ப்போல ஆ...
அற்ப அற... எல்லார்...
படித்தன்றி ... மோ...

சர்வஞ்ஞனுகக் கேட்கப்படுகையினாலும், அன்றியும், அகசி யாய், சூக்ஷமாயிருக்கிற விடயபோகங்களிலே ஆசைவருவதி னாலும், ஆணவம் ஒன்றுண்டென்று சித்தித்தது. இனித்திரோ தாயியாவது இந்த ஆணவஞ் சடமாகையால், இந்த ஆணவ சக்திகளைச் சேட்டிக்குஞ் ஞானசொருபமாகிய ஆதிசத்தியாம். அது பாசதன்மத்தைப் பின்செல்லுகையால் பாசமென்று உபசாரமாகச் சொல்லப்படும்.

இனிச் சுத்தமாயையாவது நித்தியமாய், ஒன்றாய், ஷட் த்து வாவையும் வியாபித்திருப்பதாய், சடமாய், சுத்தமாய், சூக்ஷுமை முதலான நாலுவாக்குகளுக்கும், அத்துவாக்களில் மந்திரம், பதம், வன்னம், கலை, என்னு நான்கிற்கும், சிவதத் துவமுதலான சுத்ததத்துவங்கள் ஐந்திற்கும், அவைகளி லிருக்கிற முப்பத்துமூன்று புவனங்களுக்கும், அந்தப்புவனங் களில் இருக்கிற விஞ்ஞானகலர்களுக்கும், அவனாயகரான மந்திரமகேஸ்வரர், மந்திரேஸ்வரர், மந்திரங்கள் என்னும் அனுசதாசிவர் முதலான பேர்களுக்கும், தனுவாதிகளுக்கு முதற்காரணமாய், சிவனுக்குப் பரிக்கிரகசத்தியாய் இருப்ப தாம். இதற்குக் குண்டலினி என்றும், குடிலையென்றும், மகா மாயை என்றும், ஊர்த்துவமாயை என்றும், விந்து என்றுஞ் சொல்லப்பெற்ற அனேகம்பெயர்கள் உள.

இப்படி ஒரு சுத்தமாயை உண்டென்பதற்குப் பிரமா ணம்:—இங்ஙனங்கூறிய காரியங்கள் காரணமின்றி உண்டாகா என்பதேயாம்.

இனி அசுத்தமாயையாவது, நித்தியமாய், ஒன்றாய், தன்னுடைய காரியங்களை வியாபித்திருப்பதாய், அசத்துருபமாய், கன்மத்திற்கு இருப்பிடமாய், அசுத்தமாய், சகலர், பிரளயாகலர் என்னும் இருவகை ஆத்மாக்களுக்கும் பொதுவாய், பிரளயத்திலே தேகாதிகள் அற்றிருக்கிற ஆத்மாக்களுக்குச் சிருட்டிகாலத்திலே கலாதித் தத்துவங்கள், அவைகளுக்கும் தேகமுதலானவைகள், உண்டாகிறதற்கு இருப்பிடமாய், சிவனுக்குப் பரிக்கிரகசத்தியுமாய் இருப்பதாம். இதற்கு அசுத்தமாயை, மோகினி, மகினி முதலனேகம் பெயர்கள் உள.

இப்படி ஒருமாயை உண்டென்பதற்குப் பிரமாணம்:— மேற்கூறிய கலாதிகாரியங்கள் உபாதானமின்றி உண்டாகா என்பதாம். அது மண் உண்டாயின்றிக் குடமுண்டாகாதது போல என்றறிக.

கன்மத்துடமையால் ஆத்மாவின் சத்தி விளங்காது.

சுத்தமாயை கன்மத்திற்கு மேற்பட்டிருத்தலால் அக்கன்மம் சுத்தமாயையினும் இராது.

ஆகையால் சங்காரகாலத்தில் அசுத்தமாயையில் இருக்கவேணும் என்றறிக.

இனிக்கன்மமாவது, மனோவாக்குக் காயங்களாற்பண்ணப்படுகையால், கன்மமென்றும், பண்ணின கன்மம் பலித்துப் பலமுண்டாக்குமட்டும் புவனத்திலும், மருந்தென்னும் வாதனைபோலப் புத்தியிலும் கண்ணுக்குக் காணப்படாதிருக்

கையால் அதிட்டம் என்றும், எல்லாவற்றையும் தரிக்கையால் தாரகம் என்றும், புசிக்கப்படுகையால் போக்கியம் என்றுஞ் சொல்லப்படுவதாய், ஆத்தியாத்மிக முதலான துக்கத்திரயங்களுக்குக் காரணமாய், ஆத்மதன்மமும், மாயாகாரியங்களுங் கூடினவிடத்திலே உண்டாகையால், தன்மாதன்மசொரூபமாய், பிரளயத்திலே பக்குவப்படுவதாய், சிருட்டிகாலத்திலே தேகாதிகளுக்கு ஏதுவாய், சங்காரகாலத்திலே மாயையிலே இருப்பதாய், புசித்தாலன்றி ஒழியத் தொலையாமலிருப்பதேயாம்.

இது காயிகம், வாசிகம், மானதம், என்று மூன்று பேதப்படும். இதில் காயிகமாவது தேவதையைப் பூசித்தல், ஒருத்தனை அடித்தல் முதலான புண்ணிய பாவங்களாம். வாசிகமாவது, தேவதையைத் தோத்திரித்தல், ஒருத்தனைத் தூஷித்தல் முதலான புண்ணியபாவங்களாம். மானதமாவது, தேவதையைத் தியானம் பண்ணுதல், பிறர் உடைமையை எடுத்துக்கொள்ள வேணுமென்று சிந்தித்தல் முதலான புண்ணியபாவங்களாம். இந்தக்கன்மம் சாதி, ஆயுள், போகங்களைக் கலந்தே பண்ணுவிக்குமதொழிந்து ஒருவர்க்காயினும், நல்ல ஆயுளும் நல்லபோகமும் நல்லசாதியுமாகப்பண்ணாது. புண்ணியத்தினாலே பாவமும், பாவத்தினாலே புண்ணியமும் அழியாது. பிராயச்சித்தம் பண்ணினாற் புசியாமற்போய் ஒழியும். அல்லது, புசித்தாலொழியத்தொலையாது. புசிக்குமிடத்தில் இதாகிதங்களால் மேலுக்குக்கட்டுப்படுவதுமாம். மனோவாக்குக் காயங்களால் உண்டாகையாலும், அநுபவித்துத் தொலை

யப்படுகையாலும் நாசத்தை அடையாது. தொன்று தொட்டு வருகையால் ஆற்றொழுக்குப்போல பிரவாகாநாதியாம். இத்தன்மைத்தான சூக்குமமான கன்மம், தனக்கு மூலகாரணமான ஆணவமலத்தைப்போல, நித்தியமாய்ச் சகசமாயிருக்கும்.

இப்படிக் கன்மம் உண்டென்பதற்குப் பிரமாணம்:—இரண்டுபேர் ஒத்தநிலத்திலே ஒருவாறு சரியாகப் பயிரிட்டிருக்கையில், ஒருத்தனுக்கு விளைகிறதும், மற்றொருத்தனுக்கு விளையாதேபோவதும் பிரத்தியட்சத்திற் காண்கிறோம். இதில் யாதொன்று காரணமோ அதுவே கன்மம். அதுவல்லாமலும் ஒருவன் சுவர்க்கத்திலே சுகத்தை அனுபவிக்கிறான், மற்றொருத்தன் நரகத்திலே துக்கத்தை அனுபவிக்கிறான், இதில் யாதொன்று காரணமோ அது கன்மம் எனவறிக.

பாசலக்ஷண முற்றிற்று.

சித்தாந்த தத்துவலக்ஷணம் முற்றிற்று.

மெய்கண்ட தேவர் திருவடி வாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.